

PUTEREA DE CARE AI NEVOIE
PENTRU A NU RENUNȚA VREODATĂ

NEABĂTUT

JOHN
BEVERE

AUTORUL CĂRȚII *MOMEALA SATANEI*

INCLUDE RESURSE SUPLIMENTARE ȘI UN DVD

Drag prieten,

Modul în care îți vei încheia alergarea creștină va fi infinit mai important decât modul în care ai început-o. Ca un alergător într-o cursă, trebuie să te pregătești de alergare. Oare n-am văzut noi de multe ori frați și surori care s-au poticnit, și în cele din urmă au renunțat din cauza greutăților sau necazurilor? Vestea bună este că harul lui Dumnezeu ne-a oferit tot ceea ce ne este de trebuință pentru a domni peste împrejurările vieții. Puterea de a sfârși bine constituie mesajul cărții „Neabătut”.

Cred că acest mesaj poartă o ungeră profetică pentru a răspunde unei nevoi importante din biserica zilelor noastre. După publicarea cărții, mulți bărbați și femei au mărturisit că au dobândit libertatea, credința și răbdarea necesare pentru a birui. Eu însumi am experimentat în viața mea o înnoire spirituală după ce Domnul mi-a descoperit aceste lucruri.

Domnul a așezat în inima mea dorința de a împărtăși aceste mesaje cu tine și cu alți lideri din lumea întreagă. Te rog să îl primești împreună cu dragostea și sprijinul meu. Folosind DVD-ul atașat și descărcând fișierele adiționale de pe Internet, nu uita să le împărtășești cu oricine dorești! Cred că acest mesaj te va propulsa pe tine și pe cei cărora le slujești în scopul, autoritatea și destinul divin.

Prietene, acest mesaj a schimbat pentru totdeauna viața și slujirea mea. Mă rog ca și tu să fii transformat în mod profund pe măsură ce meditezi la ceea ce Dumnezeu vrea să îți spună prin aceste pagini. Mi-ar plăcea să cunosc modul în care acest mesaj a influențat viața și slujirea ta.

Fratele tău în Hristos

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

Follow John Bevere on
Facebook and Twitter.

teach reach rescue
**Messenger
International.**
MessengerInternational.org

PUTEREA DE CARE AI NEVOIE
PENTRU A NU RENUNȚA NICIODATĂ

NEABĂTUT

JOHN
BEVERE

AUTORUL CĂRȚII MOMEALA SATANEI

Medgidia, 2013

SE DISTRIBUIE GRATUIT!

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BEVERE, JOHN

Neabătut / John Bevere ; trad.: Veronica Oniga.

- Medgidia : Succeed Publishing, 2013

ISBN 978-606-8218-38-0

I. Oniga, Veronica (trad.)

244

Editor: **Vasilică Croitor**

Traducător: **Veronica Oniga**

Tehnoredactor: **Irina Duciuc**

Relentless (Romanian) by John Bevere © 2013 Messenger International
www.MessengerInternational.org

Originally published in English

Additional resources in Romanian are available for free download at :
www.CloudLibrary.org

To contact the author : **JohnBevere@ymail.com**

Printed in Romania

Toate drepturile rezervate.

Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate, sunt din traducerea Dumitru Cornilescu.

Editura Succeed Publishing

Medgidia, str. Independenței, nr. 5

Jud. Constanța, cod: 905600

Fax: 0341 815596 Mobil: 0744 623909

comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

Dedic această carte fiului meu,

Alec Bevere

*Ai depășit obstacole și te-ai ridicat deasupra împotrivirilor.
Viața ta este deja o mărturie a bunăvoinței și a harului divin.
Sunt tare mândru de tine și te voi iubi mereu.*

CUPRINS

INTRODUCERE	•	7
NEABĂTUT	•	9
DOMNIND ÎN VIAȚĂ	•	19
SURSA PUTERII	•	31
CUM A TRĂIT ISUS	•	40
OAMENI DISTINȘI	•	50
VEDEȚI SAU INTRAȚI	•	68
CINE E ÎN SPATELE NECAZULUI?	•	84
ÎNARMAȚI-VĂ	•	109
TARI PRIN HAR	•	123
ARMURA UMILINȚEI	•	129
LEPĂDAȚI GREUTATEA	•	141
FIȚI TREJI ȘI VEGHEAȚI	•	156
ÎMPOTRIVIȚI-VĂ DIAVOLULUI	•	167
CEA MAI ÎNALTĂ FORMĂ DE ÎMPOTRIVIRE	•	180
NEABĂTUȚI ÎN RUGĂCIUNE	•	193
ALERGAȚI CA SĂ CÂȘTIGAȚI PREMIUL	•	206
APROAPE DE ÎMPĂRAT	•	219
NU VĂ DAȚI NICIODATĂ BĂTUȚI!	•	226
ANEXA A	•	235
PENTRU CEI NEMÂNTUIȚI	•	235
ANEXA B	•	237
DE CE FOLOSESC MULTE TRADUCERI ALE SCRIPTURII	•	237
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚII	•	238

INTRODUCERE

La scurt timp după ce am început să scriu cartea aceasta am văzut un film care ilustrează cât se poate de bine importanța urmării neabătute a drumului ales în viață. Filmul *The Ghost and the Darkness* pornește de la un eveniment care a avut loc în ultima parte a anilor 1800.

Un strălucit inginer-militar, pe nume Patterson, este angajat să supravegheze construirea unui pod feroviar peste râul Tsavo, din Uganda, ca să extindă astfel rețeaua de căi ferate a companiei British East African Railway. Lucrările proiectului erau deja în întârziere la sosirea lui Patterson.

Ajuns pe teren, inginerul află curând motivul întârzierii: muncitorii dispăreau unul câte unul, în timpul nopții, fără să mai fie văzuți vreodată. Patterson descoperă că doi lei deprinși să vâneze oameni dădeau târcoale șantierelor. Ca să pună capăt necazurilor, acesta pune capcane și încearcă felurite metode, însă cele două fiare ucigașe par să-i anticipeze mișcările și se feresc de cursele lui.

Când numărul morților ajunge la treizeci, compania recurge la ajutorul vânătorului american Charles Remington. Pricipea lui de a da de urma vânatului și de a-l doborî e renumită, însă, cu toate acestea, leii continuă să sfâșie în voie. Noapte după noapte fac alte victime, până când muncitorii ajung să creadă că leii sunt duhuri rele care nu pot fi oprite. Când numărul victimelor trece de o sută treizeci, panica și teama pun stăpânire pe inima lucrătorilor, iar Patterson și Remington privesc neajutorați cum toată colonia muncitorilor dă bir cu fugiții, agățându-se de un tren care trece prin Tsavo.

Acesta este momentul de cumpănă care m-a mișcat. Linii de demarcație sunt clar stabilite. De o parte se află un maestru de șantier fricos, care hrănește teama oamenilor lui, în timp ce-i îndeamnă să abandoneze munca pe care s-au angajat să o ducă la bun sfârșit. De cealaltă parte sunt trei bărbați: Remington, Patterson și ajutorul său, care refuză să se decică de îndatoririle lor sau să îngăduie fricii să-i împingă spre acceptarea înfrângerii.

Cei trei rămân să înfrunte singuri fiarele cele viclene. Încearcă să leucidă și dau greș în repetate rânduri. Sarcina care le stă în față este descurajatoare și nespun de primejdioasă. I-ar putea costa viața, dar ei sunt hotărâți să dea la o parte orice împotrivire și să termine de construit podul. Au asupra lor arme mai puternice decât cele obișnuite. Remington și Patterson sunt convinși că vor învinge în cele din urmă, dacă sunt înțelepți, atenți, hotărâți... și dacă *refuză să se dea bătăuți*.

Spațiul nu îngăduie aici menționarea mai multor detalii, însă trebuie să aflați deznodământul: leii devoratori de oameni sunt în cele din urmă doborâți. Victoria se dobândește însă cu un preț. Lucrătorii se întorc și îl văd acum pe inginerul Patterson într-o altă lumină. El este cel care înfruntase moartea și nu se lăsase îngenuncheat. Și-a câștigat un asemenea respect în rândul muncitorilor, încât aceștia se strâng în spatele proiectului său și izbutesc ceea ce părea aproape cu neputință de îndeplinit: terminarea la timp a construcției podului!

Ca ambasadori ai lui Dumnezeu, și noi construim poduri. Ale noastre nu traversează râuri, ci străbat distanța dintre cer și Pământ. Și noi ne descriem dușmanul ca pe un leu care caută să ne înghită. Însă, întocmai ca în povestea leilor din Tsavo, vrăjmașul nostru nu e înarmat, pe când noi suntem. El a fost dezarmat, în vreme ce noi am primit cele mai puternice arme care pot încăpea vreodată pe mâna oamenilor.

Avem victorii de câștigat și întărituri de cucerit. Acestea din urmă sunt deseori înrădăcinate în modul de gândire, în comportament sau în tiparele pe care vrăjmașul le-a imprimat în viața oamenilor din lumea aceasta. Deși împotrivirea care ne stă în față este teribilă, noi suntem mai puternici „în Cristos”.

Ne confruntăm așadar cu o întrebare foarte importantă: vom fi asemeni muncitorilor înspăimântați, care au dat bir cu fugiții, să-și scape viața sau ne vom dovedi curajoși și fără preget în hotărârea de a împlini mandatul divin? Cred că mesajul acesta ascunde adevăruri care au potențialul de a ne ajuta să devenim neabătuți în lucrarea noastră. Adevărurile acestea ne vor întări pentru a putea sta în picioare, dar totodată ne vor și înzestra cu puterea de a învinge și de a contribui la producerea unei schimbări pozitive.

Este vital să fim adânc înrădăcinați în cunoașterea acestor adevăruri. Poporul lui Dumnezeu a acceptat de prea multe ori robia și a pierit din lipsa cunoștinței (vezi Isaia 5:13 și Osea 4:6). Cunoștința corectă așează o temelie credinței, iar prin credință îndeplinim schimbarea în lumea pierdută și întunecată în care trăim.

Voi ați fost creați să produceți o schimbare în sfera voastră de influență. Împreună, într-un spirit de rugăciune, haideți să acceptăm provocarea aceasta, în vreme ce descoperim puterea neabătută de a nu renunța vreodată!

NEABĂTUT

Mai bun este sfârșitul unui lucru decât
începutul lui.

Eclesiastul 7:8

Cred că sunteți de acord cu mine când afirm că este mai important felul cum „sfârșim” decât cel în care „începem”. În viața creștină, sfârșitul cel mai bun de care putem avea parte va fi să-L auzim pe Domnul nostru spunându-ne: „Bine, rob bun și credincios!”

Ce trebuie să se întâmple pentru ca noi să auzim acele cuvinte deosebite din gura Celui care înseamnă totul pentru noi?

Pentru a ne sfârși bine viața e nevoie să o și trăim bine. Aceasta presupune, cu siguranță, faptul că trebuie să știm cum să „nu ne dăm bătăuți”. Înseamnă să avem un duh *neabătut*. Cum putem dobândi însă un asemenea duh și de ce este atât de important?

Sincer să fiu, sunt preocupat de faptul că mulți credincioși nu își vor sfârși bine alegarea. Dumnezeu mi-a arătat cândva o vedenie cutremurătoare, care se leagă de tema acestei cărți.¹

Un om vâslea într-o barcă împotriva curentului puternic al unui râu. Se trudea din greu să înainteze, luptând împotriva cursului apei; avea o sarcină grea, dar realizabilă.

Pe lângă el treceau mereu alte bărci, mai mari și mai luxoase, pline de oameni care mergeau în josul râului. Oamenii aceștia râdeau, beau și se simțeau în largul lor. Din când în când aruncau câte o privire spre omul care lupta împotriva curentului și îl luau în râs. Acesta era silit să lupte pentru fiecare metru parcurs, pe când ceilalți făceau prea puțin sau chiar nimic pentru a înainta.

¹ Am împărtășit pe scurt vedenia aceasta în cartea *O inimă înflăcărată* (SBR, Oradea). Simt acum nevoia grabnică să o redau din nou, menționând și detaliile.

După o vreme, omul nostru a ajuns istovit tot luptând împotriva curentului. Obosit și descurajat, a scos vâslele din apă. Pentru câteva clipe, barca a mai înaintat puțin, în virtutea inerției, după care s-a oprit. Apoi s-a întâmplat ceva trist și groaznic: deși vârful bărcii a rămas îndreptat în amonte, aceasta a început să alunece în aval, purtată de curentul apei.

Curând, omul a văzut o altă barcă ticsită de oameni. Aceasta era diferită de cele întâlnite până atunci, fiindcă, întocmai ca a lui, avea vârful îndreptat în susul râului, și totuși, plutea la vale, în voia curentului apei. Și barca aceasta era plină de oameni care râdeau, povesteau și se simțeau în largul lor. Pentru că era orientată la fel, spre direcția în care voise și el să meargă, omul a hotărât să urce în barca aceasta și să se alăture celorlalți. A devenit curând parte a grupului. Spre deosebire de celelalte bărci, îndreptate cu vârful în aval și care se îndreptau în josul râului, aceasta avea vârful înspre amonte. Dar, din păcate, continua să fie purtată în jos de curentul râului.

Care este interpretarea acestei vedenii? Râul reprezintă lumea, iar barca întruchipează trupul nostru, prin intermediul căruia trăim și funcționăm pe pământ. Omul din barcă este credinciosul; vâslele lui simbolizează harul nemeritat al lui Dumnezeu. Bărcile pline de petrecăreți îi înfățișează pe cei uniți în vederea aceluiași scop, iar curentul apei reprezintă cursul lumii acesteia, stăpânite de cel rău.

Mulțumită vâslelor harului, omul se poate împotrivi curentului și poate înainta în susul râului, spre împlinirea destinului său de a contribui la extinderea împărăției lui Dumnezeu. Tăria lui fizică este echivalentul credinței. Din păcate, tăria lui pălește, iar omul obosește să mai lupte. Ajunge să nu mai creadă că este înzestrat cu tot ce are nevoie pentru efortul acesta, cu toate că, în realitate, el este. În cele din urmă, își pierde elanul și se dă bătut.

Odată ce omul renunță să mai vâslească, barca merge încă înainte pentru câteva clipe, grație inerției. Acesta este momentul în care își face loc amăgirea. Omul vede încă în viața sa anumite roade, deși ceea ce le-a produs nu îl mai propulsează înainte. El se amăgește singur, crezând că poate trăi liniștit în timp ce renunță să mai vegheze și să fie prevăzător, sperând în continuare la o viață creștină încununată de succes.

În cele din urmă, barca se oprește, după care începe să plutească îndărăt, la vale, mai întâi încet, iar mai apoi cu aceeași viteză ca și curentul apei.

Iată acum partea grăitoare a vedeniei: deși barca are vârful îndreptat tot spre amonte, omul alunecă la vale, purtat de curent. În aparență, viața lui e una creștină: știe cum trebuie să vorbească; în plus, cunoaște

cântecele și comportamentul adecvat din cadrul Împărăției, dar în realitate, el se conformează modelului lumii (vezi 1 Ioan 2:15-17).

În cele din urmă, protagonistul nostru zărește altă barcă, plină cu „credincioși” ca el. Cu toții se cred parte a Bisericii, fiindcă și barca lor este îndreptată spre amonte. Știu cum să vorbească, să cânte și să se poarte. Stau liniștiți, fiindcă s-au mulțumit cu o viață „creștină” lipsită de roade și se află sub stăpânirea celui rău, acela care controlează și curentul apei.

Cei aflați în această „barcă a creștinismului” nu mai sunt prizoniți sau batjocoriți de lumea necredincioasă. De fapt, sunt acceptați și aclamați uneori de cei care influențează mersul lumii. Ei nu mai aleargă neabătuți înaintea, așa cum îi îndemna apostolul Pavel pe toți creștinii să facă: „Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus” (Filipeni 3:14). De fapt, acești credincioși purtați de curentul apei se împotrivesc prea puțin sau chiar deloc mersului lumii.

Gândiți-vă la ceea ce a scris apostolul Ioan:

Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.
(1 Ioan 2:16-17)

Vedenia pe care v-am descris-o surprinde trei categorii de oameni: *cel credincios, cel necredincios și cel amăgit.*

- ▣ *Necredinciosul se mulțumește să se lase purtat de curentul apei, fără să-și dea seama că este stăpânit de poftele lumii.*
- ▣ *Credinciosul trebuie să lupte neîncetat în bătălia credinței, pentru înaintarea Împărăției.*
- ▣ *Cel amăgit își ascunde poftele sub aparența vieții creștine și sub folosirea greșită a Scripturii.*

Știu că această vedenie prezintă o perspectivă tulburătoare cu privire la credincioșii de astăzi, însă ea ne silește pe fiecare dintre noi să ne punem o întrebare vitală: cu care dintre cei amintiți semănăm? La urma urmelor, Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește astfel:

Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Cristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați. (2 Corinteni 13:5)

După ce am avut această vedenie și am înțeles care îi era interpretarea, am devenit și mai convins de cuvintele scrise creștinilor evrei:

Întăriți-vă, dar, mâinile oboseite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre... Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu. (Evrei 12:12-13, 15)

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, ar trebui să ne dorim din toată ființa noastră să ne sfârșim cu bine alergarea, de dragul slavei Sale. N-ar trebui să dorim niciodată să întoarcem spatele harului divin, lăsându-ne copleșiți de oboseală, scoțând vâslele din apă și îngăduind să fim purtați de curentul sistemului acestei lumi.

Nu trebuie să căutăm altundeva decât în Scriptură pentru a găsi exemple care ilustrează ce se întâmplă atunci când oamenii nu sfârșesc bine. Să ne gândim numai la Solomon, fiul lui David și cel mai înțelept, mai bogat și mai puternic om din vremea lui. A atins culmi de care nu s-au apropiat alții din generațiile anterioare și nici dintre cei care i-au urmat. Cu toate acestea, Solomon s-a clătinat – și-a scos vâslele din apă – în ultima parte a domniei lui, întorcându-și inima dinspre Dumnezeu, conformându-se sistemului lumii.

Dat fiind faptul că Solomon avea multe soții străine, se prea poate să fi fost prins într-un conflict puternic în căminul său, ceea ce i-a afectat hotărârea de a se supune și de a asculta numai de Iehova. Pentru a păstra pacea, nu a rămas credincios lui Iehova, ci a zidit altare și chiar s-a închinat dumnezeilor străini ai soțiilor sale.

Solomon a avut mult de suferit în urma nebuniei lui, însă copiii și nepoții săi au fost afectați chiar mai mult. Împărăția încredințată lui, care fusese puternică în urma credințioșiei tatălui său David, și care se întărise mai mult în prima parte a domniei lui Solomon, a avut de suferit, s-a împărțit în două și, în cele din urmă, a fost nimicită din pricina eșecului împăratului de a-și sfârși bine alergarea. Istoria lui Israel ar fi fost considerabil diferită dacă Solomon ar fi urmat *neabătut* calea cea bună.

Să-l comparăm acum pe Solomon cu Ioan Botezătorul. Ioan era neclintit și se ținea strâns de adevăr, trăindu-l și proclamându-l cu curaj. Ca și Solomon, a avut de înfruntat dificultăți, însă primejdia care-i stătea lui Ioan înainte era mult mai mare, căci adevărul proclamat de el nu era respins de o soție sau de mai multe, ci de împăratul Iudeii. Pe Solomon îl pândeau tulburarea căminului, însă pe Ioan îl putea aștepta temnița, tortura și chiar moartea. Cu toate acestea, confruntat cu consecințe nemiloase și grave, Ioan a rămas neclintit, susținând adevărul, atât prin modul lui de viață, cât și prin mesajul proclamat. Ca urmare, moștenirea lăsată în urma sa o întrece pe cea a lui Solomon.

Nu doar Ioan și Solomon au avut de înfruntat necazuri (simbolizate de curentul involburat al râului), ci fiecare dintre noi suntem implicați într-o luptă pe viață și pe moarte cu valorile deșarte, superficiale ale lumii, iar influența acesteia este puternică, înșelătoare și ispititoare. Este

nespus de ușor să ne lăsăm doborâți de oboseală, să credem că putem înceta să mai perseverăm, ajungând astfel să ne oprim și să ne lăsăm purtați de curentul care ne duce la vale. Dar singura cale de a ne sfârși cu bine alergarea este aceea a trăirii neabătute a credinței. Dacă vom face astfel, vom deveni oameni vrednici de luat în seamă, o amenințare veritabilă pentru împărăția întunericului.

UN DUH NEABĂTUT

Ce înseamnă să fim neabătuți pe cale? Termenul descrie o atitudine sau o poziție neclintită, perseverentă și de nezdruccinat. Mai simplu spus, una care nu poate fi doborâtă. A ne abate înseamnă a deveni mai indulgenți, a ne înmuia sau chiar a da înapoi. Câteva sinonime care ne ajută să definim termenul *neabătut* sunt „ferm, riguros, sever, care nu face compromisuri, de neoprit, tenace” sau chiar „încăpățânat”. Alte descrieri ale cuvântului includ termenii „constant, curajos, hotărât, statornic, perseverent, strict”.

Caracterul implacabil se aplică în egală măsură unei forțe întunecate, rele, însă în discuția noastră vom avea în vedere sensul biblic pozitiv al termenului. Prin urmare, îl vom folosi cu referire la o persoană care este curajoasă, bravă și hotărâtă să ducă la îndeplinire sarcina care îi stă în față. Fie că este vorba de obiective pe termen scurt sau lung, o inimă neabătută este hotărâtă să meargă până la capăt, pentru a ajunge la finalul dorit. Nimic nu o va împiedica să izbândească atunci când vine vorba despre împlinirea țelului ei.

Când ne referim la un credincios care înaintează neabătut pe cale, avem în vedere pe cineva care este de neclintit în credință, în nădejde și în ascultare de Dumnezeu, oricâte împotriviri ar avea de înfruntat. Credinciosul neabătut, hotărât să își sfârșească bine alergarea, este un făuritor de istorie în cel mai adevărat sens al cuvântului și va fi cunoscut întotdeauna în cer ca unul în dreptul căruia Stăpânul a putut spune din toată inima: „Bine, rob bun și credincios.”

Cuvintele acestea care descriu conceptul de creștin neabătut nu s-au potrivit întotdeauna unui om pe care-l cunosc tare bine, și anume mie! De fapt, în loc să am un duh neabătut, aveam unul înclinat mereu să cedeze. Ca să spun lucrurilor pe nume, eram un om care se dădea bătut cu ușurință.

Am devenit copilul lui Dumnezeu în anul 1979, când eram student la Universitatea Purdue. La finalul semestrului m-am întors acasă clocotind de un asemenea entuziasm, încât am împărtășit neîntârziat noua credință părinților mei catolici. Care a fost răspunsul mamei mele? „John, e doar o altă toană de-a ta. Vei renunța la ea, așa cum le-ai lăsat baltă pe toate celelalte.”

Înțepătura dureroasă a replicii ei nu stătea în cuvintele negative pe care mi le-a spus ori în faptul că acestea păreau a-mi aduce o acuzație înjositoare. Nu, ci din contră, fiindcă ea nu făcea decât să spună tristul adevăr: trecutul meu confirma că abandonasem mai tot ce începusem.

Îmi amintesc luptele pe care le-am avut, pe când eram necăsătorit, cu teama că nu voi fi niciodată în stare să am un mariaj de durată. De obicei, încetam să mă mai întâlnesc cu o fată după a doua sau a treia ieșire în oraș. Deși erau atrăgătoare, talentate sau aveau o personalitate nemaipomenită, mă plictiseam de ele. Alți băieți începeau să curteze mai apoi fetele cu care fusesem eu și între ei se legau relații trainice. Tiparul pe care-l urmam eu însă era acela de a trece mereu de la o fată la alta.

Nu numai în relațiile cu fetele eram nestatornic. Când am început să iau lecții de pian, după șase luni mi-am implorat părinții să-mi dea voie să renunț, însă nu i-am înduplecat. În cele din urmă, am devenit atât de

Credinciosul
neabătut... este
un făuritor al
istoriei în sensul
cel mai adevărat al
cuvântului.

apatic, încât profesoara de pian i-a rugat pe mama și pe tata să mă lase să renunț la pian. În toți anii în care învățase copii să cânte la pian, eram singurul ei elev pe care l-a sfătuit să se lase păgubaș!

Mai târziu, mi-am convins părinții să iau ore de chitară. Am cumpărat un instrument scump și am început fremătând de pasiune, însă nici atunci nu m-a ținut elanul mai mult de câteva luni.

În domeniul sportului, situația era identică. Am jucat baseball și m-am lăsat după vreo doi ani. M-am apucat apoi de baschet, pentru un singur sezon competițional. A urmat golful, alt sezon. După aceea, atletismul, cu același rezultat.

Lista nu se mai termina. Începeam să citesc o carte, dar nu o sfârșeam niciodată. În liceu am reușit să parcurg o singură carte de la cap la coadă: *Bătrânul și marea*, de Ernest Hemingway. Făcea parte dintre lecturile obligatorii și, fiindcă era scurtă, iar mie îmi plăcea pescuitul, am izbutit să o termin.

Deveneam membru al feluritelor cluburi numai pentru a le părăsi la scurt timp după aceea. Mi se stârnea brusc interesul pentru câte un domeniu anume, îmi cumpăram echipamente costisitoare, doar ca să le las să zacă apoi în dulap și să se deterioreze din lipsa folosinței, după un început în forță, plin de entuziasm.

Pe scurt, evaluarea mamei mele era corectă. Aveam să repet iarăși tiparul adânc înrădăcinat în viața mea și să renunț la creștinism, la credința în Dumnezeu de curând descoperită, la noua mea pasiune? Aveau să sfârșească Biblia și cărțile de studiu biblic în dulap, alături de

toate celelalte unelte achiziționate în timpul urmăririi intereselor mele efemere?

Vestea bună este că fostul om înclinat să renunțe mereu a rămas plin de pasiune pentru Isus Cristos după mai bine de treizeci de ani! Astăzi sunt la fel de dedicat și chiar mai mult decât atunci când am mers acasă și le-am spus părinților mei despre noua mea credință. Dumnezeu cel Atotputernic, Tatăl meu, m-a schimbat, astfel că nu mai sunt un om care se dă bătut sau obosește cu ușurință. Prin Duhul Lui cel Sfânt, a clădit în mine virtutea unui spirit neabătut. Dumnezeu a făcut din mine un *credincios* neabătut.

Dacă L-ați primit pe Isus Cristos ca Domn, aceeași virtute vă stă și vouă la îndemână, însă ea trebuie să se dezvolte. Acesta este scopul cărții de față: de a vă arăta cum puteți spori și întări abilitatea aceasta pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o fără plată, așa încât să puteți trăi frumos și să vă sfârșiți alergarea neînvinși.

DUMNEZEU A SCRIS O CARTE DESPRE VOI

Vă dați seama cine sunteți voi și câtă nevoie are Dumnezeu de voi – pentru a vă împlini destinul în înaintarea cauzei Lui aici, pe Pământ? Sunteți surprinși de faptul că Dumnezeu Tatăl depinde de voi?

Dumnezeu a trasat firul vieții pentru fiecare dintre voi! Întreaga voastră viață a fost conturată înainte să vă fi născut. Psalmistul declară astfel:

Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. (Psalmul 139:16)

Dumnezeu a scris o carte în ce vă privește mai înainte ca părinții voștri să se fi gândit măcar la voi și *înainte să fi fost vreuna dintre zilele voastre*. Celebritățile și oamenii mari ai vremii nu sunt singurii despre viața cărora s-au scris cărți. Nu, și viața voastră este consemnată, însă realitatea uimitoare este aceasta: ea a fost scrisă și prevăzută de Dumnezeu încă dinainte de a vă naște voi.

S-ar putea să obiectați: „John, nu ai idee despre ce vorbești! Viața mea a fost plină de lovituri, de răni și chiar de prăbușiri, din pricina deciziilor mele greșite. A fost Dumnezeu autorul lor?”

Nu, de o mie de ori nu! Dumnezeu ne-a trasat viața, însă depinde de noi să luăm deciziile corecte, pentru a păși pe calea antrenantă croită de El pentru noi. Alegerile greșite ne pot abate de la ea, însă pocăința veritabilă ne poate întoarce înapoi pe cale.

S-ar putea că gândiți astfel: „Dar mie mi s-au întâmplat lucruri groaznice, care nu au fost urmarea alegerilor mele greșite. Viața mi-a dat niște lovituri cumplite. Dumnezeu a fost în spatele acelor dezamăgiri și greutăți?”

Răspunsul este și acum tot nu! Noi trăim într-o lume căzută. De aceea, Isus a spus că în ea vom avea necazuri și că vom înfrunta multe împotriviri. Vestea bună însă este aceea că, fiindcă Dumnezeu a știut înainte să vă nașteți ce forme ale răului vor căuta să vă doboare, în înțelepciunea Lui a pregătit căi de scăpare și chiar de a ieși biruitori din încercare. De aceea îi numește în Cuvântul Său pe credincioșii neclintiți „biruitori”.

Versetul 1 din Evrei 12 ne îndeamnă pe fiecare dintre noi „să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.” Dumnezeu a desfășurat un traseu de parcurs înaintea mea, a voastră și a fiecăruia dintre copiii Săi. Pentru ca voi să sfârșiți cu bine această cursă, va trebui să o parcurgeți alergând *neabătuți* și neobosiți. Ea nu poate fi dusă până la capăt în niciun alt mod. Este interesant de remarcat faptul că aceasta este singura virtute subliniată în pasajul de mai sus. Autorul nu spune: „Să alergăm plini de fericire”, „Să alergăm animați de scopul care ne stă în față” sau „Să alergăm cu seriozitate.” Nu vreau să fiu înțeleles greșit: fericirea, urmărirea scopului și seriozitatea, ca și alte virtuți, sunt toate importante în umblarea creștină. Însă virtutea cheie este alergarea stăruitoare, neabătută.

Este nevoie de un duh neabătut pentru a ne sfârși cu bine alergarea. Ca să trecem linia de sosire avem nevoie de perseverență și de rezistență. Îmi place mult parafrizarea versetului amintit din traducerea *The Message*² a Scripturii: „Pregătiți-vă, începeți cursa și nu vă dați niciodată bătuți!” Trecerea liniei de sosire este crucială nu numai pentru noi, ci și pentru cei pe care suntem chemați să-i influențăm. Este important să nu dăm înapoi sau să deviem de la calea pe care ne-a pus-o Domnul înainte. Dacă sunteți copii ai lui Dumnezeu, sunteți înzestrați cu tot ce este nevoie pentru cursa aceasta! El a pus în voi puterea necesară, Duhul Sfânt. Dacă rămâneți statornici, veți putea spune, împreună cu apostolul Pavel: „Mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4:7).

S-ar putea că vă confrunțați cu necazuri în căsnicie, în familie, la locul de muncă, în afaceri, la școală, în ce privește starea de sănătate, în domeniul financiar sau în altele. Poate că situația voastră pare de-a dreptul disperată și lipsită de soluții; șuvoiul care vă intimidează și vă stoarce de puteri încearcă să vă silească să vă dați bătuți și să vă lăsați purtați de el la vale. Vestea bună este următoarea: „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu” (Marcu 10:27). Oricât de dificile ar fi

2 Pentru a înțelege motivația cu care autorul utilizează o multitudine de traduceri ale Bibliei, consultați Anexa B de la sfârșitul acestei cărți. (n. ed.)

împrejurările în care vă găsiți, ele nu sunt imposibil de depășit pentru Dumnezeu. Dar Isus a adăugat o condiție importantă acestei promisiuni. „Dacă poți crede”, a zis El, „toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9:23). Un credincios trebuie să fie *neabătut* în alergarea lui, ca să vadă imposibilul devenind posibil. La aceasta se rezumă mesajul de față: la înfruntarea a tot ce întrece abilitățile noastre omenești, pentru a vedea, prin puterea și harul divin, că imposibilul devine posibil.

Ascultați-mă! Dumnezeu dorește să spună despre voi că sunteți mari înaintea Lui (Luca 1:15). El este *de partea voastră* și nimeni nu vă dorește succesul în viață mai mult decât Dumnezeu Însuși. El a pregătit pentru voi o viață nemaipomenită și prevede finalul minunat prin care veți lăsa în urmă o moștenire a credinței, a semnificației și a măreției, spre folosul altora. Însă toate acestea depind de măsura în care sunteți niște credincioși *neabătuți* în alergarea voastră.

Poate vă gândiți: „Dar, John, dacă e să fiu sincer, nu sunt câtuși de puțin o persoană hotărâtă. Nu există experiențe în trecutul meu care să arate că am fost în stare să rămân în picioare și în vremuri de cumpănă.”

Dacă descrierea aceasta vi se potrivește, mai am și alte vești bune. Trecutul nu are importanță. Datorită harului lui Isus Cristos, nu sunteți condamnați să repetați trecutul. Este într-adevăr cu putință să deveniți *credincioși neabătuți* pe cale și să vă sfârșiți cu bine alergarea. Sunteți candidați la marea bucurie de a vedea cu ochii voștri sfârșitul dorit. Fie că este vorba despre un capitol mai scurt al vieții voastre, fie despre întreaga ei durată, destinul vostru este acela de a fi mari înaintea Domnului. Aceasta este promisiunea Lui!

Nu vom scăpa de greutățile care ne așteaptă pe fiecare dintre noi dacă pășim pe calea lui Isus. Avem un vrăjmaș care vrea să ne slăbească influența și să năruie misiunea care ne-a fost încredințată de Dumnezeu. În ce-l privește pe Satan, noi suntem o amenințare la adresa lui și el caută să ne oprească din drum; adevărul este că el s-ar bucura peste măsură să fim morți. Însă, în urma celor petrecute la cruce, Diavolul este un dușman învins! Fiecare bătălie pe care o ducem cu el este deja câștigată! Însă, noi tot trebuie să luptăm cu el, cu oștile lui și cu influența acestora, iar lupta noastră trebuie să fie *neabătută*. Vom învăța împreună cum anume putem face aceasta.

Voi ați fost creați să aduceți o schimbare în lumea aceasta. Sunteți copii ai Împăratului, chemați să domniți în Numele Lui. Cheile Împărăției se află în buzunarul vostru! Pe măsură ce vă trăiți viața aproape de Domnul și vă luați angajamentul de a fi neclintiți în credință, El vă va da tăria și călăuzirea de care aveți nevoie pentru a birui puternicul curent care vă stă împotriva.

Nimeni nu vă dorește mai mult succesul în viață decât Dumnezeu.

Înainte să trecem mai departe, haideți să încredințăm împreună, această călătorie în mâna lui Dumnezeu, în rugăciune:

Doamne, fie ca Duhul Tău cel Sfânt să mă învețe și să mă lumineze în timp ce citesc această carte. Vreau să găsesc în ea mai mult decât simple informații sau îndemnuri care să mă inspire; doresc să cunosc bogăția și măreția chemării pe care ai pus-o în viața mea. Vreau să cunosc puterea pe care ai sădit-o în mine pentru împlinirea destinului meu.

Prin mesajul acesta, întărește-mă să rămân adânc înrădăcinat în adevăr și să continuu fără preget lupta împotriva greutăților care îmi ies în cale și care urmăresc a împiedica ceea ce vrei să înfăptuiești prin mine. Tu m-ai ridicat pentru o vreme ca aceasta; mă rog ca mesajul înaintării neabătute pe calea Ta să mă pregătească în vederea împlinirii planului Tău divin, aducând totodată slavă Numelui Tău și bucurie inimii Tale. Vin cu cererea aceasta înaintea Ta, în Numele lui Isus Cristos. Amin.

DOMNIND ÎN VIAȚĂ

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și
lucrător.

Evrei 4:12

Dacă ar citi Cuvântul lui Dumnezeu întocmai așa cum este el, cei mai mulți dintre noi ar fi schimbați în mod dramatic.

Uneori, provocarea cea mai mare care ne stă înaintea este aceea de a da pur și simplu mai multă crezare Cuvântului divin decât împrejurării în care ne găsim. Dacă situația voastră nu vă este favorabilă deocamdată, știți că ea se poate schimba și că circumstanțele nu sunt hotărâtoare. Singurul care nu se schimbă cu niciun chip este Cuvântul lui Dumnezeu. Cu mult timp în urmă, Isus a afirmat: „Cerul și Pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Luca 21:33). Ridicați-vă ochii și priviți soarele care a luminat și a încălzit planeta noastră de la începutul vieții pe Pământ. Soarele va trece înaintea să poată fi dovedit ca neadevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta din urmă rămâne veșnic!

Atotputernicul nostru Tată declară: „Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să-l împlinesc” (Ieremia 1:12). Observați că Dumnezeu veghează la aceasta. Când Își va aduce Cuvântul la împlinire? Răspunsul evident este următorul: atunci când cineva îl crede. Isus afirmă că „toate sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9:23). Să credem deci, fără preget!

SUNTEM CHEMAȚI SĂ DOMNIM ÎN VIAȚĂ

În următoarele patru capitole vom cerceta și vom dezvolta un adevăr nespuns de important, unul vital obiectivului nostru de a ne sfârși bine alergarea, ca niște credincioși neobosiți ce suntem. Vă avertizez că *s-ar putea* să vi se pară că ne abatem puțin de la subiect, dar încercați să mă urmăriți. Vă asigur că toate informațiile se vor împleti laolaltă, ajutându-ne să ne sfârșim călătoria.

Ținând cont de cele amintite, haideți să examinăm unul dintre versetele cu cea mai mare încărcătură din Noul Testament:

... cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Cristos! (Romani 5:17)

Priviți cu băgare de seamă la expresia „vor domni în viață”. Traducerea NIV a Scripturii o redă prin „vor stăpâni în viață”, traducerea Weymouth redă expresia prin cuvintele „vor domni ca împărați în viață”. Voi și cu mine, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, suntem chemați să domnim ca împărați și împărăteșe! Cuvintele acestea nu vin din gura unui om, căci știm prea bine că „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2 Timotei 3:16). Așadar, Dumnezeu afirmă literalmente că noi vom *domni în viață* prin puterea Fiului Său. Observați faptul că El nu spune: „Veți domni într-o zi în ceruri” sau „Veți domni în viața viitoare”. Nu, El arată lămurit că vom domni în viața *aceasta*, ca împărați și împărăteșe, prin Cristos.

Una dintre definițiile elementare întâlnite în dicționar pentru termenul de împărat sau de împărăteasă este următoarea: „persoană care are rolul suprem sau preeminent într-un domeniu anume.” Cuvântul *domnie* este definit drept „dominație sau influență extinsă”. A domni ca împărat sau ca împărăteasă înseamnă a avea dominație sau influență supremă asupra unei sfere anume. În ce sferă suntem chemați să fim neîntrecuți sau situați în locul cel mai de sus? În cea a vieții.

Cu alte cuvinte, viața pe Pământ nu trebuie să ne cârmuiască ea pe noi, ci noi să o stăpânim. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, promisiunea Lui pentru voi! Vă îndemn să faceți loc acestui adevăr în inima voastră.

DECLARAȚIA STANDARD

Să ne gândim puțin la o declarație șablon, pe care am auzit-o rostită cu toții ani de-a rândul. Când situația devine dificilă, nefavorabilă, vătămătoare sau când viața le este în pericol, oamenii bine intenționați apelează la asigurarea că „Dumnezeu este în control”. Declarația aceasta implică faptul că nu avem de ce să luptăm cu împotrivirile care ne ies în cale, fiindcă Dumnezeu, grație naturii Lui bune și iubitoare, va schimba cumva mersul lucrurilor pentru binele nostru, întrucât El este cel care controlează totul.

Adevărul este că *Dumnezeu ne-a încredințat nouă acest control*. Acum, înainte să azvârliți cât colo cartea, dați-mi voie să vă explic la ce mă refer.

În Psalmi citim următoarele: „Cerurile sunt ale Domnului, dar Pământul l-a dat fiilor oamenilor” (Psalmul 115:16). Traducerea *The Message* sună astfel: „Cerul cerurilor este pentru Dumnezeu, însă *El ne încredințează nouă Pământul*.”

Cui îi este încredințat Pământul? Nouă!

Dumnezeu cel Atotputernic este Creatorul suveran, iar El a ales în mod suveran să dea omului stăpânire peste Pământ și peste modul în care este cârmuit acesta. Dacă Dumnezeu ar fi păstrat pentru Sine controlul asupra Pământului, așa cum cred mulți, când Adam a dus fructul oprit la gură, Dumnezeu ar fi intervenit și i-ar fi pleznit una peste el, să-l scape din mână. „Ce vrei să faci, Adame?, I-l ar fi întrebat Domnul, nu-ți dai seama care sunt consecințele faptei pe care ești gata să o săvârșești? Nu vezi câtă durere, suferință, boală, foamete, sărăcie, crime, furtișaguri și multe altele vor veni peste tine și peste urmașii tăi? Asta ca să nu mai pomenesc toate cutremurele de Pământ, tornadele, uraganele, molimele, seceta și primejdia din partea animalelor sălbatice? Nu înțelegi că întreaga natură se va degrada și, mai mult decât atât, că va trebui să-L trimit pe singurul Meu Fiu să aibă parte de o moarte cumplită, ca să răscumpăr omenirea?”

Dumnezeu nu l-a oprit pe Adam, fiindcă încredințase Pământul omenirii. Creatorul nostru iubitor nu seamănă cu cei care acordă autoritate, pentru a o revoca mai apoi, când nu le place modul în care a fost aceasta exercitată. Când Dumnezeu dăruiește ceva, El face un dar permanent, după cum confirmă Cuvântul Său: „Căci lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile și de chemarea făcută” (Romani 11:29).

Când Dumnezeu
dăruiește ceva,
El face un dar
permanent.

S-ar putea ca unii să mă contrazică, spunând: „Dar Biblia afirmă că «Al Domnului este Pământul cu tot ce este pe el»” (Psalmul 24:1). Drept răspuns, dați-mi voie să vă relatez o experiență de care am avut parte în familia noastră în ultimii ani.

Cu câțva timp în urmă, mama Lisei, Shirley, care e trecută de șaptezeci de ani, locuia singură în apartamentul ei din Florida, fără să aibă nicio rudenie în preajmă. Lisa și cu mine doream să o avem mai aproape, iar într-o zi, Lisa a văzut niște case de vânzare, aflate la nu mai mult de cinci minute de noi. Erau perfecte! Astfel, am stat de vorbă cu Shirley, oferindu-ne să cumpărăm o asemenea casă pentru ea și invitând-o să se alăture echipei noastre de la Messenger International. Mama a primit invitația cu bucurie. Am cumpărat casa și, pentru a o ajuta să se simtă independentă, am hotărât să îi percepem lunar o chirie simbolică. Au trecut doi ani de când s-a mutat lângă noi și de când continuă să rodească în fiecare domeniu al vieții ei.

În tot acest răstimp, în calitate de proprietar al casei, nu i-am spus niciodată cum să și-o decoreze sau cum să aranjeze mobila în ea. Nu i-am spus cum să-și organizeze gospodăria, ce să gătească pentru micul dejun, pentru prânz sau cină, ori ce aparate electrocasnice să își

cumpere. Mama Lisei este cea care se ocupă de toate treburile de zi cu zi. Eu sunt proprietarul casei – titlul de proprietate este pe numele meu – însă i l-am încredințat ei, iar ea își poate administra casa după bunul plac. Îmi poate cere oricând ajutorul, însă eu nu am de gând să mă amestec decât atunci când mi-l solicită.

Tot astfel, Pământul este al Domnului. Dumnezeu este proprietarul, însă El l-a încredințat oamenilor. Ascultați ce a spus El când ne-a creat și ne-a dat Pământul drept locuință:

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți Pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe Pământ.” (Geneza 1:27-28)

Dumnezeu ne-a dat nouă pe mână „casa” Lui. Voi și cu mine, nu Dumnezeu, controlăm felul în care se desfășoară viața pe planeta aceasta.

UN NOU PROPRIETAR

În grădina Eden s-a ivit o problemă uriașă atunci când Diavolul a intrat în trupul șarpelui și i-a convins pe Adam și pe Eva să încalce Cuvântul lui Dumnezeu, acceptând minciuna lui. Odată ce omenirea a făcut pasul acesta, s-a dat pe mâna unui nou proprietar, al cărui nume este Satan. Oamenii nu s-au dat numai pe ei înșiși, ci tot ce se afla sub stăpânirea lor. Toți urmașii lui Adam, ca și natura, au ajuns sub stăpânirea celui rău.

Trecerea Pământului în proprietatea noului stăpân explică întâlnirea care a avut loc mai târziu între Satan și Isus. Diavolul l-a dus pe Isus pe un munte înalt și l-a arătat toate împărățiile lumii, zicându-i: „Ție îți voi da toată stăpânirea și slava (toată strălucirea, desăvârșirea, cârmuirea, prestigiul și șarmul) acestor împărății; căci *mie îmi este dată* și o dau oricui voiesc” (Luca 4:6).

Când au fost date toate împărățiile lumii în mâna Diavolului? În grădina Eden, cu mii de ani în urmă, atunci când Adam a renunțat la dreptul de a cârmui Pământul, pe care Dumnezeu i-l încredințase lui. Ceea ce Dumnezeu dăduse omului a sfârșit în mâinile vrăjmașului Său. De aceea ne spune Scriptura: „Știm [în mod cert] că suntem din Dumnezeu și că toată lumea [din jurul nostru] zace în cel rău” (1 Ioan 5:19).

PLANUL DE RECUCERIRE

Dumnezeu a vrut să aducă din nou în mâinile omenirii ceea ce a pierdut Adam. Însă El nu putea să coboare ca Dumnezeu și să smulgă Pământul din stăpânirea Diavolului, din două motive: El nu ia înapoi autoritatea dată, iar Adam renunțase în mod oficial la ea. Un om a pierdut-o, astfel că tot un Om trebuia să o recâștige. De aceea a fost nevoie ca Isus să Se întrupeze ca „Fiu al omului”. S-a născut din femeie, ceea ce Îl făcea sută la sută uman. A fost însă zămislit prin Duhului Sfânt, fiind totodată sută la sută și Dumnezeu (și astfel neatins de blestemul păcatului). Cu toate acestea, ni se spune limpede că El „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2:7). Măcar că este Dumnezeu, Isus a lăsat deoparte natura Sa divină și a umblat pe Pământ ca oricare dintre oameni.

Isus a dus o viață de ascultare desăvârșită față de Tatăl. Datorită nevinovăției Lui și faptului că a primit de bunăvoie crucea, a putut să răscumpere cu propriul sânge ceea ce a pierdut Adam. Scriptura spune că El „a dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce” (Coloseni 2:15). Acum, El este singurul care deține autoritatea pierdută de Adam. De aceea afirmă El apăsător: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe Pământ” (Matei 28:18).

Într-o zi, Isus Se va întoarce și va restaura întreaga natură, aducând-o în starea dinaintea căderii lui Adam din grădina Eden. După cum scria apostolul Pavel:

Căci firea (natura) a fost supusă deșertăciunii (zădărniceii, condamnată la dezamăgire) – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. (Romani 8:20-21)

Natura este și acum supusă decăderii: trupurile noastre fizice încă îmbătrânesc și mor, lumea fizică este încă depravată și supusă putrezirii, fiarele sălbatice încă vânează și mănâncă animalele mai slabe, șerpii au și acum venin, bolile fac ravagii, uraganele și tornadele încă provoacă dezastre. Cu toate acestea, există Unul care are autoritate peste toate și care poate schimba mersul lucrurilor, iar acela este Cristos.

CINE ESTE CRISTOS?

Întrebarea care se pune acum este următoarea: cine este *Cristos*? Când se ridică întrebarea aceasta, o minte care nu a fost înnoită nu percepe corect situația copiilor lui Dumnezeu. Când vine vorba despre *Cristos*, mulți oameni se gândesc doar la Isus *Cristos*, ca și cum *Cristos* ar fi numele Lui de familie. Oamenii aceștia se gândesc la nimeni altul decât la marele nostru Împărat, care a murit pe cruce și care a fost apoi înviat. Într-adevăr, numele de *Cristos* se referă la Domnul și la Mântuitorul nostru, dar haideți să vedem ce spune Cuvântul lui Dumnezeu în privința aceasta.

Pavel afirma următoarele: „Voi sunteți trupul lui *Cristos* și fiecare, în parte, mădularele Lui” (1 Corinteni 12:27). Noi, credincioșii, alcătuim trupul lui *Cristos*. Fiecare dintre noi este un mădular vital în acest trup. Isus este capul, iar noi trupul. E cât se poate de simplu!

Dacă am privi la trupul unui om, acesta are capul așezat deasupra umerilor, dar mai are și două mâini, două picioare, doi genunchi, un piept, stomac, ficat, doi rinichi etc. Când vă gândiți la voi înșivă, vă priviți capul ca fiind separat de restul trupului? Ați folosi un nume propriu pentru cap și altul pentru trup? Desigur că nu. Sunteți o singură ființă, o persoană. Dacă mi-ați vedea capul, v-ați referi la el folosind numele de John Bevere. Dacă el v-ar fi la un moment dat ascuns vederii și mi-ați vedea numai trupul, v-ați referi la el tot ca la John Bevere. Capul și trupul meu sunt una.

Tot astfel, capul lui *Cristos* și trupul Lui sunt una. Isus este capul, iar noi reprezentăm diferite părți ale trupului Său, astfel că suntem una în *Cristos*. Astfel, când citiți *Cristos* în Noul Testament, trebuie să-L vedeți nu numai pe Cel care a murit pe cruce, ci și pe voi înșivă. De aceea spune Scriptura: „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul” (Evrei 2:11). Isus Însuși a rostit cuvintele: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie *una în Noi*” (Ioan 17:20-21).

Voi sunteți una cu Isus. Literalmente *una!*

Ca să fiți încredințați că nu scot un verset sau două din context, îngăduiți-mi să vă împărtășesc pe scurt și altele care vor întări credința voastră și care vă vor ajuta să înțelegeți acest principiu minunat. Vă rog să citiți cu grijă și să meditați asupra acestor pasaje, ca și cum nu le-ați mai fi citit sau auzit înainte:

- *Petru scrie că noi am fost născuți din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu, ca să ne putem face „părtași firii dumnezeiești” (1 Petru 1:23, 2 Petru 1:4). Cuvântul „fire” este definit aici drept „calitățile înnăscute sau fundamentale ale caracterului unei persoane”. Voi și*

cu mine avem aceleași calități fundamentale ca și Isus, după cum mâna mea și capul meu sunt alcătuite din același material genetic, fiindcă eu sunt o singură ființă omenească, nu două.

- *Apostolul Ioan scrie: „Și noi toți am primit din plinătatea Lui” (Ioan 1:16). Ați remarcat cuvântul plinătate? Când punem spusele lui Ioan alături de cele ale lui Petru, vedem că noi am primit plinătatea calităților fundamentale ale lui Cristos sau structura Lui genetică spirituală.*
- *Mai târziu, în prima sa epistolă, Ioan afirmă: „Cum este El [Isus], așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4:17). Apostolul nu se referă în pasajul acesta la viața viitoare. Nu, ci scrie la timpul prezent: după cum este Isus, așa suntem și noi. Întocmai cum este Isus suntem și noi, chiar acum, astăzi!*
- *Pavel scrie următoarele: „Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Cristos?” (1 Corinteni 6:15). Modul în care pune el întrebarea de mai sus dă de înțeles că, în ce ne privește, cunoașterea acestui fapt ar trebui să fie una elementară. V-a scăpat până acum această realitate fundamentală? Credem noi cu adevărat, ca Biserică, aceste cuvinte?*

AUTORITATEA LUI CRISTOS

Acum, după ce am văzut că numele de Cristos ne include și pe noi, să vedem care este însemnătatea acestei revelații cu privire la puterea și la autoritatea pe care le avem în El. În epistola adresată efesenilor, Pavel se ruga plin de pasiune ca fiecare ucenic al lui Cristos să înțeleagă „care este... nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 1:19).

Ce cuvinte sugestive! Câtă măreție implică ele! Sunteți de acord că Domnul slavei are o putere nemărginită, nelimitată? Acceptați faptul că putem spune că puterea Lui întrece de departe orice înălțime, orice altă autoritate și orice putere din univers? Fără îndoială că ați susține afirmația aceasta fără ezitare.

Ați spune însă aceleași cuvinte cu privire la voi înșivă? Ba mai important, le-ați crede cu adevărat? Dacă răspunsul este negativ, înseamnă că v-ați separat în mod necugetat pe voi înșivă de Cristos. Sunteți cumva mădulare ale altui trup? Nu faceți parte din Cristos, nu sunteți mădulare ale trupului Său? Poate că vă vine să spuneți: „John Bevere, întinzi coarda prea tare!” Dar așa să fie oare? Ca să vedeți că nu e așa, citiți întregul verset cel citat mai sus: „care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale” (Efeseni 1:19).

Pavel făcea referire la noi de la bun început. De ce? Pentru că voi, cei ce credeți în Isus Cristos, sunteți parte a Lui. Prin urmare, aceeași putere pe care o are El a fost pusă la dispoziția voastră! „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.” Ați permis acestui adevăr să pătrundă adânc în inima voastră? Să cercetăm mai departe rugăciunea lui Pavel pentru noi din Efeseni:

... și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale... pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești (Efeseni 1:19-20).

Credeți că Domnul Isus Cristos a fost răstignit, că a murit, a fost îngropat și apoi înviat dintre cei morți, iar acum are cea mai înaltă poziție de autoritate? Dacă sunteți creștini veritabili, cu siguranță că da. Credeți însă toate acestea cu privire la voi înșivă? Probabil că cei mai mulți credincioși nu se privesc pe ei înșiși în lumina aceasta. Totuși, Pavel scrie:

Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul [scufundarea] în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. (Romani 6:3-4)

Fiindcă suntem
părtași cu
Hristos, suntem
așezați într-un loc
de domnie.

Observați că pasajul acesta nu se referă la botezul în apă, ci la „scufundarea” în trupul lui Cristos, prin Duhul lui Dumnezeu, care s-a petrecut atunci când am fost născuți din nou (vezi 1 Corinteni 12:13). Noi suntem trupul lui Cristos; de aceea, în clipa în care ne cufundăm în El, istoria noastră se schimbă. Am murit împreună cu El, am fost îngropați cu El, am înviat cu El și acum, ca făpturi noi, trăim așa cum trăiește El! Într-adevăr, „cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.” Noi suntem

în Cristos! Noi suntem Cristos!

Vă rog să nu vă poticniți de afirmația „noi suntem Cristos.” Pentru a ilustra acest adevăr, permiteți-mi să vă dau un exemplu. Să spunem că ați mers la mare cu prietenul vostru Jim. El intră în apă și avansează tot mai mult, până când corpul lui este acoperit de apă de la umeri în jos. Dacă altcineva se opește alături și vă întreabă unde este Jim, nu veți răspunde: „Trupul lui Jim este în apă.” Nu, ci veți spune, „Jim este în apă.” Veți spune aceasta fiindcă deși capul său nu este sub apă, Jim și capul său sunt una.

Ei bine, noi „suntem Hristos” pe Pământ. El este Capul, iar noi suntem trupul Lui! Noi suntem una cu El!

Potrivit pasajului din Efeseni 1:20, datorită faptului că suntem mădulare ale lui Cristos, am fost așezați în locurile cerești. De fapt, ne bucurăm de locul care presupune cea mai înaltă autoritate din univers, cu excepția locului rezervat lui Dumnezeu Tatăl. Isus a spus: „Toată puterea [toată autoritatea de a cârmui] Mi-a fost dată în cer și pe Pământ” (Matei 28:18). Pavel continuă:

...mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. (Efeseni 1:21)

Credeți că Domnul Isus șade mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere din lumea aceasta și din univers? Dacă sunteți creștini, credeți, de bună seamă. Însă vă întreb din nou: credeți toate acestea și în ce vă privește pe voi înșivă? Poate că nu vă vedeți în lumina aceasta. E cât se poate de probabil că această realitate nu a pătruns crezul vostru. Dacă așa este cazul, v-ați separat din nou de Cristos la nivelul gândirii sau al convingerilor voastre. Faceți cumva parte din alt trup? Nu, ci sunteți parte din Cristos! Cu toții suntem în Cristos. Noi suntem Cristos. Suntem trupul Lui! Ascultați cu băgare de seamă cuvintele lui Pavel, care întăresc această afirmație:

Fiindcă suntem
mădulare ale
lui Cristos, am
fost așezați în
locurile cerești.

El l-a pus totul sub picioare și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii [calitatea de căpetenie este exercitată în cadrul Bisericii], care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți [căci în acest trup trăiește plinătatea Celui care face totul complet și care umple totul pretutindeni cu El însuși]. (Efeseni 1:22-23, traducerea Amplified Bible).

Noi suntem trupul Lui, plinătatea lui Isus Cristos, pe deplin una cu El. Pavel afirmă că *toate lucrurile* l-au fost puse sub picioare. Chiar dacă în trupul lui Cristos nu sunteți decât un deget de la picior, tot vă aflați cu mult deasupra (nu doar cu puțin) de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere de pe Pământ și de sub Pământ. În Cristos, autoritatea voastră a fost restaurată și chiar sporită față de cea pierdută de Adam.

Se prea poate ca Dumnezeu să fi prevăzut dificultatea cu care vom pricepe măreția acestei realități, astfel că l-a inspirat pe Pavel să lămurească pe deplin subiectul în al doilea capitol din Efeseni. Scrierea

apostolului nu lasă nicio umbră de îndoială. Nu uitați că împărțirea în capitole și în versete a fost făcută mai târziu, astfel că textul alcătuia o singură scrisoare, urmărind o idee de la început până la sfârșit.

El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună [împărțind același loc cu El] în locurile cerești, [prin faptul că suntem] în Cristos Isus. (Efeseni 2:6, traducerea Amplified Bible).

Capul nu este dezlipit de trunchi. Noi suntem una, așezați într-un loc al conducerii, al autorității și al puterii, pe tărâmul ceresc. Altfel spus, ne găsim pe un tărâm situat deasupra oricăror forțe de pe Pământul acesta. De fapt, ne aflăm *cu mult deasupra!*

Niciun demon, niciun înger căzut și nici măcar Satan însuși nu are putere sau autoritate asupra noastră. Ne bucurăm de stăpânirea supremă, grație poziției și autorității noastre în Cristos!

Aleluia!

DOMNIND ÎN VIAȚĂ!

În lumina celor subliniate, haideți să ne întoarcem la versetul din Scriptură amintit la începutul acestui capitol.

...cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel Unul singur, care este Isus Hristos!
(Romani 5:17)

Concentrați-vă câteva clipe asupra expresiei: „vor domni în viață prin Cristos”. Ca mădulare ale trupului Său, suntem chemați să domnim și să învingem orice împotrivire față de viață și evlavie. Din moment ce noi suntem aceia care trebuie să domnească aici, pe Pământ, dacă lucrurile merg rău și rămân așa, să fie oare din pricină că noi am renunțat la autoritate sau că nu ne-o exercităm?

Cu mulți ani în urmă, un păstor a făcut în fața adunării noastre anunțul că eu urma să mă implic în lucrarea de predicare. Câteva zile mai târziu, un slujitor mai înaintat în vârstă a abordat-o pe soția mea și i-a spus: „Lisa, am un cuvânt din partea Domnului pentru soțul tău.”

Eram foarte tineri pe vremea aceea și doream cu disperare să creștem și să învățăm (așa cum dorim și acum). Lisa i-a zis: „Spune-mi mesajul și i-l voi transmite lui John.”

Slujitorul acela i-a zis: „Spune-i lui John că, dacă nu își asumă autoritatea pe care i-a dat-o Dumnezeu, altcineva i-o va lua și o va folosi împotriva lui.”

Când Lisa mi-a transmis cuvintele acelea, am simțit că mă străpung până în adâncul inimii. De-a lungul anilor, am văzut cât de adevărate au fost, nu doar în ce mă privește pe mine, ci în dreptul tuturor celor care sunt în Cristos. Am deplâns deseori starea unor oameni care Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat, dar care sunt legați și controlați de tot felul de forțe și situații potrivnice, precum vremea nefavorabilă, dezastrele naturale, boala, influența demonică, împotrivirea adusă de circumstanțe, și lista poate continua la nesfârșit. Aceste forțe îi controlează și îi domină pe mulți oameni buni care au fost rânduiți să fie, în realitate, împărați și împărătese în viața aceasta, dar care nu știu cine sunt în Cristos.

Dacă vă numărați printre oamenii aceștia care au fost mai degrabă apăsați decât au domnit, atunci am pentru voi o veste bună. Dacă veți pune la inimă Cuvântul lui Dumnezeu pe care l-am cercetat în capitoul acesta, viața voastră va începe să se schimbe. Acum cunoașteți puterea și autoritatea pe care le aveți de a-i ajuta pe cei aflați în necunoștință sau neajutorați; acum puteți duce această viață bună a Împărăției celor care au nevoie de ea.

Apostolul Ioan a făcut o afirmație puternică privitoare la noi, toți cei care facem parte din trupul lui Cristos: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6).

Isus remarcase deja adevărul acesta când a spus: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21). Isus dorește să domnim și noi cum a domnit El. Când furtuna a venit să curme viața lui Isus și a ucenicilor, El a vorbit vântului și mării, iar acestea l-au supus. Când a avut nevoie de hrană pentru mulțimea din pustie, a înmulțit puținul aflat la îndemână și a hrănit mii de oameni, până și rămășițele fiind mai multe decât pâinea frântă la început. Când nu a avut barcă și trebuia să treacă marea, a umblat pe ape. Când vinul s-a terminat la nuntă, Isus a schimbat apa în vin. A făcut un smochin să se usuce și să moară, în urma cuvintelor rostite de gura Lui. A vindecat urechea tăiată de sabie a unuia care venise să-L prindă. l-a curățat pe cei bolnavi, a redat orbilor vederea, surzilor auzul și șchiopilor puterea de a umbla. Niciuna dintre provocările acestea pământești nu a întrecut puterea Celui care *domnea în viață*.

Oamenii prin care vorbeau duhurile necurate nu l-au putut speria; Isus a pus capăt cuvintelor împotrivoare ale acestora cu ocazia fiecărei confruntări. Mai marii norodului, care-l vroiau răul, nu l-au putut prinde. Mulțimea furioasă nu l-a putut azvârli de pe sprânceana muntelui; Isus a trecut prin mijlocul ei și a plecat de acolo. Cei îndrăciți nu l-au înfricoșat; El i-a eliberat. Lista aproape că nu are capăt, căci, așa cum rezumă Ioan la sfârșitul relatării sale privitoare la viața lui Isus, „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta. ... dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris” (Ioan 20:30, 21:25).

Isus Cristos a domnit în viață. A fost stăpân peste împotriviri și necazuri. A adus cerul pe Pământ. Isus ne-a trasat drumul pe care să-l urmăm și așteaptă ca noi să facem chiar mai mult decât El: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea” (Ioan 14:12).

Afirmația aceasta ne duce la următoarea întrebare logică, și anume *cum* domnim în viață? De unde vine puterea necesară pentru aceasta?

SURSA PUTERII

Cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Cristos.

Romani 5:17

După cum am văzut, suntem chemați să domnim în viață ca împărați și împărătese. Nu viața de pe Pământ trebuie să domnească peste noi, ci noi să avem domnia. Următoarea întrebare care se desprinde în mod logic este dacă avem puterea sau abilitatea de a o face.

Ei bine, să ne gândim la imaginea unui câine Chihuahua și a unui urs grizzly.

Chihuahua sunt niște câini micuți și gălăgioși. Se pot dovedi perseverenți și de neoprit când încep să latre. Ați întâlnit vreodată un Chihuahua cu aplomb? Va lătra neîncetat, să vă alunge de pe teritoriul lui. S-ar putea chiar să vă muște de gleznă. Dacă-l veți împinge ușurel la o parte, va continua neabătut, în încercarea lui de a vă domina. Însă, când gălăgia lui începe să vă obosească, e de ajuns să îi trageți un șut zdravăn și să vă răstiți la el, iar câinele o va șterge de acolo, speriat și învins. De ce? Un asemenea câțel nu are nicio putere în fața unui om.

Pe de altă parte, dacă un urs grizzly adult e la fel de hotărât să vă scoată din joc și dacă nu aveți o pușcă de nădejde, ați dat de necaz. Ursul vă poate doborî și chiar vă poate curma viața cu ușurință.

După cum știm, există forțe care nu vor să sfârșim cu bine alergarea. În lupta noastră cu ele, de unde știm că avem putere asupra lor? Când vine vorba despre înclăștarea cu acești dușmani supranaturali, semănăm mai tare cu un Chihuahua sau cu un urs grizzly? De unde vine puterea de a domni în viață?

Răspunsul se găsește în Romani 5:17. Suntem în stare să domnim datorită harului îmbelșugat al lui Dumnezeu. (Cartea mea intitulată *Extraordinary* oferă o explicație detaliată a înțeleșului deplin pe care îl are termenul de har, astfel că aici voi aduce în discuție numai aspectele esențiale.)

MARELE DEZACORD

Subiectul acesta al harului îmbeșugat a dat naștere unui dezacord uriaș între creștinii evanghelici din America.

În anul 2009, organizația noastră a făcut un sondaj în Statele Unite, intervievând mii de creștini născuți din nou, care cred în Scriptură și participă la serviciile de duminică, aparținând feluritelor denominații evanghelice și adunărilor independente. Sondajul a cerut oamenilor să dea trei sau mai multe definiții ori descrieri ale harului divin. Majoritatea copleșitoare a subiecților a definit harul lui Dumnezeu drept (1) mântuire, (2) un dar nemeritat și (3) iertarea de păcate.

Sunt bucuros văzând că, în țara noastră, creștinii înțeleg faptul că sunt mântuiți prin har și numai prin har. Mântuirea nu se capătă în urma stropirii cu apă, a frecventării unei biserici anume, a respectării ritualurilor religioase sau a săvârșirii de suficiente fapte bune pentru ca acestea să atârne în balanță mai mult decât cele rele. Pasajul din Efeseni 2:8-9 afirmă limpede: „Căci *prin har* ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este *darul lui Dumnezeu*. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.” Este încurajatoare confirmarea faptului că

Este o tragedie să
întâlnești oameni
bine intenționați,
dar care caută
să merite
bunăvoința lui
Dumnezeu.

majoritatea creștinilor evanghelici este bine înrădăcinată în cunoașterea adevărului că harul lui Dumnezeu nu poate fi câștigat sau meritat, ci doar primit prin credința în lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos de la cruce.

Este o tragedie să întâlnești oameni bine intenționați care caută să merite bunăvoința lui Dumnezeu. Am văzut multe situații care mi-au frânt inima, ale unor bărbați și femei care se străduiau să fie acceptați înaintea lui Dumnezeu prin propriile fapte. Indiferent cât de buni v-ar spune societatea că sunteți, pasajul din Efeseni 2:8-9 ne învață că nu putem scăpa prin eforturile noastre de judecata de care va avea parte omenirea. Mântuirea se primește numai prin credință, căci este darul lui Dumnezeu făcut nouă, prin moartea și prin învierea Fiului Său.

Este tragic, de asemenea, să-i vezi pe cei care au primit, prin credință, darul divin al mântuirii eterne, dar care au început apoi să trăiască de parcă ar putea câștiga harul neîntrerupt al lui Dumnezeu prin faptele lor. Credincioșii aceștia cred că pentru a fi mântuiți trebuie să se roage mai mult, să postească mai des și să facă mai multe fapte bune sau alte activități creștine asemănătoare. Apostolul Pavel muștra însă biserica din Galatia tocmai pentru acest pas greșit: „Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Cristos; ați căzut din har”

(Galateni 5:4). Este trist să vedem atât de mulți creștini bine intenționați căzând și astăzi în aceeași capcană.

Sondajul a mai scos la iveală faptul că, în general, creștinii americani știu că păcatele lor au fost șterse prin harul lui Dumnezeu. Adevărul acesta minunat este confirmat de textul din Efeseni 1:7: „În El avem răscumpărarea, în sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.” Darul fără plată al lui Dumnezeu ne absolvă de păcate odată pentru totdeauna. Slavă Domnului!

Așadar, majoritatea credincioșilor americani par să-și fi însușit adevărurile fundamentale potrivit cărora harul lui Dumnezeu include mântuirea, este un dar nemeritat și aduce iertarea păcatelor. Slujitorii Evangheliei par să fi subliniat îndeajuns de bine aceste domenii importante și cred că Dumnezeu se bucură de aceasta.

Însă, apoi a urmat tragedia scoasă la lumină de același sondaj. Numai doi la sută dintre miile de credincioși intervievați credeau că „harul este împuternicirea lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, tocmai așa descrie Domnul harul Său:

Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. (2 Corinteni 12:9)

Dacă veți citi versetul acesta într-o ediție a Scripturii în care cuvintele Domnului Isus sunt scrise cu roșu, veți observa că cele de mai sus apar cu roșu. Deși sunt redată de apostolul Pavel, cuvintele acestea nu îi aparțin, ci au fost rostite de Domnul Însuși. Dumnezeu își definește harul drept împuternicire. Totuși, potrivit sondajului făcut de noi, numai doi la sută dintre creștinii americani cunosc și înțeleg acest adevăr. (Cifra exactă a fost de 1,9%. Aceasta înseamnă mai puțin de doi din fiecare o sută de credincioși! Dumnezeu nostru Atotputernic definește harul drept împuternicirea Sa; cu toate acestea, mai puțin de doi din fiecare o sută de creștini cunosc acest fapt, ceea ce este cât se poate de îngrijorător!)

Cuvântul *slab*, așa cum este folosit în 2 Corinteni 12:9, are sensul de *nepuțință*. Dumnezeu spune, așadar: „Harul Meu (puterea Mea) este cea mai bună resursă când treci prin situații care îți depășesc abilitățile.” Regăsim ideea aceasta în cuvintele lui Pavel privitoare la credincioșii macedoneni: „Vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei... Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor” (2 Corinteni 8:1,3). Harul lui Dumnezeu a făcut cu puțință ca bisericile macedonene să contribuie chiar peste puterile lor. Acesta este harul: împuternicirea divină.

Mai devreme, Pavel scrisese aceluiași destinatari: „Ne-am purtat în lume, și mai ales față de voi, cu o sfințenie și curățenie de inimă date de Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe o înțelepciune lumească, ci pe *harul*

lui Dumnezeu” (2 Corinteni 1:12). Harul este înfățișat din nou drept împuternicirea primită din partea lui Dumnezeu.

Petru definește în același mod harul divin: „Harul și pacea să vă fie înmulțite... Dumnezeiasca Lui putere (*harul*) ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia” (2 Petru 1:2-3). *Harul* este identificat iarăși ca fiind „dumnezeiasca Lui putere”. Petru spune că tot ce ne este de trebuință pentru a trăi așa cum dorește Dumnezeu ne este pus la dispoziție prin împuternicirea harului Său, pe care l-am primit prin credință.

Să facem un pas mai departe, analizând termenul din limba greacă. Cuvântul grecesc cel mai des folosit în Noul Testament pentru har este *charis*, iar James Strong îl definește în lucrarea sa de referință, *Exhaustive Concordance of the Bible [Concordanța biblică exhaustivă]*, drept „dar, ajutor, favoare, milostivire, mărinimie”. Dacă legați această definiție inițială de pasajele amintite din Romani, Galateni și Efeseni, veți vedea lămurit acel aspect al harului cu care sunt familiarizați mai toți creștinii americani. Însă James Strong nu se oprește aici. El continuă, definind harul și ca „influența divină asupra inimii și modul în care se oglindește această influență în viață”.

Pornind de la definiția de mai sus, putem observa că există o *oglindire în exterior* a ceea ce se petrece în inimă, fapt care evidențiază împuternicirea harului. Biblia ne spune că, atunci când Barnaba a sosit în biserica din Antiohia și a văzut *dovada* harului lui Dumnezeu, „s-a bucurat” (Fapte 11:23). El nu a auzit despre harul acela, ci i-a văzut *dovada*. A văzut împuternicirea inimii, oglindită în modul în care credincioșii își trăiau viața.

De aceea scrie Iacov: „Arată-mi credința ta [harul tău] fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea [harul meu] din faptele mele” (Iacov 2:18). Am adăugat cuvântul *har* alături de *credință*, fiindcă prin credință avem acces la harul lui Dumnezeu (vezi Romani 5:2). Iacov spunea, așadar: „Arătați-mi *dovada* împuternicirii voastre, care este adevăratul semn că ați primit harul când ați crezut.”

Lucrarea *Encyclopedia of Bible Words [Enciclopedia termenilor biblici]*, publicată de editura Zondervan, afirmă cu privire la termenul *charis*: „Harul este o forță dinamică, iar aceasta face mai mult decât să ne schimbe poziția pe care o avem înaintea lui Dumnezeu, îmbrăcându-ne în neprihănire. Harul își pune amprenta și asupra experienței noastre. Harul este însoțit întotdeauna de lucrarea de împuternicire pe care o desfășoară Dumnezeu înăuntrul nostru, menită să învingă starea noastră de neajutorare.”

După ce am citit cu băgare de seamă toate versetele din Noul Testament care privesc harul, după ce am studiat ore întregi informațiile cuprinse în toate dicționarele grecești pe care le-am găsit și după ce am stat de vorbă cu oameni care stăpânesc foarte bine limba aceasta, definiția harului asupra căreia m-am oprit este următoarea:

Harul este împuternicirea fără plată a lui Dumnezeu, care ne dă abilitatea de a trece dincolo de granițele abilității noastre naturale.

CARE-I TRAGEDIA?

De ce este o tragedie atât de mare faptul că numai două procente dintre creștinii din Statele Unite înțeleg împuternicirea harului divin? Dați-mi voie să ilustrez răspunsul cu ajutorul unui scenariu ipotetic.

Să presupunem că, în urma unor cercetări, am descoperit un mic trib care trăiește în zona ecuatorială din Africa. Am aflat că acești oameni trebuie să meargă zilnic vreo trei kilometri pe jos ca să ia apă de la izvorul cel mai apropiat. Apoi trebuie să ducă vasele grele și pline înapoi în trib, pentru ca ai lor să aibă apă proaspătă. Când au nevoie de hrană, animalele sălbatice nu trec agale, pur și simplu, prin satul lor, spunându-le: „Noi suntem cina voastră; veniți și doborâți-ne cu sulița!” Sătenii sunt nevoiți să meargă în căutarea animalelor și să vâneze. Uneori, după ce prind când un bivol sau o antilopă, trebuie să care acel animal greu și câte cincisprezece kilometri până în tabără.

Ori de câte ori au nevoie de bunuri pe care nu și le pot procura singuri, trebuie să meargă mai mult de cincizeci de kilometri până în satul vecin, ca să cumpere cele trebuincioase ori să facă schimb, pentru ca apoi să străbată aceeași distanță întorcându-se acasă.

După ce aflăm toate acestea, hotărâm să le facem un dar. Da, avem de gând să le facem o *favoare*, arătându-ne *milostivi* și oferindu-le cu *mărinimie ajutorul* nostru (termenii aceștia sunt enumerați cu toții în definiția dată *harului* de James Strong). Hotărâm să le cumpărăm un Land Rover nou-nouț.

Cumpărăm mașina, o trimitem cu vaporul în Africa și apoi o conducem noi înșine până la tribul cu pricina. După ce o parcăm în apropiere, mergem în sat, îl chemăm pe șeful de trib și pe toți ai lui, iar apoi îi ducem să se minuneze de Land Roverul nostru. Cu zâmbete largi pe față, declarăm: „Acesta este darul nostru pentru voi!”

Îl invităm pe șef să se așeze pe scaunul din față, lângă șofer. Unul dintre noi se instalează în spatele volanului și pornește motorul. Exclamăm plini de bucurie: „Land Roverul ăsta este nemaipomenit! Are și aer condiționat! Așa că, dacă afară sunt 42 de grade, nu trebuie decât să apăsați pe butonul ăsta și să-l răsușiți până ajungeți la 22, iar temperatura dinăuntru va coborî până vă veți simți minunat, chiar dacă afară va fi arșiță.”

Apoi îi mai spunem:

„Mașina are și sistem de încălzire. Deci, dacă afară e frig, apăsați pe butonul ăsta, îl răsuțiți până la 22, după care temperatura va ajunge la 22 de grade, deși afară sunt doar vreo 4. Mașina e dotată și cu radio prin satelit. Știți ce înseamnă asta? Puteți prinde live posturi de radio din întreaga lume în timp ce stați în mașină.”

După aceasta comutați pe frecvența postului BBC din Anglia, iar șeful e uimit.

„Însă asta nu e tot, continuați voi. Avem și DVD player în mașină.”

Scoateți câteva DVD-uri, puneți unul înăuntru, apăsați butonul pe care scrie *Play*, iar șeful e uimit când vede filmul care se derulează pe ecranul color.

„Încă n-am terminat! Land Roverul are și CD player.”

Porniți un CD, iar șeful e uluit în timp ce în mașină răsună frumoasa muzică de închinare.

Coborâți amândoi din mașină, iar șeful întreabă: „Ce trebuie să vă dăm în schimbul acestui dar grozav?”

„Nimic, îl încredințăm noi. Nu ați putea cumpăra niciodată de la noi așa ceva. Este darul fără plată pe care îl facem tribului vostru, fiindcă vă iubim pe toți!”

Șeful tribului și toți ai lui sunt nespuse de recunoscători, iar noi plecăm. După ce trec câteva luni bune, ne parvine vestea că sătenii străbat în continuare pe jos lungul drum după apă. Tot pe jos merg la vânătoare și cară prada cea grea înapoi în sat, și tot pe jos parcurg cei cincizeci de kilometri până în satul vecin. De ce? Fiindcă am neglijat să le spunem că principalul rol al mașinii este acela de *mijloc de transport*. I-am vorbit șefului despre toate, cu excepția celui mai important aspect: acest Land Rover vă va duce oriunde aveți nevoie și va căra tot ce duceți până acum pe umeri.

Tot astfel, mulți lideri creștini au neglijat să le spună credincioșilor din Occident că funcția principală a harului divin este aceea de a ne dărui *împuternicirea lui Dumnezeu*.

DEFINIȚIA DE BAZĂ

Poate că vă întrebați: „Definiția de bază a *harului* este *împuternicirea lui Dumnezeu*? Cum poți face o asemenea afirmație?”

De curând, în timp ce mă rugam, am simțit că Domnul îmi punea o întrebare care m-a pus pe gânduri: „Fiule, cum am prezentat Eu harul în Noul Testament?” Fiindcă am scris deja mai bine de o duzină de cărți, întrebarea aceasta a însemnat mult pentru mine. Ori de câte ori introduc într-o carte un termen nou, unul puțin familiar pentru majoritatea cititorilor, încerc să dau o definiție de bază a aceluia cuvânt. Mai târziu,

pe parcursul cărții, adaug definiții secundare, însă este important să pornesc de la cea principală.

De exemplu, dacă ar trebui să scriu o scrisoare șefului de trib, pentru a-l informa cu privire la Land Rover, în primul paragraf aş începe astfel:

Vă facem cadou un Land Rover nou-nouț. Rolul lui principal este acela de mijloc de transport. Acum, oamenii din tribul tău nu vor mai trebui să aducă apa în fiecare zi pe umeri, de la mare distanță; un membru al tribului poate conduce mașina până la izvor și înapoi. Sătenii nu vor mai fi nevoiți să care animalele vâdate kilometri întregi, până în tabără. Este de ajuns un singur om care să meargă cu mașina până la locul unde se află animalul doborât și înapoi. Mai mult, sătenii nu vor mai trebui să umble pe jos câte cincizeci de kilometri pentru a-și procura cele necesare din satul vecin; e suficient să mergeți până acolo cu mașina și să încărcați bunurile în portbagaj, având nevoie pentru aceasta doar de o zecime din timpul necesar până atunci.

Ar fi important să menționez de la bun început care este scopul principal al mașinii, fiindcă șeful de trib și toți ai lui nu au mai văzut niciodată un autovehicul.

Apoi, în al doilea paragraf al scrisorii, aş putea să îi vorbesc despre aerul condiționat și despre sistemul de încălzire. Aş putea alocă cel de-al treilea paragraf radioului prin satelit și pe cel de-al patrulea DVD-ului și CD-playerului. Apoi aş încheia scrisoarea spunându-i șefului de trib că mașina cu pricina este un dar. Însă i-aș da definiția funcțională de bază a aceluși vehicul în primul paragraf.

Ținând cont de toate acestea, haideți să ne întoarcem acum la întrebarea pe care mi-a pus-o mie Domnul: „Cum am prezentat Eu harul în cartea Mea, Noul Testament?”

Răspunsul meu a fost: „Nu știu.” M-am așezat la computer, am deschis concordanța biblică și am descoperit cum prezintă Dumnezeu harul în Noul Testament. Locul cu pricina se găsește în Ioan 1:16: „Și noi toți am primit din plinătatea Lui [Isus] și har după har”.

Observați că Ioan scrie „har după har”. Am în Atena un prieten grec. E un slujitor creștin care pe lângă faptul că greaca este limba lui maternă, a studiat și greaca veche. El este persoana la care apelez în chestiuni legate de greaca Noului Testament. Omul acesta mi-a împărtășit faptul că, în versetul amintit, Ioan afirma că Dumnezeu ne-a dăruit „cel mai bogat belșug de har”. Cu alte cuvinte, apostolul ne spune că preaplinul sau belșugul a ceea ce face harul stă în faptul că ne dă plinătatea lui Isus Cristos! Ați auzit aceasta? Plinătatea lui Isus Cristos Însuși! Aceasta are de-a face cu abilitatea și cu puterea.

Vreau să mă asigur că ați înțeles ce am afirmat mai sus. Să presupunem că aș sta de vorbă cu un jucător mediocru de tenis. Este un jucător din categoria C, la un club local, iar eu îi spun: „Disponem acum de mijloacele științifice necesare pentru a te înzestra cu plinătatea, cu întreaga abilitate a lui Roger Federer.” (Dacă nu vă pricepeți prea bine la tenis, Federer este unul dintre cei mai mari jucători din istoria acestui sport.) Care credeți că ar fi răspunsul acestui jucător din categoria C? De bună seamă că ar spune: „Vreau și eu această abilitate! Dați-mi-o numaidecât! Ce trebuie să facem pentru asta?” Și, odată ce îl înzestrăm cu deplinătatea abilităților lui Roger Federer, ce s-ar întâmpla? Ați ghicit și singuri: ar câștiga campionatul dintre cluburi, s-ar califica apoi pentru U.S. Open, după care și-ar adjudeca și câteva titluri la Wimbledon.

Să presupunem că aș aborda un student în primul an la arhitectură, de la o universitate de stat, și i-aș zice: „Disponem acum de mijloacele științifice necesare pentru a te înzestra cu deplinătatea abilităților lui Frank Lloyd Wright.” Care credeți că ar fi reacția lui? Ar exclama: „Nemaipomenit, înzestrați-mă cu ele numaidecât!” Odată făcut pasul acesta, ce s-ar întâmpla cu studentul nostru? Ar părăsi școala, ncepându-și cariera încununată de numeroase premii.

Vă mai dau un exemplu, pentru a lămuri pe deplin situația. Să presupunem că intru în vorbă cu un om de afaceri care întâmpină mari dificultăți și îi spun: „Disponem acum de mijloacele științifice necesare pentru a te înzestra cu deplinătatea abilităților lui Bill Gates.” Care credeți că ar fi răspunsul aceluia om de afaceri aflat în impas? Ar striga:

„O vreau! Să trecem la treabă!” Ce ar face după ce ar fi înzestrat pe deplin cu abilitățile lui Bill Gates? Ar începe să se gândească la felurite căi de a concepe produse noi și de a face în domeniul afacerilor investiții la care nu s-a mai gândit niciodată.

Ei bine, harul nu ne-a atribuit niciunui dintre noi plinătatea abilităților lui Roger Federer, ale lui Frank Lloyd Wright sau ale lui Bill Gates. Un asemenea har ar fi mult prea mărunț. Nu, ci nouă harul divin ne-a dat

plinătatea lui Isus Cristos Însuși! Înțelegeți adevărul acesta? El presupune abilitate și putere!

Așadar, Dumnezeu nu prezintă harul în Noul Testament ca pe un dar fără plată, deși sunt veșnic recunoscător pentru faptul că harul este darul Domnului pentru noi. Dumnezeu nu prezintă harul nici ca pe absolvirea de păcat, cu toate că sunt mulțumitor fiindcă harul Lui ne ridică păcatele. Dumnezeu prezintă harul ca pe împuternicirea care ne dă plinătatea lui Isus Cristos.

Harul lui
Dumnezeu ne-a
dat plinătatea
lui Isus Cristos
Însuși!

După cum vă amintiți din capitolul anterior, Petru scrie că harul lui Dumnezeu ne face „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:2-4). Cuvântul *fire* (*natură*) descrie calitățile fundamentale sau caracteristicile unei persoane. Prin urmare, harul lui Dumnezeu ne dăruiește fără plată plinătatea calităților și trăsăturilor principale ale lui Isus Cristos Însuși! De aceea afirmă Ioan: „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4:17). Puteți pătrunde măreția acestor cuvinte?

Ele subliniază împluternicirea și potențialul nostru de a domni în viață! Harul lui Dumnezeu ne-a plămădit din nou, pentru a fi întocmai cum este Isus; el ne-a împluternicit să trăim cum a trăit Domnul nostru. Noi suntem literalmente în Cristos. Suntem trupul Lui, Cristos pe Pământ. Noi suntem creștini și de aceea scria cu atâta îndrăzneală apostolul Ioan: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6).

Dați voie cuvintelor acestora să pătrundă adânc în inima voastră: noi suntem chemați să trăim întocmai cum a trăit Isus pe Pământ. Aceasta nu este o sugestie biblică, ci o poruncă biblică!

CUM A TRĂIT ISUS

Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.

1 Ioan 2:6

Dacă suntem chemați să trăim întocmai ca Isus, trebuie să ne întrebăm: „Cum anume a trăit El?”

Mai întâi, El a trăit o viață de o neprihănire și de o curăție uimitoare. Poftele lumii acesteia nu L-au stăpânit; El a fost stăpân peste dorințele anormale sau întinate. Apostolul Pavel întregește imaginea aceasta, arătându-ne modul în care putem sluji după placul Domnului:

Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt. (2 Corinteni 7:1)

Ați fost cu băgare de seamă la cuvintele *să ne curățim*? Este interesant faptul că versetul nu spune: „Dumnezeu vă va curăți.” Dați-mi voie să clarific situația. Sângele lui Isus ne curăță de orice păcat; acesta este beneficiul de care ne bucurăm în urma răscumpărării. Cu toate acestea, apostolul vorbește aici despre sfințirea noastră; cu alte cuvinte, trebuie să trăim ceea ce ne-a fost dăruit deja fără nicio plată. Mai simplu spus, este vorba despre modul în care așteaptă Dumnezeu să trăim și să ne purtăm, în calitate de credincioși. El vorbește despre transformarea care ar trebui să se vadă în exterior, în urma răscumpărării de care am avut parte.

Ați remarcat în versetul amintit și cuvântul *orice*? Noi nu suntem chemați să ne curățim de unele lucruri sau de majoritatea lucrurilor care ne întinează trupul sau sufletul, ci de orice necurăție. Dumnezeu așteaptă să ne curățim pe noi înșine, așa încât să devenim întru totul sfinți. Petru întărește acest adevăr când spune: „După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1:15). Dacă privim cât se poate de serios aceste cuvinte, fără a le dilua sensul (cum fac sau predică unii), atunci slujirea plăcută lui Dumnezeu presupune trăirea unei vieți de neprihănire, aidoma celei a lui Isus. Cum putem face aceasta? Prin harul lui Dumnezeu.

Dați-mi voie să-mi illustrez afirmația de mai sus. În anii de liceu, eram un păcătos sadea. Ce înseamnă aceasta? Ei bine, natura mea era înclinată spre păcat și, prin urmare, mă dedam la păcat într-un mod extrem de eficace.

În adolescență, tata ne-a întrebat pe mine și pe sora mea mai mică dacă vroiam să mergem la cinema, să vedem un film numit *Cele zece porunci*, care îl avea în rolul principal pe Charlton Heston. În orașelul de trei mii de locuitori în care trăiam, la cinema nu rulau cincisprezece filme simultan, ci unul singur o dată. Nu aveam jocuri video, plasme sau alte aparate sofisticate, ci numai un ecran primitiv, mic de televizor color. Astfel că, dacă se oferea cineva să plătească pentru mine ca să pot vedea un film pe ecranul de la cinema, acceptam fără să stau pe gânduri. Am primit deci, plin de entuziasm, să merg.

Ședeam pe scaun și urmăream filmul când, dintr-o dată, a urmat scena în care pământul s-a deschis și i-a înghițit pe Datan și pe ceilalți care se împotriviseră lui Moise. Au fost înghițiți de vii și au coborât drept în iad. Ca un păcătos veritabil care privea imaginea aceasta pe ecranul mare din fața mea, am început să mă pocăiesc în aceeași clipă. M-am gândit la toată purtarea mea rea și păcătoasă, mi-am cerut iertare și l-am promis lui Dumnezeu că nu aveam să mai săvârșesc niciodată faptele acelea. Am plecat de la cinema pe deplin schimbat! Dar schimbarea aceea nu a durat decât o săptămână. De ce? Fiindcă experimentasem numai *pocăința*, nu și *harul*.

După alți câțiva ani, când am ajuns la colegiu, unul dintre camarazii aceluiași club studentesc pe care-l frecventam eu mi-a prezentat cele patru legi spirituale folosite de organizația Alege Viața. După ce am citit-o pe cea de-a patra, L-am primit pe Isus Cristos ca Domn, iar El a devenit Mântuitorul meu. În momentul acela am fost transformat într-un copil al lui Dumnezeu. Însă adevărul este că am continuat să duc aceeași viață păcătoasă ca și înainte de a-L primi pe Cristos, din pricina lipsei de învățatură și de cunoștințe biblice, întrucât nu cunoșteam puterea care îmi stătea acum la dispoziție.

Au mai trecut câțiva ani, până când un verset din Scriptură, pe care-l mai citisem de câteva ori până atunci, a părut să se desprindă dintre celelalte, captându-mi atenția: „Urmăriți... sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Cuvintele acestea m-au izbit ca un bolovan. „Ei bine, mi-am zis eu, vreau să-L văd pe Dumnezeu, iar versetul îmi spune că, pentru asta, trebuie să trăiesc o viață sfântă!” Din nefericire, nu am priceput nici atunci ceea ce ar fi trebuit, astfel că am devenit un legalist. Am început să tăbărăsc asupra celor din jur, încolțindu-i cu argumentele mele legaliste. Le pretindeam să ducă o viață sfântă, însă nu aveam cum să-i împuternicesc pentru aceasta. Pentru mine, viețuirea sfântă se întemeia în continuare pe abilitatea și puterea voinței umane, nu pe puterea divină, însoțită de împuternicirea

lui Dumnezeu. Am reușit să-mi determin soția, prietenii și toți apropiații să se simtă cât se poate de incomod.

Toate acestea s-au întâmplat până când, într-o zi, Dumnezeu mi-a vorbit în timp ce mă rugam și mi-a spus: „Fiule, sfințenia nu este lucrarea firii tale, ci rezultatul harului Meu.” Iată piesa care lipsea! Am ajuns să înțeleg că harul este prezența lui Dumnezeu în viața mea, care mă împuternicește și îmi dă abilitatea de a săvârși ceea ce altfel nu aș putea face prin propriile abilități: să mă curăț de tot ce-mi întinează trupul și sufletul, devenind pe deplin sfânt. Aceasta este slujirea bine primită înaintea Domnului. De aceea spune mai departe autorul Epistolei către Evrei:

Să avem *har*, prin care putem aduce înaintea lui Dumnezeu o slujire *plăcută*. (Evrei 12:28, traducere liberă din limba engleză)

Harul ne împuternicește să-L slujim pe Dumnezeu după voia Lui și să ne curățăm pe noi înșine de tot ce nu ne-am putut curăți prin propriile puteri.

Pe baza aceluși sondaj desfășurat la nivel național, pomenit mai devreme, putem trage concluzia că un procent de 98 la sută dintre creștinii americani încearcă să trăiască o viață sfântă cu ajutorul propriilor resurse! Numai două procente dintre credincioși știu că harul este împuternicirea lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că celorlalți le este cu neputință să se facă părtași acestei împuterniciri, fiindcă nici nu știu că ea le stă la dispoziție. Pentru a primi de la Dumnezeu, avem nevoie de credință, dar cum am putea crede în ceva ce nu cunoaștem? După cum afirmă Pavel, „Cum vor crede în Acela despre care n-au auzit?” (Romani 10:14). Putem beneficia de ceva numai în măsura în care suntem conștienți că avem acel lucru.

Revenind la exemplul cu tribul din Africa, dacă oamenii care trăiesc acolo nu știu că rolul principal al mașinii este acela de mijloc de transport, nu o vor conduce. Vor sări pe scaunele ei capitonate, se vor bucura de aerul condiționat, de sistemul de încălzire, de DVD player, de radio și de CD player, însă nu le va trece niciodată prin minte să se deplaseze undeva cu ea.

Am cumpărat la un moment dat o cameră foarte bună de fotografiat. Am desfăcut ambalajul, am scos-o afară și am început îndată să o folosesc întocmai ca pe celelalte aparate pe care le avusesem până atunci. O îndreptam spre imaginea pe care vroiam să o surprind și apăsam pe buton. Sincer să fiu, cred că așa procedează majoritatea oamenilor când cumpără un aparat de fotografiat.

După câțiva ani de la cumpărarea aparatului, am devenit într-o zi curios să aflu de ce unui prieten al meu îi reușeau atât de bine pozele făcute și noaptea, cele care surprindeau o imagine în mișcare, detalii

sau peisaje. L-am întrebat și am aflat secretul. Am descoperit apoi că și aparatul meu era prevăzut cu aceleași funcții ca și cel al prietenului meu. Am scos instrucțiunile de folosire și am început să învăț cum să folosesc toate opțiunile cu care era înzestrat aparatul meu de fotografiat. Am ajuns curând să fac poze mult mai bune! Nu știusem până atunci ce avusesem în mână, astfel că nu putusem beneficia cum se cuvine de aparat.

Adevărul acesta este valabil și în cazul celor 98 la sută dintre creștini. Aceștia nu au studiat îndeajuns instrucțiunile de folosire ale Manualului care ne reglementează viața, adică Scriptura, pentru a descoperi ce anume le-a pus harul la dispoziție. S-au mulțumit să imite ceea ce au văzut și au auzit de la alții, fără să cunoască potențialul pe care îl au deja, astfel că sunt limitați.

Ce se întâmplă dacă încercăm să trăim prin forțele noastre o viață sfântă? Una din două: ori devenim niște ipocriți legaliști (propovăduind calea cea îngustă, dar trăind în sinea noastră, în ascuns, cu totul altfel), fie continuăm să ducem o viață libertină, ținându-se strâns de convingerea nebiblică potrivit căreia „harul acoperă toate păcatele pe care am ales să le săvârșim în continuare”. Astfel, considerăm „viețuirea după modelul lui Isus” ca pe un scop frumos, dar nerealist.

Pornind de la această perspectivă, unii predicatori și credincioși au formulat o doctrină găunoasă, care spune că răscumpărarea lui Isus Cristos ne face copii ai lui Dumnezeu; cu toate acestea, noi rămânem cu toții păcătoși, legați de firea noastră omenească. Am ajuns să credem în mod greșit că suntem siliți să trăim la fel ca restul omenirii pierdute, justificându-ne și acoperindu-ne astfel purtarea desfrânată, lipsită de evlavie. O asemenea gândire ne conferă un fals simțământ de pace.

Însă nu aceasta proclamă Evanghelia în Noul Testament. Vestea bună este aceea că Isus nu a plătit numai prețul pentru a ne elibera de sub *pedeapsa* păcatului, ci și prețul pentru a ne elibera de sub *puterea* lui! Adevărul acesta reiese limpede din cuvintele lui Pavel: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har” (Romani 6:14). Legea nu izbutea decât să îi țină pe oameni în frâu. Harul, pe de altă parte, constituie împuternicirea care ne eliberează de ceea ce nu ne-am putut elibera prin propriile puteri, și anume de păcat. De aceea îi îndemna Pavel pe creștinii din Corint: „Vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 6:1).

Pavel nu vorbește despre irosirea harului propovăduit în multe dintre bisericile apusene. Acest har este perceput în felul următor: „Știu că nu trăiesc așa cum ar trebui, însă nu e nicio problemă, fiindcă sunt mântuit și protejat de harul lui Dumnezeu.” În multe cazuri, s-a mers un pas mai departe, astfel că unii creștini gândesc sau spun: „Pot face orice doresc, fiindcă mântuirea mea se bazează nu pe realizările mele, ci pe ceea ce a făcut Isus pentru mine. Sunt îmbrăcat în harul lui Dumnezeu.”

În asemenea situații nu mai există nicio motivație pentru a trăi o viață evlavioasă. Acest mod de gândire constituie o interpretare cât se poate de greșită a scopului și a puterii harului divin.

Dacă înțelegem însă că harul este prezența lui Dumnezeu care ne dă puterea și abilitatea de a înfăptui ceea ce altfel nu am reuși prin propriile resurse (adică de a ne curăți de tot ce ne întinează trupul și sufletul, așa încât să devenim sfinți pe deplin), atunci vom înțelege și ce înseamnă a irosi harul.

Să spunem că hotărâm peste zece ani să ne întoarcem să vedem cum îi merge aceluia trib african. Călătorim în aceeași zonă unde am dus mașina și, în mod ciudat, o găsim parcată exact acolo unde am lăsat-o noi. Land Roverul e acoperit de praf și de noroi, iar iarba a crescut peste tot, de jur împrejur. Tragem de ușă, o deschidem și, după ce aruncăm o privire înăuntru, descoperim că, în cei zece ani, kilometrajul nu s-a schimbat deloc. Nu ne-am spune atunci unii altora: „Au irosit darul pe care li l-am făcut acum zece ani?”

Poate că tribul cu pricina a compus cântece despre „Land Roverul - darul fără plată” sau chiar a declarat mesaje convingătoare cu privire la mașină. Poate că sătenii s-au adăpostit înăuntru când au început ploile, au scris cântece și au ticluit mesaje captivante despre felul cum i-a protejat vehiculul. Însă realitatea rămâne: mașina nu i-a dus nicăieri pe oamenii aceia. Au irosit darul!

Tot astfel, Pavel nu dorea ca noi să pierdem binecuvântarea și beneficiul principal al harului incredibil al lui Dumnezeu:

Vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu... Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt. (2 Corinteni 6:1, 7:1)

Ar putea fi adevărul mai lămurit decât atât? Întrebarea mea este următoarea: de ce nu a fost prezentat și accentuat el mai limpede în bisericile noastre?

ISUS A ÎMPLINIT NEVOILE OMENIRII

Cu câteva pagini în urmă am reținut imperativul biblic potrivit căruia „cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Observați folosirea cuvântului *trebuie*. După cum remarcam înainte, versetul acesta nu este o sugestie, ci o poruncă. Dumnezeu se așteaptă ca noi să trăim la fel ca Isus. Să mergem atunci mai departe, punând întrebarea: cum *altfel* a trăit Isus?

Din Evangheliile reiese în mod vădit că Isus a împlinit nevoile omenirii. I-a vindecat pe bolnavi, i-a eliberat din robia celui rău, a deschis ochii orbilor și urechile surzilor, a redat glasul muților, i-a făcut pe ologi să umble, a înmulțit mâncarea, a hrănit mulțimile flămânde, și chiar a înviat morții. Apoi, Isus ne-a spus: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

Cum putem face asemenea lucruri? Cu ajutorul darului fără plată al harului divin! Iată ce consemnează Scriptura cu privire la Biserica primară: „Apostolii mărturiseau cu *multă putere* despre învierea Domnului Isus. Și un *mare har* era peste toți” (Fapte 4:33).

De ce asociază Dumnezeu expresiile *multă putere* și *mare har*? Fiindcă *harul este puterea* lui Dumnezeu!

Poate că vă spuneți în sinea voastră: „Ei bine, John, versetul de mai sus vorbea despre apostoli, iar eu nu sunt nici apostol, nici păstor.” Dați-mi voie să vă povestesc atunci despre un om „obișnuit”. Biserica din Ierusalim avea o „cantină” și unul dintre cei care serveau la mese era un bărbat pe nume Ștefan. Nu era apostol, profet, evanghelist, păstor sau învățător. El doar ducea mâncarea la masă, servind niște femei vârstnice. Cu toate acestea, Biblia declară despre el: „Ștefan era plin de har și de putere, și făcea minuni și semne mari în norod” (Fapte 6:8).

Cum putea săvârși minunile acelea uimitoare, dacă nu era apostol sau păstor? Prin puterea harului divin! El a urmat întocmai exemplul lui Isus, împlinind nevoile oamenilor prin puterea darului fără plată al harului.

Același dar fără plată se află la îndemâna fiecărui credincios. Harul este disponibil pentru voi și pentru mine. De aceea, Isus ne-a poruncit: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură... Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede... Își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16:15, 17-18). Isus nu a spus: „Numai apostolilor le va fi dată puterea (harul) de a face minuni” și nu a spus: „Numai apostolilor le va fi dat harul (puterea) de a se face copii ai lui Dumnezeu”. Nu, ci Cuvântul lui Dumnezeu afirmă lămurit: „Tuturor celor ce L-au primit... le-a dat dreptul [puterea] să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Nu ne este greu să credem cuvintele acestea, nu-i așa?

Ei bine, aceeași Biblie ne spune: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede [nu doar pe apostoli]... Își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” Dumnezeu ne-a dat puterea (darul fără plată al harului) de a înfăptui minuni, ca să putem trăi așa cum a trăit Isus! Prin puterea lui Dumnezeu, noi avem autoritate peste boli și peste orice alte necazuri cu care ne confruntăm în viață.

ÎNȚELEPCIUNE, DISCERNĂMÂNT, PRICEPERE, ISCUSINȚĂ, CREATIVITATE

Cum altfel a trăit Isus? Viața Lui a purtat amprenta înțelepciunii, priceperii, discernământului, iscusinței și creativității deosebite. Înțelepciunea Sa i-a uimit și pe cei mai educați oameni. De unde venea această înțelepciune a Lui?

Iar Pruncul [Isus] creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El. (Luca 2:40)

Harul este motivul pentru care Isus avea o înțelepciune nemaipomenită.

Faptul acesta ridică o întrebare bine venită. Dacă harul lui Dumnezeu este dat numai în vederea iertării de păcat și a intrării în cer (așa cum au fost învățați mulți creștini), atunci de ce avea Isus nevoie de har? El nu săvârșise niciun păcat, astfel că nu avea nevoie de iertare. Ei bine, știm că deși Isus este Fiul lui Dumnezeu, El S-a născut și a trăit pe Pământ ca om. S-a dezbrăcat de toate privilegiile de care Se bucura ca Dumnezeu (vezi Filipeni 2:7). De aceea, Isus a avut nevoie de împuternicirea harului pentru a trăi în înțelepciunea, priceperea, discernământul, iscusința și creativitatea care l-au definit caracterul.

Îmi place mult creativitatea înțelepciunii, iscusinței și delicateții Sale, care au salvat literalmente viața unei femei. În capitolul 8 din Ioan ni se spune că niște zeloți au prins o femeie în preacurvie. Au târât-o în piațeta din fața templului și au azvârlit-o în fața lui Isus. (Aș vrea să știu de ce nu au procedat la fel și cu bărbatul cu care săvârșise femeia adulterul.) Acuzatorii au spus: „Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?”

Într-o asemenea confruntare este necesară o înțelepciune plină de creativitate. Isus S-a aplecat și a început să scrie pe pământ. (În ce mă privește, cred că enumera numele ibovnicilor acelor lideri. Poate că a scris: *Ana, Rahela, Isabela*.) Când pârâșii femeii au insistat cu întrebarea lor, Stăpânul și-a ridicat ochii de la ceea ce scrisese și a spus: „În regulă, băieți, acela dintre voi care nu a săvârșit niciun păcat să ia primul piatra și să arunce în ea”, după care a continuat să scrie cu degetul pe pământ.

Îmi place să-mi închipui că liderii aceia fățarnici au văzut atunci numele femeilor cu care păcătuiseră ei înșiși. Însă, fie din pricina aceasta, fie pentru că s-au simțit condamnați de ultimatumul lui Isus, au lăsat cu toții pietrele din mâini și au plecat de acolo. Biblia descrie astfel scena: „Când au auzit ei cuvintele acestea... au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă” (Ioan 8:9). Isus a rămas singur cu femeia.

Atunci S-a ridicat și a întrebat-o: „Unde sunt pâ râșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” Femeia a confirmat că pleaseră cu toții. Isus i-a zis atunci: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătui ești” (versetele 10-11). Înțelepciunea și creativitatea Lui au salvat viața femeii. Observați că Isus nu a condamnat-o. El era singurul fără păcat, însă femeia a auzit din gura Lui glasul îndurării. Isus nu a rostit judecata pe care o merita ea, potrivit Legii. El, însă, i-a zis: „Du-te și să nu mai păcătui ești.” Acesta era glasul harului, căci harul ne dă ceea ce nu merităm, în vreme ce îndurarea nu ne dă ce merităm. Îndurarea nu a condamnat-o, iar harul lui Dumnezeu a împuternicit-o să nu se întoarcă în cursa ucigătoare a preacurviei.

Harul lui Dumnezeu revărsat peste Isus l-a dat înțelepciunea necesară pentru a o scăpa pe femeia aceea de osândirea zeloților. Tot harul i-a dat femeii puterea să plece de acolo eliberată din robia adulterului. Ce forță ascunde harul!

În altă situație, Isus Se afla pe țărmul Mării Galileei, când un grup de pescari avusese parte de cea mai nefericită experiență într-ale pescuitului. Nu izbutiseră să prindă nici măcar un pește. Cum ar fi să aveți un magazin mare și să nu reușiți să vindeți nimic o zi întreagă? Ați putea spune că ați avut parte de cea mai neagră zi din istoria vânzării. Dar un singur cuvânt plin de înțelepciune creativă din partea lui Isus a schimbat situația, transformând-o în cea mai prosperă zi din întreaga existență a acelor pescari! Isus nu era pescar, El era tâmplar... însă unul plin de har! Ce înțelepciune și ce putere se oglindeau în viața Lui!

Ce putere ascunde harul!

În alte situații, Isus a știut unde să găsească un măgar, datorită înțelepciunii harului. Nici măcar nu a fost nevoit să verifice ofertele de pe Internet, precum Craigslist sau eBay. A știut cum să plătească darea pentru templu fără să meargă la CityBank; i-a spus lui Petru să se ducă și să pescuiască un pește, fiindcă în gura lui avea să găsească întocmai suma de care era nevoie. Totul s-a petrecut așa cum harul îi descoperise lui Isus.

Discernământul pe care îl avea Isus era uimitor. El a știut că printre ucenicii Lui se ascundea un diavol, chiar înainte ca Satan să își scoată la iveală ticăloșia prin Iuda. Isus a știut că Natanael era un om în inima căruia nu era urmă de viclenie, înainte să îl fi întâlnit măcar.

SCHIMBAȚI SOCIETATEA

În esență, harul lui Dumnezeu în viața lui Isus l-a dat abilitatea de a schimba societatea din care a făcut parte. Odată a mers la o nuntă în Cana Galileii. Nunțile nu erau evenimente lipsite de importanță; întreg satul era prezent cu asemenea ocazii. Nunta aceea era pe cale să se transforme într-un dezastru, fiindcă mirilor li s-a terminat prea devreme

vinul. Vă închipuiți ce rușine avea să apese ani de-a rândul asupra acelor familii? Dar o singură întâlnire cu harul lui Dumnezeu manifestat în viața lui Isus a ridicat nunta aceea la un nou nivel al desăvârșirii.

În altă comunitate, numită Nain, conducerea așezării urma să se îngrijească de nevoile unei văduve căreia tocmai îi murise singurul fiu. Pentru tot restul zilelor ei, comunitatea trebuia să-i asigure hrana, îmbrăcămintea și locuința, din veniturile celorlalți contribuabili. Însă, când femeia s-a întâlnit cu harul divin revărsat asupra lui Isus, nu a mai fost nevoie să fie întreținută de comunitate. Și-a recăpătat demnitatea, iar acum numele avea să-i fie dus mai departe (vezi Luca 7:11-15).

În alt oraș, Isus s-a întâlnit cu „șeful crimei organizate”. Vorbim despre o persoană care ar fi considerată astăzi „nașul” unei rețele mafioate. În urma întâlnirii cu harul lui Dumnezeu manifestat prin viața lui Isus, Zacheu a jurat să transforme societatea într-un loc al siguranței și al prosperității. Oamenii nu aveau să mai fie înșelați de vameși. Mai mult decât atât, Zacheu a strigat: „Jumătate din avuția mea o dau săracilor.” Sărmanii orașului aveau să beneficieze de pe urma hotărârii lui. Schimbarea din viața lui Zacheu a mers și mai departe. Vameșul a făgăduit să înapoieze împătrit tot ce luase pe nedrept de la alții, fapt care avea să întărească economia aceluia ținut (vezi Luca 19:1-8). Întâlnirea cu harul lui Dumnezeu a avut toate aceste efecte!

În altă împrejurare, un tânăr care își pierduse mințile fusese lăsat să sufere singur. Pe vremea aceea nu existau instituții pentru oamenii cu probleme mintale, însă comunitatea tot era împovărată cu grija lor, fiind silită să cheltuiască din banii contribuabililor pentru a se asigura că astfel de oameni erau hrăniți, îmbrăcați și apărați. În cazul de față era nevoie de multe haine, fiindcă tânărul și le sfâșia mereu. Cu toate acestea, când a întâlnit harul lui Dumnezeu din viața lui Isus, omul acela a fost vindecat. Nu avea să-și mai irosească zilele stând izolat de ceilalți, iar banii folosiți până atunci pentru el puteau fi întrebuințați acum mai bine în folosul comunității. În plus, cele zece orașe din ținutul Decapole au auzit despre Împărăția lui Dumnezeu, în urma mărturiei acestui om care a întâlnit harul divin (vezi Marcu 5)!

Gândiți-vă la surzii, orbii, ologii și toți ceilalți bolnavi pe care comunitățile locale nu au mai trebuit să îi întrețină, grație harului divin manifestat în viața lui Isus. Mai mult decât atât, oamenii amintiți au devenit cetățeni folositori ai societății. Am putea continua la nesfârșit, mergând chiar dincolo de ceea ce este consemnat în Evangheliile, căci, așa cum observam mai devreme, Ioan afirma că nici toate cărțile din lume nu ar fi putut cuprinde toate minunile harului înfăptuite de Isus în cei trei ani ai Săi de lucrare publică.

Nu uitați promisiunea lui Isus: „Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea” (Ioan 14:12). Cum? Cu ajutorul darului nemeritat, fără plată al harului.

Noi suntem chemați să schimbăm societatea în care trăim, așa cum a schimbat-o Isus pe a Lui, prin intermediul darului fără plată al harului divin!

CĂUTAREA

Cred cu tărie că unul dintre scopurile de căpătâi ale domniilor și stăpânilor lumii întunericului este acela de a ne împiedica să ajungem la cunoștința aceasta. Ele răsuflă ușurate văzând că 98 la sută dintre creștinii americani privesc harul doar ca pe un dar fără plată, nemeritat, și ca pe iertarea de păcat, rămânând în necunoștință cu privire la puterea sa incredibilă. Aceasta înseamnă că numai doi la sută dintre credincioși constituie o amenințare veritabilă pentru întăriturile întunericului.

Vrăjmașul nu se teme că vom avea clădiri frumoase de biserică, cărți publicate, întruniri mari, programe televizate sau transmisiuni prin satelit, câtă vreme suntem cu totul necunoscători în ce privește puterea care ne stă la dispoziție. Forțele întunericului se tem ca nu cumva credincioșii să descopere puterea care a fost pusă în ei și, totodată, abilitatea pe care o au de a schimba plini de îndrăzneală și de creativitate societatea, așa cum a făcut Isus. Ele se tem că ne vom ocupa locul de drept, acela de *cârmuitori în viață*.

Martin Luther era în toiul căutărilor atunci când a țintuit în cuie cele nouăzeci și cinci de teze pe ușa Bisericii Tuturor Sfinților din Wittenberg, în 31 octombrie 1517. Fapta lui a constituit scânteia Reformei. Biserica nu a mai fost aceeași de atunci încolo. Evenimentul acela a constituit lucrarea desfășurată de Duhul lui Dumnezeu printr-un om. Ideea centrală a tezelor lui Luther a fost următoarea: *cel neprihănit va trăi prin credință*. Luther a confruntat sistemul indulgențelor practicat de catolici, care ținea oamenii în robie.

Ei bine, și sufletul meu este în căutare. Știu că mai sunt și alții ca mine. Aș vrea să vă alăturați și voi nouă. Nu vom bate în cuie nouăzeci și cinci de teze pe o ușă veche, din lemn, ci pe inima celorlalți credincioși. Iată mesajul nostru: *Harul nu este menit doar să ne acopere păcatele. El ne împuternicește să trăim asemeni lui Isus, să domnim în viață, manifestând autoritatea cerului și puterea de a schimba lumea din sfera noastră de influență*.

Să hotărâm împreună să ridicăm acel procent de la doi la sută până la sută la sută. Când credincioșii vor auzi cuvântul *har*, fie ca ei să se gândească de îndată că acesta înseamnă „împuternicirea care întrece abilitățile omenești”.

OAMENI DISTINȘI

Cei ce primesc, în toată plinătatea, harul
și darul neprihănirii, vor *domni în viață*
prin acel unul singur, care este Isus
Cristos!

Romani 5:17

Insemnătatea versetului 17 din Romani 5 ni se pare uneori chiar prea măreață pentru a fi realistă. Mesajul său este uluitor. Poate că acesta este motivul pentru care a fost trecut de mulți cu vederea.

Fiecare dintre cei care L-am primit pe Isus ca Domn suntem chemați să cârmuim pe acest tărâm al vieții. Toți cei ce au primit fără plată harul divin au căpătat prin aceasta împuternicirea de a birui orice piedică pe care lumea le-o poate ridica în cale. Viața pe Pământ nu trebuie să domnească peste noi, ci noi trebuie să domnim în viață. Prin puterea harului divin, menirea noastră este aceea de a schimba societatea, așa cum a schimbat-o Isus pe a Lui. Acesta este mandatul nostru.

ABORDAREA PRACTICĂ

Să ne aventurăm acum mai departe, să vedem ce înseamnă să domnim în viață prin harul lui Dumnezeu. Trebuie să trecem dincolo de granițele normalului, să ieșim în afara statu-quoului. A domni în viață înseamnă să nu o mai privim ca pe o slujbă pe care o îndeplinim de la ora opt la cinci, de pe urma căreia încasăm un salariu, după care ne pensionăm, pentru ca mai apoi să murim și să mergem în cer. Cât de înduioșătoare poate fi o asemenea perspectivă asupra vieții! Fără doar și poate că Dumnezeu nu dorește să trăim așa, căci ne-a creat pentru mult mai mult!

Noi devenim factori de influență în lume atunci când știm că Dumnezeu ne-a chemat să fim cap și nu coadă, să fim sus și niciodată jos (vezi Deuteronom 28:13). În viață, nu suntem meniți doar să ne ridicăm deasupra circumstanțelor potrivnice, ci și să strălucim mai tare decât cei care nu au un legământ cu Dumnezeu. Suntem chemați

să fim lideri în mijlocul unei lumi întunecate. Capul stabilește direcția, cursul și tendințele, iar coada îl urmează. Noi ar trebui să fim lideri în toate aspectele din societatea noastră, nu oameni care merg în direcția trasată de alții.

Dacă sunteți profesori într-o școală publică, atunci, grație harului, veți găsi mereu căi proaspete, creative și inovatoare de a comunica elevilor cunoștințele și înțelepciunea la care niciun alt profesor din școala aceea nu s-a gândit. Ridicați ștacheta sus și îi veți inspira pe elevi în așa fel încât alții se vor minuna. Ceilalți colegi de muncă nu vor putea să nu se întrebe între ei: „De unde are asemenea idei nemaipomenite?”

Dacă lucrați în domeniul medical, atunci, prin darul harului, veți descoperi căi noi și mai eficiente de a trata bolile. Colegii de serviciu se vor scărpinga în creștet și se vor mira: „De unde îi vin aceste idei inovatoare?”

Dacă sunteți designeri, prin darul harului divin veți inventa modele noi și creative, pe care le vor prelua și alții. Veți stabili stilul și tendințele momentului, iar cei din jur le vor urma. Veți fi căutați pentru calitatea muncii voastre și veți fi recunoscuți ca unii care dau tonul în domeniu. Veți fi cu un pas înaintea celor din breaslă, care se vor întreba surprinși: „Cum găsește idei atât de creative?”

Dacă sunteți implicați în arena politică, prin darul harului veți da dovadă de înțelepciune pentru soluționarea unor probleme sociale pe care alții le-au crezut cu neputință de îndreptat. Veți fi deschizători de drumuri în domeniul legislativ, veți fi aleși sau promovați înaintea celor din aceeași generație. Discreția și priceperea voastră îi vor face pe alți oameni implicați în același domeniu să se întrebe mirați: „De unde are o asemenea înțelepciune și idei atât de grozave?”

Dacă faceți parte din forțele de ordine, prin darul harului din viața voastră veți aduce pace în situații cărora altora le-ar fi fost greu să le facă față. După cum Isus a știut unde se găsea măgărița, voi veți ști unde să găsiți infractorii. Veți reuși să strângeți dovezile necesare și să rezolvați cazurile mai rapid decât oricare detectiv din comunitatea voastră. Discernământul, abilitatea și înțelepciunea atât de pătrunzătoare de care dați dovadă îi vor face pe colegii voștri de muncă să-și spună unii altora: „Cum poate fi atât de ager?”

Ca om de afaceri, prin darul divin al harului veți dezvolta produse ingenioase și tehnici de vânzare, ca și strategii de marketing mai avansate decât cele existente în domeniu. Vă veți da seama ce este profitabil și ce nu. Veți ști când să cumpărați și când să vindeți, când să intrați într-o afacere și când să vă retrageți. Alți colegi de breaslă se vor minuna, încercând să priceapă cum izbutiți să aveți atâta succes.

Exemplele acestea nu sunt lipsite de realism. Ele constituie un model al mandatului nostru. Fiecare dintre noi este chemat într-un sector diferit al societății, însă, oriunde ne-am situa în arena vieții, ar trebui

să fim oamenii care impun direcția și care dau dovadă de măiestrie. Afacerile noastre ar trebui să înflorească și atunci când ale altora se clatină. Comunitățile noastre ar trebui să fie sigure, încântătoare și prospere. Numărul locurilor noastre de muncă ar trebui să crească. Muzica noastră ar trebui să fie plină de prospețime și de originalitate, ajungând să fie copiată de muzicienii seculari și nu viceversa.

Același principiu ar trebui să fie valabil și în ce privește designul grafic, video sau arhitectural. Creativitatea celor din familia lui Dumnezeu ar trebui să fie o sursă de inspirație și să fie căutată de cei din jur în orice domeniu. Realizările noastre, fie ele în lumea sportului, a divertismentului, a artei, a mass-media sau altele, ar trebui să se evidențieze ca unele exemplare. Orașele, statele și națiunile noastre ar trebui să înflorească atunci când cârmuiesc cei neprihăniți.

Oricând și oriunde sunt implicați credincioșii ar trebui să se reverse un belșug de creativitate, de productivitate, de seninătate, de sensibilitate și de iscusință. Noi suntem chemați să fim lumină în întuneric. Prin harul incredibil al lui Dumnezeu manifestat în viața noastră, ar trebui să ne deosebim de ceilalți în mijlocul unei societăți întunecate.

CUM SĂ NE DEOSEBIM

Noi, care suntem împuterniciți prin harul lui Dumnezeu, ar trebui să ne evidențiem și să fim remarcați în toate domeniile vieții. Citiți mărturia lui Daniel cu băgare de seamă:

Daniel însă întrecea [se distingea de] pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt; și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția. (Daniel 6:3)

Cuvintele acestea sunt cu totul remarcabile: Daniel se distingea între ceilalți. Observați că relatarea nu spune: „Dumnezeu l-a evidențiat pe Daniel.” Cele mai importante traduceri arată că acest tânăr excepțional se distingea el însuși. Traducerea *The Message* folosește exprimarea contemporană, spunând: „Daniel i-a depășit cu mult pe toți ceilalți lideri.”

Cum a izbutit una ca asta? Daniel avea calități excepționale, fiindcă avea o relație strânsă cu Dumnezeu. Se deprinsese să stea aproape, în legătură necurmată cu Creatorul. La fel ar trebui să se întâmple în cazul fiecărui om care încheie astăzi un legământ cu Dumnezeu.

Traducerea engleză *New American Standard* redă versetul astfel: „Daniel a început să se distingă... fiindcă avea un duh extraordinar.” Cuvântul *extraordinar* înseamnă „a merge dincolo de etalonul obișnuit, a ieși în afara statu-quoului, a întrece criteriile generale”. Uneori putem

înțelege mai bine un cuvânt analizând ceea ce nu înseamnă, adică antonimele sale: *obișnuit sau general*. Așadar, trăirea unei vieți obișnuite ar oglindi un mod de viață opus celui la care este chemat un om înzestrat cu un duh extraordinar.

Istorisirea despre Daniel ne arată că *duhul* său era extraordinar, nu mintea sau trupul lui. Dacă *duhul* este extraordinar, atunci mintea, trupul, creativitatea, iscusința, înțelepciunea, cunoașterea și toate celelalte aspecte ale vieții vor merge pe același făgaș. *Duhul* nostru este cel care ne modelează viața. Dacă, într-adevăr, cunoaștem harul care ne-a fost dat, știm că nu avem limite, căci „toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede” (Marcu 9:23). Daniel a folosit ceea ce era disponibil în relația lui cu Dumnezeu. Datorită legământului său cu Cel Atotputernic, Daniel a știut că trebuia să fie stăpân peste circumstanțe și să nu se lase stăpânit de ele; trebuia să fie cap și nu coadă.

Să analizăm toate acestea mai profund. Daniel și cei trei prieteni ai lui au fost luați prizonieri din micul popor al lui Israel și duși în cel mai puternic imperiu al lumii din vremea aceea. Dacă aveți impresia că America este de cincizeci de ani încoace națiunea cea mai măreață, dați-mi voie să vă spun că America nu se compară nici pe departe cu puterea și cu splendoarea Babilonului. Imperiul acesta cârmuia întreaga lume cunoscută de atunci! Nimeni nu se afla mai sus în domeniul economic, politic, militar, social, științific sau în oricare alt domeniu. Cu toate acestea, vedem că „în toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul [pe Daniel, Hanania, Mișael și Azaria] îi găsea de zece ori mai destoinici” decât pe ceilalți lideri ai împărăției (Daniel 1:20). Alte traduceri spun că aceștia patru erau de zece ori mai buni, de zece ori mai înțelepți și că înțelegeau de zece ori mai bine totul. Sugerau și implementau idei la care înțelepții Babilonului nu se gândiseră niciodată, idei care se dovedeau eficiente.

MAI MARI DECÂT DANIEL ȘI DECÂT IOAN

Reținând cele spuse deja, citiți cuvintele lui Isus: „Dintre cei născuți din femei, nu este niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Luca 7:28). Aceasta înseamnă că Ioan Botezătorul a fost mai mare decât Daniel. Nu încercați să-i comparați pe cei doi prin prisma a ceea ce au făcut, căci Ioan a activat în câmpul slujirii, iar Daniel în cel al guvernării civile. Cu toate acestea, Isus îl prezintă în mod vădit pe Ioan ca fiind „mai mare”. Însă apoi continuă, spunând: „Totuși, cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el” (Luca 7:28).

De ce este cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu mai mare decât Daniel și decât Ioan? Isus încă nu murise pe cruce, eliberând omenirea, astfel că Ioan nu avusese un duh născut din nou și nu făcuse parte din

trupul lui Cristos. Cu privire la el nu se putea spune: „Cum este Isus, așa este și Ioan Botezătorul în lume.” Ioan nu a fost înviat împreună cu Cristos și așezat alături de El în locurile cerești. Însă toate aceste afirmații sunt adevărate astăzi cu privire la noi. De aceea, cel mai mic din Împărăție este mai mare decât Ioan.

Se estimează că, de la învierea lui Isus și până astăzi, pe Pământ au trăit aproximativ două miliarde de credincioși. Șansele sunt destul de reduse ca, din cele două miliarde, să fiți „cei mai mici”, însă chiar dacă ar fi așa, tot sunteți mai mari decât Ioan Botezătorul! Aceasta înseamnă că sunteți, totodată, mai mari decât Daniel! Se ridică atunci următoarea întrebare: *sunteți voi niște oameni distinși față de ceilalți?*

Sunteți de zece ori mai ageri, mai buni, mai înțelepți, de zece ori mai intuitivi, mai creativi și mai ingenioși decât cei cu care lucrați și care nu au o relație de legământ cu Dumnezeu, prin Isus Cristos? (Ca să nu mai întreb dacă sunteți de zece ori mai răbdători, mai iubitori, mai disciplinați, mai amabili, mai ospitalieri, mai plini de compasiune și mai generoși decât colegii voștri.) Dacă răspunsul este negativ, de ce oare? De ce marea majoritate a credincioșilor născuți din nou nu este mai pricepută decât lumea? Să fie oare din pricină că numai doi la sută înțeleg că harul constituie înfăptuirea lui Dumnezeu care ne dă abilitatea de a merge dincolo de înzestrările noastre naturale, ca să putem domni în viață și să ne deosebim între ceilalți, asemeni lui Daniel? (Țineți cont de următorul aspect: ni se spune că în Biserică trebuie să purtăm sarcinile celor slabi. Însă Biblia nu afirmă că aceștia sunt meniți să rămână slabi pentru tot restul vieții lor. Și ei ar trebui să-și însușească viziunea aceasta, care îi conștientizează că sunt chemați să se distingă între cei din jur, în sfera lor de influență.)

Isus declară că noi suntem „lumina lumii” (vezi Matei 5:14). Identificarea copiilor Săi drept lumină în mijlocul întunericului nu se întâlnește o singură dată în Noul Testament, căci și versetele următoare sprijină această metaforă: Matei 5:14–16, Luca 12:3, Ioan 8:12, Fapte 13:47, Romani 13:12, Efeseni 5:8, 14, Coloseni 1:12, Filipeni 2:15, 1 Tesaloniceni 5:5, 1 Ioan 1:7, 2:9–10. Puteți vedea, așadar, că menirea noastră de a fi o lumină în lumea aceasta întunecată constituie o temă importantă a vieții pe care o trăim în Cristos.

Ați stat vreodată să vă gândiți ce înseamnă să fim lumina lumii? Din păcate, mulți credincioși consideră că „a fi lumină” presupune să fim drăguți, să ne purtăm Biblia cu noi oriunde am merge și să cităm des Ioan 3:16. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Daniel ar fi privit la fel menirea lui de a fi lumină? Cum era dacă scopul lui ar fi fost să meargă la întrunirile mai marilor imperiului, să se poarte frumos cu toți și să le zică tovarășilor de breaslă: „Hei, cârmuitori ai Babilonului, Psalmul 23 spune: «Domnul este păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic»”?

Ce ar fi spus satrapii și cârmuitorii după ce Daniel pleca să se roage la amiază? Vă puteți închipui? Sunt convins că vorbele lor ar fi sunat cam așa: „Ce bine că a plecat fanaticul! Să sperăm că se va ruga toată după-masa... Omul ăsta e din cale-afară de ciudat.”

De ce au promovat o lege care să-l împiedice pe Daniel să se roage (vezi Daniel 6:6-8)? Singurul motiv logic este acela că Daniel era de zece ori mai ager și mai înțelept, de zece ori mai priceput, mai ingenios și mai creativ decât ei toți. A fost promovat înaintea lor, ajungând să fie așezat deasupra tuturor. Oamenii aceia s-au simțit puși în umbră. Mi-i pot închipui plângându-se unii altora: „Pur și simplu nu pricepem. Noi am fost pregătiți de cei mai pricepuți, mai înzestrați și mai înțelepți învățători, oameni de știință și cârmuitori din lume. El vine dintr-o țară mică și neînsemnată. Atunci cum de are asemenea idei? Cum se face că este cu mult mai bun decât noi? Trebuie că rugăciunea e răspunsul. El se roagă de trei ori pe zi Dumnezeuului său! Să pregătim o lege care să pună capăt rugăciunilor lui, ca să nu ne mai eclipseze!”

Daniel era o lumină scânteietoare în mijlocul unei culturi întunecate, fiindcă era o persoană extraordinară. În contextul acela, contemporanii nu l-au admirat, ci l-au invidiat. Cu toate acestea, îmi închipui că mulți alții, printre care și împăratul, au văzut dovada prezenței Dumnezeuului celui viu în abilitățile lui Daniel. Măiestria lui Daniel era atrăgătoare și i-a determinat pe mai marii țării să-L cinstească pe Dumnezeul lui. Nu cunoașterea lui Daniel într-ale Scripturii, sau faptul că era un om amabil, ori că se ruga de trei ori pe zi i-a făcut să ia aminte, ci faptul că Daniel era mult mai bun decât toți ceilalți în munca pe care o făcea.

În lumina celor spuse, ascultați acum cuvintele lui Isus adresate nouă cu privire la lumină: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16). Isus arată în mod clar că faptele noastre sunt remarcate de necredincioșii din jur. Cum se face că am limitat sarcina noastră de a fi lumini la a ne purta frumos cu oamenii și la a cita versete din Scriptură?

EXEMPLE CONTEMPORANE

Am un prieten care a fost vicepreședintele uneia dintre cele mai mari companii din industria automobilelor din lume. Într-o seară, când serveam cina împreună, mi-a povestit că lucrase înainte la un corporație concurentă importantă, ca parte a echipei de ingineri.

- John, am citit în cartea Daniel că el și prietenii lui erau de zece ori mai buni decât tovarășii lor, mi-a spus prietenul meu. Așa că m-am rugat: «Doamne, dacă Daniel și prietenii lui erau de zece ori mai buni decât tovarășii lor, iar ei trăiau în vremea vechiului legământ, atunci ar trebui

să fiu și eu cel puțin de zece ori mai bun decât colegii mei, fiindcă eu trăiesc sub noul legământ al harului.»

Prietenul meu a continuat:

- John, această corporație importantă a făcut o analiză a economiilor realizate în ce privește costurile și a productivității pentru fiecare angajat din echipa principală de design.

Cu alte cuvinte, studiul acesta evidențiază eficiența ideilor, ingeniozității și productivității fiecărui membru al echipei.

- Angajatul aflat pe locul al doilea ca realizări, din întreaga echipă, a însumat economii în privința costurilor și a productivității de treizeci și cinci de milioane de dolari în anul acela. Știi cât am avut eu?

Am zâmbit, anticipând ce avea să-mi spună.

- Cât anume?

Prietenul meu mi-a răspuns:

- Trei sute cincizeci de milioane. Am fost de zece ori mai bun decât angajatul aflat pe locul al doilea.

Aceasta explica de ce a ajuns Ben unul dintre directorii executivi de top ai uneia dintre cele mai mari corporații din America.

Îmi vin acum în minte un soț și o soție care fac parte din personalul nostru, în cadrul organizației Messenger International. Într-o vară, și-au adus cei doi fii la una dintre întâlnirile la care prezentăm principiile organizației. După aceea, fiul lor mai mic, Tyler, care împlinise de curând unsprezece ani, i-a spus tatălui său: „Fiindcă am parte de harul lui Dumnezeu, ar trebui să fiu de zece ori mai bun decât orice alt jucător de fotbal din liga orașului.”

În loc să vă spun eu povestea lui Tyler, așa cum s-a desfășurat ea în cursul următorului sezon competițional, îngăduiți-mi să vă prezint o scrisoare a părinților lui:

John,

Iată rezultatele lui Tyler din ultimul sezon (incluzând meciurile play-off și cele din campionat), când a jucat pentru echipa orașului Colorado Springs, alcătuită din jucătorii de unsprezece și doisprezece ani.

Fiul nostru are un metru șaiszeci și cinci înălțime, cântărește patruzeci și opt de kilograme și are unsprezece ani. Am spus că are o statură obișnuită, privind pozele cu colegii lui de echipă.

La începutul sezonului, căpitanul echipei lui de fotbal l-a urmărit jucând în cadrul cupei anuale de fotbal și a zis: „Tyler pare de zece ori mai rapid decât anul trecut!”

A fost în posesia mingii de șaptezeci și opt de ori, străbătând cu ea peste opt sute de metri, în vreme ce al doilea clasat a avut mingea de șaptezeci de ori, străbătând cu ea aproape cinci sute

de metri, în condițiile în care Tyler a stat pe banca de rezervă o jumătate de meci, fiindcă antrenorul s-a gândit că era prea mult să-l folosească mai departe. Tyler a înscris de șaptesprezece ori cât timp a fost pe teren. Următorul jucător clasat a înscris de șapte ori.

Pe la jumătatea sezonului, antrenorii echipelor adverse au început să-și construiască apărarea în jurul lui Tyler. În timpul meciurilor, îi auzeam strigând: „Fiți cu ochii pe numărul 68!” „Nu poate nimeni să-l oprească pe 68?” „Ce păziți acolo! Iar o să vă ardă!” Numărul 68 era Tyler.

Oameni pe care Tyler nici nu îi cunoștea coborau din tribune după meci, să îl salute și să stea de vorbă cu el. A fost uimit și s-a simțit oarecum stingherit, însă noi i-am spus că harul lui Dumnezeu îi dă influență și că trebuie să se încreadă mai departe în el. I-am mai spus că va trebui să învețe cum să-și folosească influența în mod corect.

Cu drag, Jim și Kelly T.

Sunt uimit să văd cu câtă grabă tinerii cred Cuvântul lui Dumnezeu și acționează în consecință. Tyler ne-a dat tuturor un exemplu nemaipomenit!

HARUL DIN NOI

De ce nu am crezut noi pur și simplu ceea ce afirmă Dumnezeu în Cuvântul Său? Legământul nostru cu El spune astfel: „A Celui ce, prin puterea [harul] care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava...” (Efeseni 3:20-21). Nu este vorba despre puterea care coboară peste noi din când în când din ceruri, nici despre puterea care vine în urma întâlnirii cu un om înzestrat cu un dar spiritual deosebit, ci despre *puterea care lucrează în noi*.

Fiți cu mare băgare de seamă la prima parte a versetului citat: Dumnezeu poate. Imaginați-vă că o foamete cumplită lovește o anumită parte a lumii, însă o națiune foarte generoasă și pusă pe fapte bune, din altă parte a globului, trimite în zona afectată militari cu vase și avioane încărcate cu legume proaspete, cu fructe, făină, carne și apă proaspătă. Generalul care coordonează operațiunea le explică oamenilor locului: „Vă putem da atâta hrană câtă sunteți în stare să duceți cu voi.” Primul om vine cu un coș nu prea mare în care intră destulă mâncare cât să ajungă pentru doi oameni vreme de două zile. Următorul aduce cu el un sac încăpător și pleacă apoi cu destulă mâncare cât să-și hrănească familia vreo cinci zile. Al treilea vine cu o camionetă uriașă, în care încap

suficientă hrană cât să ajungă familiei lui și altor câțiva vecini flămânzi în următoarea lună.

La puțin timp după aceasta, omul cu coșul în brațe zărește camioneta încărcată până la refuz. Cuvântul „tulburat” nu ar descrie nici pe departe starea sa; omul e de-a dreptul furios! Se plânge vecinilor și tuturor celor gata să-l asculte, iar nemulțumirea lui ajunge în cele din urmă la urechile generalului. Acesta îl cheamă la el și îi zice: „Ți-am spus că noi îți putem da atâta mâncare câtă ești în stare să duci cu tine. De ce ai venit cu un coș atât de mic? De ce nu ți-ai luat unul mai încăpător? De ce nu ai venit la noi cu camioneta?”

Care este coșul creștinului, când vine vorba despre harul lui Dumnezeu? Potrivit pasajului din Efeseni 3:20, este ceea ce noi putem *cere sau gândi*. Dumnezeu spune: „Harul Meu [puterea Mea] din voi se poate revărsa peste marginile oricărui coș cu care veniți la Mine!” Cu alte cuvinte, coșul nostru determină cât de mult vom avea din resursa nelimitată care ne stă la dispoziție. Mai direct spus, coșul nostru este singurul care Îl limitează pe Dumnezeu. Eu cred că Domnul ne întrebă pe mine și pe voi: „De ce vă gândiți numai la ce aveți nevoie pentru a supraviețui? De ce vă gândiți doar la voi și la familia voastră? De ce nu folosiți întreg potențialul pe care l-am așezat în voi, ca influența voastră să se extindă asupra tuturor celor din jurul vostru, așa cum i s-a întâmplat lui Daniel?”

**Coșul nostru
este singurul
care Îl limitează
pe Dumnezeu.**

Acesta este motivul pentru care Pavel se ruga plin de pasiune ca noi să cunoaștem și să înțelegem „care este *față de noi*, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale” (Efeseni 1:19).

Priviți cu atenție cuvintele alese de Pavel: *nemărginita mărime a puterii divine*. Când vine vorba despre puterea lui Dumnezeu în ce privește viața voastră, ce înseamnă pentru voi fiecare dintre cuvintele amintite? Observați faptul că Pavel vorbește despre puterea divină care lucrează *în noi*, nu despre cea pe care o primim din când în când printr-un slujitor ales al Domnului, care se întâmplă să fie în formă în ziua cu pricina. Puterea lui Dumnezeu este, de asemenea, *pentru noi*, împluternicindu-ne să domnim în viața aceasta. Este puterea dată nouă ca să ne ridicăm și să ne deosebim între ceilalți, ca ei să poată vedea dovada puterii care L-a înviat pe Isus Cristos! Este puterea pregătită de Dumnezeu *pentru noi*, ca să strălucim ca niște lumini scânteietoare în lumea aceasta întunecoasă.

Acum trebuie să ne întrebăm: trăim sub standardul pentru care a plătit Isus un preț atât de mare? Dacă suntem sinceri, răspunsul trebuie să fie afirmativ. Rezultatul mediocrității noastre auto-impuse constituie

un neajuns tragic raportat la potențialul nostru de a avea un impact în lume, în numele Împărăției.

De ce oare cedăm atât de repede în fața căilor firești ale lumii? De exemplu, când ne lovește o perioadă de criză, de ce noi, creștinii, avem tendința de a ne îngrijora și de a ne clătina la fel ca toți ceilalți? Uneori am impresia că ar trebui să rescriem pasajul din Filipeni 4:19, astfel: „Și Dumnezeu meu Se va îngriji de toate trebuințele voastre, în funcție de situația de pe Wall Street, de cea a sistemului bancar și a economiei.” Nu așa s-au purtat mulți dintre noi în timpul ultimei recesiuni globale? Însă, potrivit adevărilor pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu, în vremurile dificile ar trebui să strălucim mai tare ca oricând! Resursele nu părăsesc planeta în timpul recesiunii. Ideile nu sunt paralizate, creativitatea nu seacă, iar ingeniozitatea și munca asiduă nu ajung pe cale de dispariție. În asemenea perioade întunecate, copiii lui Dumnezeu ar trebui să pășească în față, iar puterea Lui din noi să dea viață acelor idei de milioane și miliarde de dolari, care să le fie de mare ajutor celor din jur. Recesiunea înseamnă doar că sursele obișnuite prin care se asigură bunăstarea financiară s-au întrerupt și că este nevoie acum de noi surse creative și de idei pline de prospețime. Iar voi și cu mine suntem cei care ar trebui să venim cu asemenea resurse și idei, fiindcă sursa puterii noastre creative nu seacă niciodată!

În anii '20, ar fi trebuit ca cineva să îi spună lui Aimee Semple McPherson că nu era cu putință ca o femeie să construiască în epoca aceea o sală cu cinci mii de locuri în mijlocul orașului Los Angeles. Ar fi trebuit să i se mai spună că era imposibil să întrețină o asemenea clădire în timpul Marii Recesiuni. Cu toate acestea, ea a reușit. Am predicat în sala aceea, în care se strânge astăzi o adunare numeroasă. Se spune că producătorii de la Hollywood se strecurau înăuntru la predicile ei de duminică seara, să se inspire și să preia idei din ilustrațiile folosite de ea, pentru a le întrebuința mai apoi în munca lor. Aimee influența lumea, strălucind ca o lumină.

Aș compara lucrarea lui Aimee cu un program televizat peste care am dat cu ceva timp în urmă. Un bărbat cânta *Mărețul har* înaintea unei audiențe uriașe. În fața publicului erau așezați trei oameni la masa juriului. Odată ce bărbatul a sfârșit cântecul, cei care făceau parte din juriu au început să-i evalueze prestația. Am rămas șocat când i-am auzit spunând: „Te-ai descurcat bine, însă inflexiunile vocii puteau fi ceva mai puternice, iar la un moment dat ai urcat prea mult...”

Am simțit că mi se înmoaie picioarele și am strigat: „Doamne, Tu ai creat universul. Tu ai plămădit nebuloasele și toate stelele, peisajele fantastice din Munții Stâncoși, viețuitoarele uimitoarele din apele mărilor. Tu trăiești în noi, și noi am ajuns să ne uităm la concursul *American Idol* pentru a ne găsi inspirația!” Gândiți-vă puțin la acest aspect: Aimee Semple McPherson a influențat Hollywoodul cu creativitatea ei, pe

când creativitatea noastră lipsește, din pricina stării latente a harului din noi, pe care l-am limitat prin căutarea inspirației în ograda celor de la Hollywood.

Am fost copleșit de tristețe și m-am gândit îndelung la toate acestea, după care am ajuns la următoarea concluzie: *desigur, dacă învățătura dată de noi spune doar că harul ne iartă păcatul și că ne asigură intrarea în cer, nu ne vom remarca în lumea aceasta ca lumini*. Pare aproape că Dumnezeu ne-a lăsat să devenim obiectul batjocurii întregii lumi. În dorința noastră de a propovădui un mesaj simplu și comod, care nu necesită convingeri nestrămutate sau lupta pentru credință, Dumnezeu și-o fi spus: „Voi îngădui ca propria lor înțelepciune să-i facă de rușine.”

De ce nu am crezut pur și simplu promisiunile și condițiile puse de El? De ce am încercat să facem înțelepciunea divină să se potrivească modului nostru de viață, în loc să căutăm transformarea radicală care survine atunci când ne comparăm trăirea cu adevărul Lui?

EXPERIENȚA MEA ÎN CE PRIVEȘTE HARUL

Una dintre materiile la care mă descurcam cel mai greu în timpul școlii era engleza, îndeosebi când venea vorba despre compuneri. Mă treceau florii când aveam temă să scriem ceva la engleză. De obicei, aveam nevoie de trei sau de patru ore să fac o compunere de o pagină sau două. Stăteam holbându-mă vreme îndelungată la foaia goală de hârtie, storcându-mi creierii cum să încep. (Da, era în epoca dinaintea computerului și a iPad-urilor!) În cele din urmă, izbuteam să aștern pe hârtie o propoziție, mă uitam la ea, mi se părea groaznică și aruncam foaia la coș. La următoarea încercare poate reușeam să scriu vreo două propoziții, concluzionam din nou că erau groaznice, mototoleam hârtia și o aruncam. Procesul continua până când iroseam câteva foi bune și o mulțime de timp. După vreo oră, aveam în fața ochilor un paragraf sau două care păreau să aibă oarecare logică. În final, cu toate că munca realizată era bună după standardele mele, mă alegeam cu o notă mică pentru tema cu pricina.

Mă întreb uneori dacă profesorii mei de engleză m-au trecut clasa doar ca să nu-și mai bată capul cu mine și anul următor. Credeți cumva că exagerez? Adevărul este că am obținut 370 de puncte din 800 posibile la un test de limba engleză pentru admiterea la colegiu, ceea ce înseamnă doar 46 la sută, adică „respins cu succes”. Din fericire, aveam aptitudini la matematică și la celelalte materii exacte, așa că am fost admis la profilul real al Universității Purdue.

Astfel, în 1991, când Dumnezeu mi-a spus în rugăciune: „Fiule, vreau să începi să scrii”, mi-am spus că făcea o greșeală teribilă. „Nu s-ar putea

oare, m-am întrebat eu, ca Dumnezeu să mă fi confundat cu altcineva, dacă are atâția copii pe planeta asta?”

Mi-e rușine să recunosc, însă ceea ce mi-a cerut Dumnezeu părea atât de ridicol, încât nu am făcut nimic. În vremea aceea nu ajunseseam încă la cunoștința pe care v-am împărtășit-o cu privire la natura incredibilă a harului divin, care ne poate împuternici.

Zece luni mai târziu, am fost abordat de două femei din state diferite, la o distanță de numai două săptămâni. Una era din Texas, iar cealaltă din Florida. Fiecare mi-a spus aceleași cuvinte: „John Bevere, dacă nu vei scrie mesajele pe care ți le dă Dumnezeu, El le va da altcuiva, iar tu vei fi judecat pentru neascultarea ta.”

Când am auzit-o pe a doua femeie spunându-mi aceeași mustrare care-mi fusese transmisă cu numai două săptămâni în urmă, m-a copleșit frica Domnului. „Ar fi bine să ascult și să mă pun pe scris!” Cu toate acestea, credeam în continuare că Dumnezeu făcea o mare greșeală. Nu eram în stare să scriu nici măcar o lucrare de zece pagini, darămite o carte întregă! Disperat, am făcut un contract cu Dumnezeu, consemnat pe o bucată de hârtie. „Am nevoie de har, am scris eu. Nu pot face asta fără să-mi dai Tu abilitatea necesară.” Am semnat contractul și am trecut pe el data.

Mai târziu, m-am așternut la scris. Nu am început cu o schiță în fața ochilor, fiindcă nu știam cum să fac una sau încotro anume avea să mă ducă procesul. Aveam doar o idee generală legată de subiect. Dintr-o dată, mi-au venit în minte gânduri pe care nu le mai avusesem niciodată și idei pe care nu le auzisem predicate de nimeni. Am scris și am tot scris. În cele din urmă, m-am trezit cu un manuscris de mărimea unei cărți. Mai apoi, am scris a doua și a treia carte. Până în prezent am ajuns la cincisprezece, traduse în peste șaiszeci de limbi, cu vânzări de milioane de dolari. Una dintre ele, *Drawing Near*, a câștigat în 2004 premiul Retailer's Choice [Preferința distribuitorilor], iar alte câteva au ajuns bestselleruri în țară și peste hotare.

Vedeți de ce, având în vedere abilitățile mele „naturale”, nu mi-aș putea atribui niciodată meritul pentru cele realizate? La mijloc a fost numai harul lui Dumnezeu!

Am vorbit odată pe un stadion de sport din Europa, în fața a mai bine de opt mii de oameni, mulți dintre aceștia lideri creștini, și am întrebat cine citise vreo carte de-a mea. Spre uimirea mea, i-am văzut pe mai toți ridicând mâna. La o conferință internațională organizată în estul Europei, gazda evenimentului i-a întrebat pe cei șase mii de lideri participanți, veniți din peste șaiszeci de țări, dacă citiseră cel puțin una dintre cărțile mele tipărite în limba lor. M-am simțit copleșit când în jur de nouăzeci la sută dintre ei au ridicat mâna. Mi-au spus directorii unor edituri din Iran (la data scrierii materialului de față, șapte dintre cărțile mele sunt deja traduse în farsi, limba oficială din Iran): „Ești unul dintre

autorii creștini cei mai citați în Iran.” Rapoarte de felul acesta continuă să sosească, însă prin toate acestea nu vreau să spun decât că *harul* divin este uimitor!

Dați-mi voie să vă împărtășesc un vis al meu: vreau să îi găesc pe profesorii mei de engleză din liceu și să le arăt cele cincisprezece cărți pe care le-am scris prin *harul* lui Dumnezeu, să îi văd leșinând, să îi ajut să-și revină și să-i conduc apoi la Cristos. Rosta aceasta m-ar face să mă deosebesc în ochii lor de ceilalți elevi care le-au trecut prin mâini și ar dovedi fără doar și poate *harul* uluitor al Domnului nostru Isus Cristos!

Acesta este motivul pentru care Pavel declară cu îndrăzneală: „Prin *harul* lui Dumnezeu sunt ce sunt” (1 Corinteni 15:10). Ascultați-mă, dragi cititori: nu sunteți ceea ce sunteți datorită părinților care v-au adus pe lume, a mediului în care ați crescut, a grupului etnic cu care sunteți asociați, a sexului vostru sau a școlii la care ați fost educați. Sunteți ce sunteți prin *harul* lui Dumnezeu!

În tinerețe, nu mă pricepeam defel la vorbitul în public. După ce m-am căsătorit cu Lisa, când m-a auzit predicând odată Evanghelia, a adormit de-a binelea preț de vreo zece minute. Prietena ei cea mai bună, Amy, care ședea alături de ea, a adormit buștean, încât la un moment dat am zărit saliva prelingându-i-se din gura întredeschisă! Au moțait amândouă de la începutul până la capătul mesajului meu.

Acum vreo doi ani, Lisa a găsit o casetă video pe care era înregistrat un mesaj al meu din 1984. A pus-o pe ecran și, după câteva secunde, i-am zis: „Lisa, aruncă-o la gunoi!” Ea a înhățat caseta, ținând-o strâns la piept cu amândouă mâinile, și a izbucnit în hohote de râs. „Nici vorbă, mi-a zis ea, am aici materialul perfect pentru șantaj!”

Astăzi pot mărturisi numai prin *harul* lui Dumnezeu că am vorbit în fața unor mulțimi de cinci, zece și chiar douăzeci de mii de oameni, pe diferite stadioane din lumea întreagă. Sunt întrebat uneori: „Ai emoții înainte să vorbești în fața oamenilor?”

„Nu, câtuși de puțin”, le răspund eu.

De obicei, interlocutorii sunt surprinși de replica mea și insistă: „Cum poți sta în fața atâtor oameni fără să fii stresat?”

Le răspund râzând: „Știu cât de nepriceput sunt și că, dacă nu intervine *harul* divin, am dat cu toții de belea.” Acum, când am cunoscut *harul* lui Dumnezeu, am văzut că el nu dă greș niciodată. Este întotdeauna prezent!

De aceea spune apostolul Pavel: „Uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales” (1 Corinteni 1:26). De ce? Fiindcă cei înțelepți, cei puternici și de neam ales se vor bizui pe propriile abilități, nu pe *harul* lui Dumnezeu.

În prima parte a vieții lui, Pavel se numărase printre cei înțelepți și de neam ales. „Dacă unul crede că se poate încrede în lucrurile pământești,

eu și mai mult”, recunoștea el în Filipeni 3:4. Însă Pavel a ales să depindă de har: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri [înțelepciunea, puterea, obârșia aleasă] le-am socotit ca o pierdere” (Filipeni 3:7). De ce erau aceste atribute omenești lipsite de valoare? Fiindcă Pavel vroia să umble în harul nemeritat al învierii, care să îi însoțească abilitățile naturale, dorind să-L cunoască pe Domnul și puterea învierii Lui (versetul 10). Aceasta nu înseamnă că Pavel nu își folosea înzestrările. A studiat cu sârguință și s-a rugat cu pasiune să fie umplut de cunoștința voii lui Dumnezeu, de toată înțelepciunea și priceperea duhovnicească. Pavel și-a pus în negoț talantul, așa cum trebuie să facem cu toții, însă a crezut că harul lui Dumnezeu putea însoți efortul lui omenesc, ducându-l pe tărâmul împuțernicirii divine.

Dacă sunteți încă la școală, ar trebui să învățați cu sârguință, crezând în tot acest timp că harul divin vă va duce la un nivel al gândirii și al realizărilor la care înțelegerea voastră naturală nu ar fi putut ajunge. Dacă sunteți medici, trebuie să vă informați cu privire la toate descoperirile medicinei moderne, însă încrederea voastră să nu fie în abilitățile sau în educația voastră, ci în înțelepciunea și în creativitatea supranaturală a harului divin, cel care vă poate ajuta să treceți dincolo de hotarele cunoscute vouă. Dacă sunteți sportivi de performanță, să vă antrenați cu sârguință, însă încrederea voastră trebuie să fie în harul lui Dumnezeu, care vă va da resursele să excelați, ridicându-vă deasupra necredincioșilor din competiție.

Vă amintiți că în primul capitol am descoperit faptul că scumpul nostru Creator a scris biografia fiecăruia dintre noi înainte să ne fi născut? Am văzut laudele ieșite din gura lui David la adresa Domnului: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Psalmul 139:16).

Dați-mi voie să vă spun mai multe despre biografia voastră. Este cu neputință să o împliniți, așa cum a regizat-o Dumnezeu, prin propriile voastre puteri. Pur și simplu nu aveți cum să izbutiți. Dacă Dumnezeu ar fi făcut ca realizarea acestor biografii să fie posibilă prin resursele omenești, atunci ar fi trebuit să-și împartă slava cu voi, iar Dumnezeu nu face așa ceva! El afirmă lămurit: „Slava Mea n-o voi da altora” (Isaia 42:8). De aceea, Dumnezeu a scris cu bună știință biografiile voastre trecând dincolo de abilitățile naturale cu care sunteți înzestrați, ca să fiți nevoiți să depindeți de harul Lui pentru a le transforma în realitate. În felul acesta, El primește toată slava!

Asta le spun oamenilor cu privire la cărțile pe care le-am scris. Nimeni nu este mai conștient decât mine cine e adevăratul autor. Ele nu au fost așternute pe hârtie grație abilităților mele. Numele meu apare pe coperta lor doar pentru că eu am fost primul om care le-a citit. Știu că

sunt ceea ce sunt prin abilitățile Lui, prin harul Domnului și nu prin mine însumi. La mijloc se află darul fără plată al lui Dumnezeu.

Însă realitatea îngrijorătoare este aceea că numai doi la sută dintre credincioșii americani sunt conștienți de împrumutarea harului, care le dă resursele necesare pentru a transforma în realitate biografia rânduită pentru ei de Dumnezeu. Cum își pot împlini chemarea prin propriile forțe ceilalți 98 la sută? Adevărul este că nu au cum. Să fie acesta motivul pentru care nu vedem un impact impresionant în comunitățile noastre?

CALEA DE ACCES

Un dar fără plată!

Puterea despre care scriu acum, harul lui Dumnezeu, nu poate fi dobândită, câștigată sau meritată prin propriile străduințe. După cum confirmă Pavel, harul se primește *numai* prin credință: „Căci prin har ați fost mântuiți, *prin credință*. Și aceasta nu vine de la voi, ci este *darul lui Dumnezeu*. Nu *prin fapte*, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8-9). Apostolul le-a scris credincioșilor din Roma: „*Prin credință am intrat în această stare de har în care suntem*” (Romani 5:2). Care este calea de acces spre harul lui Dumnezeu? Nu sârguința cu care vă străduiți, nu o viață bună, rugăciunea de două ore pe zi sau postul de două ori pe lună; niciunul dintre eforturile noastre omenești nu ne deschide calea spre harul divin. Avem acces la harul lui Dumnezeu numai prin credință!

Și atunci de ce nu credem pur și simplu? Să privim situația în felul următor: dacă fântâna voastră cu apă proaspătă seacă, aveți o problemă. Fără apă, voi și familia voastră ați muri în câteva zile. Însă ceva mai în josul străzii voastre se găsește bazinul uriaș al orașului, plin cu milioane de litri de apă proaspătă, iar una dintre conductele principale care pornesc de la acesta trece chiar prin fața casei voastre. Ce veți face atunci? Veți merge la primărie să primiți aprobarea necesară. Vă veți duce apoi la un magazin cu materiale pentru instalații, veți cumpăra țevă, veți da fuga înapoi acasă și vă veți conecta la conducta principală care trece tocmai prin fața peluzei voastre. Acum veți avea *acces* la milioanele de litri de apă proaspătă, care vă întrec nevoile. Mai simplu spus, credința este conducta harului. De aceea, în lumina aceasta, am putea citi pasajul din Romani 5:2 astfel: „Noi avem *acces* prin conducta credinței la toată apa harului de care avem nevoie.” Este cât se poate de simplu: singura cale de a avea parte de împrumutarea adusă de har este credința. Acesta este motivul pentru care scriitorul cărții Evrei declară: „Căci și nouă ni s-a adus o veste bună, ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că *n-a găsit credință* la cei ce l-au auzit” (Evrei 4:2).

Oamenii la care se referă erau urmașii lui Avraam, moștenitorii promisiunilor lui Dumnezeu. Vorbind la modul figurat, întreaga putere și purtare de grijă a cerului trecea chiar prin fața caselor sau a corturilor acestor oameni. Cu toate acestea, nu le-a folosit la nimic ceea ce Dumnezeu le-a pus fără nicio plată la dispoziție, fiindcă nu și-au racordat „conductele credinței” pentru a primi ce le-a promis Cuvântul.

În aceeași lumină, dacă numai doi la sută dintre credincioșii americani sunt conștienți de faptul că harul constituie împluternicirea divină – puterea care ne dă abilitatea de a ne aventura dincolo de înzestrările noastre naturale și care ne face capabili să strălucim într-o lume întunecată, săvârșind fapte nemaipomenite – atunci cum putem crede noi, ca biserică? În ce fel putem avea parte de resursa aceasta? Pavel rezuma aceste întrebări astfel: „Cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” (Romani 10:14). Dacă noi, creștinii, rămânem ignoranți cu privire la afirmațiile Cuvântului divin legate de împluternicirea harului lui Dumnezeu, atunci cum putem crede? Nu avem cum să credem ceea ce nu cunoaștem. Dacă nu avem o conductă racordată la harul acesta, promisiunea Cuvântului lui Dumnezeu nu ne este de niciun folos.

Cred că realitatea aceasta frânge inima lui Dumnezeu. Isus a plătit un preț atât de mare ca noi să trecem dincolo de limitele a ceea ce au putut face Daniel și Ioan Botezătorul: să fim exemple vii ale vieții Sale îmbelșugate. Noi însă am simplificat mesajul, făcându-l să includă numai iertarea și asigurarea împotriva focului. Oricât de importante și de minunate ar fi aceste daruri, nu am izbutit să ne însușim și să revendicăm puterea harului divin pentru viața pe care o trăim acum. În consecință, nu suntem în stare să facem faptele lui Dumnezeu în lumea noastră decăzută, nici să trăim neabătuți pentru gloria Lui.

Ucenicii lui Isus au întrebat în cele din urmă: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?” (Ioan 6:28). Cuvintele lor oglindesc frustrarea. Și ei vroiau să ajute omenirea suferindă, cu ajutorul abilităților lui Dumnezeu. Isus i-a îndemnat să-l urmeze exemplul. Exasperați, au strigat: „Cum să facem ceea ce faci Tu?” Răspunsul lui Isus a fost simplu: „Aveți credință” (Ioan 6:29).

Iată soluția: credința! Este suficient să credem cuvântul harului lui Dumnezeu, ca să avem parte de el. Așa i-a putut îmbărbăta Pavel pe credincioșii din Efes, spunându-le: „Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți” (Fapte 20:32).

Pavel își lua rămas bun de la cei pe care îi iubea. Știa că acelea urmau să fie ultimele cuvinte pe care le schimbau în existența de dinaintea veșniciei. Când știi că îți rostești cele din urmă vorbe, ai tendința să alegi cu mare băgare de seamă mesajul pe care îl lași în urmă celor dragi.

Pavel îi încredința nu numai în mâna lui Dumnezeu, ci și a „Cuvântului harului Său”.

Astăzi aud deseori mulți creștini bine intenționați spunând cuvinte frumoase, precum: „Trebuie să îți pui încrederea în Dumnezeu” sau „Nu ai nevoie de nimic altceva decât de Dumnezeu în viața ta” ori „Apropie-te numai de Dumnezeu”. Cu toate că sfaturile acestea îi îndreaptă pe oameni în direcția cea bună, ele nu sunt complete. Pavel i-a încredințat pe tovarășii de credință nu numai în mâna Domnului, ci și în cea a Cuvântului harului divin. Harul lui Dumnezeu ne zidește și ne dă moștenirea pregătită pentru noi. Și care este moștenirea aceasta? Biografia pe care a scris-o Dumnezeu în dreptul vostru chiar înainte să vă nașteți!

Din pricina învățaturii noastre incomplete despre har, prea mulți creștini (98 la sută, dacă este să mă iau după acele statistici) cred că împluternicirea incredibilă a lui Dumnezeu este disponibilă numai dacă ne rugăm și postim suficient, dacă trudim îndeajuns în câmpul slujirii creștine ori dacă trăim o viață destul de sfântă. Problema acestei perspective incomplete este aceea că nu știm cât anume este *suficient*. Acesta era motivul pentru care Pavel îi confrunta pe galateni:

Răspundeți la întrebarea aceasta: Dumnezeu, care vă pune din belșug la dispoziție prezența Lui, Duhul Său cel Sfânt, înfăptuind în viața voastră lucruri pe care nu le-ați putea înfăptui niciodată singuri, face toate acestea datorită eforturilor voastre morale susținute *sau* fiindcă aveți încrederea că El le va realiza în voi? (Galateni 3:5, traducerea MSG)

„Eforturile morale susținute” nu ne duc nicăieri în relația cu Dumnezeu, fiindcă se rezumă la propria putere și străduință. Lecția pe care trebuie să o desprindem din capitolul de față este aceea că singurul factor determinant în ce privește accesul la harul fără plată al lui Dumnezeu, care ne împluternicește să trăim după voia Lui, este ca noi să credem în el, să avem încredere în harul divin și să ni-l însușim prin credință.

Situația nu diferă de cea care privește momentul inițial al mântuirii. Iată cum îl prezintă Pavel: „Dați-mi voie să vă pun această întrebare: cum a început noua voastră viață? Prin faptul că v-ați trudit din răspuțeri să Îl mulțumiți pe Dumnezeu sau prin acela că ați răspuns mesajului Său pentru voi?” (Galateni 3:2, traducerea MSG).

După cum am fost mântuiți de la bun început prin har, crezând și răspunzând mesajului divin, și acum trebuie să mergem mai departe tot prin har, săvârșind fapte uimitoare în sfera noastră de influență.

CHIHUAHUA SAU URS GRIZZLY?

Discuțiile de până acum ne aduc înapoi la întrebarea din capitolul al treilea: avem puterea și abilitatea de a merge înainte *neabătuți* pe calea credinței, spre țelurile urmărite? Semănăm cu un câine Chihuahua sau cu un urs grizzly?

După ce am cumpănit asupra versetelor studiate, sper că veți putea afirma, alături de mine, cu bucurie și încredere, că semănăm mai degrabă cu un urs grizzly. Având această încredințare în mintea și în inima noastră, haideți să mergem mai departe, căutând să descoperim ce înseamnă să ne trăim neabătuți viața creștină!

VEDEȚI SAU INTRAȚI

Cei ce primesc, în toată plinătatea, harul
și darul neprihănirii, vor domni în viață
prin acel unul singur, care este Isus
Cristos!

Romani 5:17

Nădăduiesc că aducând adesea în fața ochilor voștri versetul 17 din Romani 5, acesta va ajunge să definească existența voastră, așa cum sunt convins că este cazul pasajului din Ioan 3:16. Poate că veți ajunge la un moment dat să citați versetul acesta și prin vis, arătând din adâncul inimii voastre că voia lui Dumnezeu este să domniți în viață. O convingere fermă este o cerință premergătoare unui final bun, pentru a vă putea număra printre „biruitori”, ca niște credincioși care am mers fără preget pe cale.

Înainte să trecem mai departe, dați-mi voie să repet adevărul fundamental pe care am început să îl dezvălui progresiv: *toți cei care au primit fără plată harul lui Dumnezeu sunt împuterniciți să se distingă în viață*. Suntem meniți să fim cap și nu coadă, mereu deasupra împrejurărilor vieții și nu îngenuncheați de ele. Suntem chemați să exercităm o influență exemplară, în numele Împărăției, aducând pe Pământ modul de viață pe care l-a avut Dumnezeu în plan pentru oameni.

DE CE NU DOMNESC ÎN VIAȚĂ UNII CREȘTINI?

De ce nu trăiesc toți creștinii în felul acesta? De ce majoritatea credincioșilor e *îngenuncheată de viață* în loc să *domnească asupra vieții*?

Am abordat deja primul și cel mai evident răspuns. Sondajul desfășurat la nivel național în anul 2009 a scos la iveală faptul că 98% dintre credincioșii americani nu sunt conștienți de adevărul că harul divin constituie împuternicirea lui Dumnezeu în viața lor. Din nefericire, cred că sondajul acesta ne reprezintă în general pe noi, Biserica din întreaga lume apuseană. Din pricina ignoranței față de puterea supranaturală pe care Dumnezeu ne-a pus-o la dispoziție prin harul Său, marea majoritate

a credincioșilor nu este în stare să trăiască așa cum dorește Tatăl. Creștinii nu se deosebesc mai deloc de tribul african care avea Land Roverul, însă căruia îi lipsea cunoștința privitoare la rolul de mijloc de transport al mașinii. Sătenii aceia continuau să meargă pe jos și să poarte în spate greutăți mari, pe distanțe lungi.

Al doilea motiv pentru care cei mai mulți credincioși nu domnesc în viață va constitui subiectul dezbătut de acum înainte în carte. Vom începe cercetând cuvintele adresate de Isus lui Nicodim, un fruntaș al iudeilor, care a venit pe ascuns să-l pună niște întrebări Învățătorului. Isus a început astfel: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

Isus vorbește despre *a vedea* Împărăția. Însă afirmația următoare a pus în lumină un aspect diferit: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5).

De ce schimbă Isus accentul, trecând de la *vederea* Împărăției (versetul 3) la *intrarea* în Împărăție (versetul 5)? Dacă aplicăm numai cunoașterea limbii noastre pentru interpretarea biblică, se poate întâmpla cu ușurință să ne scape adesea înțelesul și semnificația adevărată a textului. Întoarcerea la limba originală ne ajută să distingem mai bine ce vrea Dumnezeu să înțelegem.

Când Isus vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu, se referă de fapt la „stăpânirea sau domnia lui Dumnezeu”. Cuvintele grecești folosite cel mai adesea în Evangheliile pentru *Împărăția lui Dumnezeu* sunt *basileia tou Theos*. *Theos* este termenul care înseamnă „Dumnezeu”, în vreme ce *basileia* se traduce drept „regalitate, domnie, cârmuire”. *Basileia* derivă de la termenul grecesc pentru „bază sau fundație”. Unii cercetători cred că traducerea cea mai potrivită pentru *basileia tou Theos* este „domnia lui Dumnezeu” sau „cârmuirea suverană a lui Dumnezeu”. Îmi place mult termenul *suveran*. Una dintre definițiile lui este aceasta: „putere supremă”.

De exemplu, în rugăciunea domnească, Isus ne învață să ne rugăm: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe Pământ” (Luca 11:2). Iată înțelesul literal al cuvintelor Lui: „Tatăl nostru care ești în ceruri, Tu ești Dumnezeu Atotputernic. Vie stăpânirea Ta supremă, plină de putere. Facă-se voia Ta, precum în cer și pe Pământ.” O problemă care se ridică este că majoritatea oamenilor care aud aceste cuvinte se gândesc la ele la timpul viitor, deși Împărăția lui Dumnezeu a venit deja! Ea nu s-a instaurat încă în mod fizic, așa cum a profetizat Isaia, eveniment care va avea loc atunci când Isus va stăpâni pentru totdeauna, iar influența Satanei se va sfârși. Împărăția a venit însă din punct de vedere spiritual. Ea este *înăuntrul* nostru, al celor care facem parte din poporul care a încheiat un legământ cu Dumnezeu, căci Isus a spus: „Împărăția

lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: «Uite-o aici!» sau «Uite-o acolo!» Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17:20-21).

Datorită lucrării înfăptuite de Isus pe Calvar, Împărăția se găsește acum în fiecare ucenic al lui Cristos. Noi suntem chemați să-i extindem granițele și stăpânirea oriunde suntem și mergem. Avem menirea de a domni în viață prin darul fără plată și plin de putere al harului divin, care ne-a fost încredințat prin Isus Cristos.

Să cercetăm acum pasajele în care Isus folosește expresia „Împărăția lui Dumnezeu” și să punem în locul ei definiția „*domnia puterii supreme a lui Dumnezeu*”. Este uimitor felul cum, odată cu schimbarea aceasta, afirmațiile Lui capătă mai mult înțeles pentru credincioșii de astăzi.

De exemplu, învățătura lui Isus din Matei 12:28 ar suna astfel: „Dar dacă Eu scot dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci *domnia puterii supreme a lui Dumnezeu* a venit peste voi.” Duhul lui Dumnezeu la care se referă Isus este Duhul Sfânt, acea persoană a trinității care pune în acțiune harul (puterea) lui Dumnezeu care ne-a fost dat. El este numit în Noul Testament „Duhul harului” (vezi Evrei 10:29).

Iată alte cuvinte rostite de Isus: „Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în *domnia puterii supreme a lui Dumnezeu*” (Matei 19:24).

Un bogat zice: „Am toate resursele necesare pentru a fi încununat de succes”. Datorită intelectului, banilor, tăriei fizice, simțului practic, relațiilor și celorlalte resurse ale sale, crede că se descurcă de minune de unul singur. Însă Isus vede dincolo de perdeaua aceasta de fum și spune: „Ferice de voi, care sunteți săraci, întrucât *domnia puterii supreme a lui Dumnezeu* este a voastră” (Luca 6:20).

El nu îi identifica pe cei săraci din punct de vedere financiar, ci îi binecuvânta pe cei care depindeau de harul lui Dumnezeu. Isus a declarat că Duhul lui Dumnezeu era peste El ca să vestească *săracilor* Evanghelia, însă, cu toate acestea, S-a întâlnit adesea în mod intenționat cu unii dintre cei mai înstăriți bărbați sau femei din comunitățile prin care a trecut. Când a vorbit despre cămila care trecea prin urechile acului, tocmai stătuse de vorbă cu tânărul bogat, care alesese să-și pună încrederea mai degrabă în avuțiile lui decât în Dumnezeu.

Să ne gândim la altă afirmație făcută de Isus cu privire la Împărăția lui Dumnezeu: „Vouă, le-a zis El, v-a fost dat să cunoașteți taina *cârmuirii puterii supreme a lui Dumnezeu*; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfățișate în pilde” (Marcu 4:11). Autoritatea și puterea care ne stau la dispoziție prin harul lui Dumnezeu sunt, într-adevăr, o taină, un adevăr ascuns, pe care numai Duhul Sfânt îl poate revela. „«Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc». *Nouă însă Dumnezeu ni*

le-a descoperit prin Duhul Său” (1 Corinteni 2:9-10). Faptul că noi putem domni în viață prin harul lui Dumnezeu a fost ascuns până când Duhul Sfânt ni l-a descoperit prin apostolii care au scris Noul Testament. Tot ce trebuie să facem noi acum este să credem.

Iată o altă afirmație făcută de Isus cu privire la Împărăția lui Dumnezeu: „Adevărat vă spun că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor muri până nu vor vedea *domnia puterii supreme a lui Dumnezeu* venind cu putere” (Marcu 9:1). Cuvintele acestea rostite de Mesia Însuși ar trebui să ne întărească nouă convingerea că venirea Împărăției lui Dumnezeu are de-a face atât cu dimensiunea privitoare la *aici și acum*, cât și cu cea viitoare. *Domnia puterii supreme a lui Dumnezeu* este menită să se desfășoare în cei care L-au urmat pe Isus, odată ce Duhul harului a coborât peste ei în ziua Cincizecimii. În aceeași lumină, Isus a spus unui cărturar care l-a răspuns cu înțelepciune: „Tu nu ești departe de *domnia puterii supreme a lui Dumnezeu*” (Marcu 12:34).

Puteți vedea, din cele câteva exemple enumerate, că Împărăția lui Dumnezeu ajunge să aibă un înțeles mult mai puternic și relevant când citim pasajele despre ea cu sensul pe care îl au în limba greacă. S-ar putea să vă simțiți îmbogățți și încurajați dacă veți continua să înlocuiți în Noul Testament expresia *Împărăția lui Dumnezeu* cu cea de *domnia puterii supreme a lui Dumnezeu*.

Trebuie să ținem însă cont de un aspect deosebit de important care privește *domnia puterii supreme a lui Dumnezeu*. El ne-a delegat nouă această domnie! „Cerurile sunt ale Domnului, dar Pământul l-a dat fiilor oamenilor” (Psalmul 115:16). Ca Fiu al omului, Isus a redobândit ce a pierdut Adam. Apoi, Isus a declarat: „Toată puterea (autoritatea de a domni) Mi-a fost dată în cer și pe Pământ” (Matei 28:18). Însă Cristos, Domnul și Împăratul nostru, nu mai este pe Pământ, astfel că noi – trupul lui Cristos – avem rolul de a exercita *domnia puterii supreme a lui Dumnezeu*. Dacă noi nu exercităm această stăpânire, ea va rămâne pe mâna forțelor lumii, iar viața va stăpâni peste noi. Nu acesta este planul lui Dumnezeu! Noi suntem împuterniciți de harul Lui să domnim în viață, prin Cristos!

A VEDEA VERSUS A INTRA

Să analizăm mai departe cuvintele pe care i le-a spus Isus lui Nicodim. Vă amintiți că Învățătorul a afirmat mai întâi: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). Câteva momente mai târziu, El a adăugat: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5).

În urma a ceea ce am învățat privitor la înțelesul pe care îl are în limba greacă expresia „Împărăția lui Dumnezeu”, putem sesiza mai ușor de ce face Isus distincția între *a vedea* Împărăția și *a intra* în ea. Dacă ar fi să privim Împărăția lui Dumnezeu ca pe un loc fizic, așa cum este cerul, atunci versetul 3 ar sugera că nașterea din nou nu este suficientă pentru a intra în cer, ci doar pentru a-l *vedea*, ceea ce, desigur, nu este adevărat. Când înțelegem că Isus vorbește despre domnia puterii supreme a lui Dumnezeu sau despre guvernarea Împărăției, versetele acestea capătă un cu totul alt sens și sunt mult mai ușor de înțeles.

Cuvântul din limba greacă pentru *a vedea*, din versetul 3, este *eido*. Sensul lui principal este „*a vedea, a percepe, a fi conștient de, a fi familiarizat cu*”. Isus ne spune că toți cei ce sunt născuți din nou pot *vedea, percepe, fi conștientizați sau familiarizați cu* cârmuirea puterii supreme a lui Dumnezeu, respectiv cu Împărăția lui Dumnezeu.

În următoarea afirmație, Isus nu a mai folosit în legătură cu cârmuirea lui Dumnezeu cuvântul *a vedea (eido)*, ci termenul *a intra*. Cuvântul grecesc pentru *a intra* este *eiserchomai*. Înțelesul de bază al acestuia este „*a se ridica și a păși în*” sau „*a se ridica și a intra*”. Așadar, în cele două afirmații, Isus a făcut trecerea de la *a fi conștient de la a se ridica și a păși* pe tărâmul cârmuirii puterii supreme a lui Dumnezeu. Observați diferența?

Pentru a ilustra cele de mai sus, când urc la bordul unui avion ca să călătoresc undeva, sunt destul de conștient de abilitatea aparatului de a sfida gravitația, de a mă ridica deasupra solului și de a mă duce la destinație. Ca pasager, pot înțelege și experimenta deopotrivă beneficiile zborului cu avionul.

Apoi, într-o zi, un prieten îmi plătește niște ore de pilotaj. După pregătirea inițială, urc într-un avion micuț, cu un singur motor, iar instructorul îmi spune ce să fac. Nu după mult timp apăs maneta de pornire și mă trezesc în aer. Am parte de o experiență fantastică. Unul dintre gândurile care îmi trec prin minte cu ocazia primului meu zbor este acela că pot merge cu avionul oriunde doresc. Nu am niciun drum trasat în față, ci eu îl croiesc. Am trecut de la *a fi conștient de* ceea ce poate face un avion și de la experimentarea beneficiilor zborului cu el, în calitate de pasager, la statutul de pilot care merge cu avionul oriunde vrea. *Am intrat în starea de libertate pe care mi-o dă zborul.*

Cuvintele lui Isus indică faptul că există două feluri de credincioși. I-am putea compara pe cei *care văd* cu pasagerii dintr-un avion care percep și experimentează beneficiile zborului. Apoi, mai sunt cei care intră, adică se ridică și pășesc în cabină, pentru a pilota, care pun aparatul în mișcare și stabilesc încotro merge, cu ce viteză și la ce altitudine. Deși pot beneficia de pe urma zborului avionului, pasagerii depind de cel care știe să piloteze aparatul.

Pentru a ilustra și mai bine diferența semnificativă dintre a vedea și a intra în Împărăția lui Dumnezeu, închipuiți-vă un mic grup de oameni care au naufragiat pe o insulă. Se găsesc într-un loc primejdios, plin de animale feroce, care îi pot devora, de scorpioni, de șerpi și de păianjeni veninoși. De parcă situația n-ar fi destul de dificilă, pe insulă trăiește și un trib primitiv, de canibali. Grupulețul de naufragiați e în mare pericol. Cu toate acestea, are parte de o veste bună: pe insulă există o pistă și un avion în stare de funcționare. Aparatul are rezervorul plin și se află chiar pe pistă. Ar putea salva cu ușurință întregul grup. Există însă o mare problemă: niciun om din grup nu știe să piloteze un avion! Cu toții sunt „pasageri cu experiență”, însă niciunul nu s-a ridicat la statutul de pilot care să aibă abilitatea de a manevra un avion. Chiar dacă aparatul le conferă puterea de a zbura spre siguranță și libertate, ei nu se pot bucura de acestea, fiindcă nu știu nici măcar cum să pornească motorul, darămite să decoleze de pe insulă.

Scenariul acesta ilustrează diferența dintre credinciosul care doar a văzut sau a experimentat cârmuirea puterii supreme a lui Dumnezeu și cel care s-a ridicat și a pășit pe tărâmul cârmuirii puterii supreme a lui Dumnezeu.

E o diferență considerabilă între cei doi, nu-i așa? Ce fel de credincioși ați dori să fiți?

PĂȘIREA PE TĂRÂMUL CÂRMUIRII DIVINE

Întrebarea care se ridică acum în mod logic este următoarea: cum poate trece un copil al lui Dumnezeu de la a vedea la a păși pe tărâmul cârmuirii Împărăției? Cu alte cuvinte, cum ne transformăm din pasageri în piloți, din punct de vedere spiritual? Apostolul Pavel abordează întrebarea aceasta în locul nostru.

La porunca directă a Duhului Sfânt, Pavel și Barnaba au plecat din biserica lor, începându-și prima călătorie apostolică (Fapte 13:1-4). După ce au străbătut distanțe mari, trecând prin multe orașe din Asia, și-au început lungul drum spre casă, vizitând câteva dintre așezările în care înființaseră biserici noi. În zilele acelea, desigur, călătoriile se făceau cu mai multă dificultate decât astăzi. Eu pot urca într-un avion care mă va duce în orice oraș mare din lume, de obicei în cel mult douăzeci și patru de ore. Când plec dintr-un oraș pe care l-am vizitat în străinătate, nu am tendința să-mi spun: *Data fiind greutatea cu care se călătorește, mă întreb dacă îi voi mai vedea vreodată până în veșnicie pe oamenii întâlniți aici.* Însă, în timpul lui Pavel, gândul acesta era adesea unul care revenea în mod supărător în mintea apostolului. Când pleca din bisericile vizitate, Pavel știa că se prea putea să nu-și mai vadă frații preaiubiți pe care-i născuse chiar el în Împărăție, până când avea să-i întâlnească în ceruri.

De aceea, mi-l pot închipui pe apostol alegându-și cu mare băgare de seamă cuvintele pe care le adresa acestor credincioși. Iar mesajul pe care li l-a transmis aborda chiar modul în care se trece de la a vedea la a păși pe tărâmul cârmuirii:

...S-au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El [Pavel] îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să *intrăm* prin multe necazuri. (Fapte 14:21-22)

Pavel nu a plecat din aceste trei orașe după ce a ținut înaintea credincioșilor un seminar pe teme financiare, după o conferință despre creșterea bisericii, după un simpozion de pregătire a liderilor și nici măcar după un mesaj înălțător, dătător de speranță, deși fiecare dintre subiectele acestea își are locul lui. Apostolul a lăsat în urma sa cuvinte care urmăreau să îi împuternicească pe credincioșii de curând veniți la Domnul să trăiască neobosiți pe cale și să își sfârșească bine alergarea. Scopul lui era acela de a-i pregăti să-și asume rolul cârmuitor.

Cuvintele lui Pavel rămân adevărate până astăzi și ar trebui să fie întipărite în inima și în sufletul nostru: *trebuie să trecem prin multe necazuri pentru a păși pe tărâmul domniei puterii supreme a lui Dumnezeu*. Vă solicit atenția și mai departe, spunându-vă că mesajul acesta este unul care implică speranța și credința, nu o perspectivă sumbră. Gândiți-vă la el astfel: necazurile vin oricum! Sunt inevitabile. Isus a spus limpede ucenicilor că necazurile fac parte din viață. „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Isus a biruit, ceea ce înseamnă că și nouă ni s-a dat autoritate peste dificultățile pe care ni le scoate lumea aceasta în cale. Noi suntem trupul Lui; Îl reprezentăm pe Cristos pe Pământ și am biruit lumea în Cristos!

Cuvântul *necazuri* este definit drept „greutate sau mare nenorocire”. Termenul grecesc folosit este *thlipsis*. *The Encyclopedia of Bible Words [Enciclopedia termenilor biblici]* definește cuvântul *thlipsis* astfel: „Ideea unei mari poveri emoționale sau spirituale, care poate fi pricinuită de o presiune exterioară sau lăuntrică. Dintre cele cincizeci și cinci de situații în care este folosită rădăcina acestui termen în Noul Testament, în cincizeci și trei sensul este figurat.” Presiunea căreia trebuie să-i facem față poate veni din partea unor dușmani, a împrejurărilor potrivnice, a hotărârilor greșite, a pasiunii îndreptate într-o direcție greșită. James Strong definește cuvântul *thlipsis* ca fiind: „presiune (în sens literal sau figurat), nenorocire, durere, povară, prigoană, necaz, năpastă”. W.E. Vine îl definește simplu drept „orice împovărează sufletul sau duhul”.

În ce mă privește, definiția simplificatoare pe care am dat-o *necazurilor* sau termenului *thlipsis* este aceea de „pustie”. Traducerea *Today's English Version* a Scripturii redă pasajul din Fapte 14:22 astfel:

„Trebuie să trecem prin multe neazuri ca să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu.” Pentru a ilustra ideea aceasta, închipuiți-vă că slujiți unui mare împărat care a cucerit o țară întregă. A intrat în capitală și l-a dat jos de pe tron pe domnitorul detestabil care condusesese până atunci țara cu mână de fier. Cârmuitorul înlăturat se dovedise plin de cruzime față de propriul popor, otrăvind-i gândirea cu idei neadevărate și făcându-l să se întoarcă împotriva a tot ce era bun și nobil; i-a ațâțat ura și disprețul față de căile drepte ale împăratului nobil și cinstit pe care-l slujiți.

Acesta din urmă și-a trimis slujitorii să ia în stăpânire țara, în urma biruinței sale, cucerind toate teritoriile ocupate și întăriturile care mai rămăseseră în picioare. În lungul și în latul țării se găsesc vasali ai fostului cârmuitor care au încă fortărețe și castele necucerite. Aceștia sprijină în continuare căile fostului conducător malefic. Prin urmare, mulți oameni sunt încă robi sistemului impus de cârmuitorul cel rău. Chiar dacă războiul care l-a dat jos de pe tron a fost câștigat, mai este mult de lucru pentru a face victoria deplină.

La un moment dat, vă îndreptați spre un castel de pe teritoriul inamicului, care trebuie cucerit. Vă așteaptă multe primejdii de-a lungul drumului, căci trebuie să dați piept cu dușmanul, să-l învingeți și să treceți prin ținuturi ocupate de el. Vrăjmașii au pregătit multe capcane care să vă împiedice să luați țara în stăpânire. Va trebui să luptați cu aceste neazuri rând pe rând. Apoi, odată ajunși în fața castelului, vă confrunțați cu greutatea cea mai mare dintre toate: cucerirea fortăreței dușmane. Vestea bună este aceea că, pe măsură ce treceți cu bine de capcanele vrăjmașului și de încleștările cu trupele lui, deveniți mai pricepuți la luptă. Dacă izbutiți să cucerii fortăreața, veți pune stăpânire pe întreg ținutul. Ba mai mult, veți deveni războinici atât de iscusii și demni de încredere, încât vă veți putea păstra stăpânirea peste teritoriul pe care l-ați cucerit pentru regele vostru.

Regele cel bun din povestea aceasta Îl reprezintă pe Domnul Isus. El ne-a însărcinat pe noi, oștenii Lui credincioși, să mergem și să transpunem în practică victoria Lui asupra forțelor întinericului, care subjugă încă lumea aceasta. Pornind la drum, vom avea de înfruntat greutatea, însă îi vom elibera în cele din urmă pe oamenii ținuuți încă în robie de stratagemele și de îndoctrinarea vrăjmașului.

Trebuie să trecem prin multe neazuri pentru a ajunge să stăpânim. Însă, așa cum spune Isus, putem sta cu inima liniștită, știind că El a biruit lumea. Prin harul Său, ni s-a dat putere și autoritate să depășim orice provocări ne aduce lumea în față.

Vă îndreptați
spre un castel
aflat pe teritoriul
inamicului, care
trebuie cucerit.

Cristos, ca Mântuitor și Domn, deține o poziție deosebită în ce privește harul lui Dumnezeu. Citiți cuvintele pe care le-a scris Pavel creștinilor din Roma:

Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Cristos, *dacă* suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. (Romani 8:16-18)

În calitate de credincioși, noi suntem moștenitorii lui Dumnezeu! Suntem moștenitori ai Lui și împreună moștenitori cu Isus Cristos. Cuvântul *moștenitor* vine de la grecescul *kleronomos*, definit drept „unul care intră în posesia a ceva sau care moștenește”. Dicționarul definește astfel termenul acesta: „persoană care moștenește și care duce mai departe moștenirea predecesorului”. Există și o a doua definiție a cuvântului, și anume: „persoană care este împuternicită legal să dețină rangul alteia”. Uimitor! Ați înțeles implicațiile acestor definiții? Dumnezeu ne-a făcut moștenitori a tot ce a realizat și are El! Noi deținem ceea ce deține El. Suntem meniți să domnim, așa cum domnește și El.

Toate îi aparțin lui Dumnezeu și, prin urmare, toate ne aparțin nouă. „Nimeni să nu se fălească dar cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre” (1 Corinteni 3:21), scria Pavel credincioșilor. Toate lucrurile! Noi suntem cu adevărat moștenitorii lui Dumnezeu! Varianta parafrazată a traducerii *The Contemporary English Version* a Scripturii spune astfel: „Totul este al vostru, inclusiv lumea, viața, moartea, prezentul și viitorul. Totul vă aparține.” Opriți-vă și cugetați o zi sau două la toate acestea. În Cristos, noi suntem mult mai bogați decât cel mai înstărit om de pe planetă!

Însă adevărul acesta este însoțit de un avertisment important. Pasajul din Romani 8 citat mai sus menționează lămurit cuvântul *dacă*. Moștenirea noastră este însoțită de o condiție; cu alte cuvinte, ea nu este primită în mod automat de fiecare creștin. Care este condiția? Ca noi să suferim împreună cu El. Citiți încă o dată pasajul. Pentru ca domnia alături de Cristos Isus să devină o realitate, trebuie să dăm piept, să confruntăm și să învingem orice opoziție care se ridică în calea a ceea ce-I aparține, așa cum a făcut și El. Observați cuvintele *suferim cu adevărat împreună cu El*. Înfrângerea opoziției nu presupune un drum presărat cu flori înmiresmate, ci o luptă crâncenă, iar lupta este însoțită de suferință.

Dar, în cazul nostru, suferința nu este cea a unor oameni învinși. În Romani 8:18, Pavel afirmă că înfruntarea necazurilor poate fi una pozitivă și plină de speranță: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” Iată principiul cheie pe care aș vrea să îl înțelegeți și să vi-l însușiți:

Oricât de mare ar fi presiunea necazurilor (thlipsis) pe care le întâmpinați, greutatea nici nu se poate compara cu nivelul stăpânirii de care vă veți bucura după ce luptele vor fi trecut.

Dacă ne trăim viața creștină așa cum se cuvine, vom avea parte de suferință. Însă, cu fiecare bătălie câștigată, în noi va triumfa o măsură mai mare de tărie și de înțelepciune. Pavel nu făcea trimitere numai la slava care ne va fi descoperită când vom sta în fața scaunului de judecată, în cer, ci vorbea și despre beneficiile de care avem parte în prezent. Când trecem biruitori prin necazuri, nivelul stăpânirii vizibile la care ajungem (în care pășim) este unul mai mare.

SĂ SUFERIM ÎMPREUNĂ CU EL

Când privim la cuvintele *suferim împreună cu El*, trebuie să ne întrebăm în ce fel a suferit Isus. Aceasta este partea care stârnește confuzia în mintea multora, fiindcă există două feluri de suferință: una de dragul neprihănirii, iar alta inerentă lumii în care trăim. Dați-mi voie să explic la ce mă refer.

Unul dintre cele două feluri de suferință survine din pricina faptului că întregul sistem al lumii este robit de cel rău (vezi 1 Ioan 5:19). Ca urmare, oamenii au parte de experiențe crude și rele în fiecare zi. Copilașii sunt avortați sau abuzați, fetele sunt silite la o viață de sclavie sexuală, bolile curmă prea devreme firul vieții oamenilor, sărăcia și foamea sunt larg răspândite, vrajba și neînțelegerile destramă familii, dependențele robesc și distrug, ca să facem doar o scurtă listă a problemelor lumii noastre. Suferința aceasta nu are în sine nimic bun sau folositor. Este tristă și tragică, însă decurge în mod firesc din păcatul adamic al cedării autorității omului în favoarea unui stăpân cât se poate de crud.

Al doilea fel de suferință, cea pe care o atrage neprihănirea, este suferința asupra căreia ne vom concentra atenția, căci la ea se referă Isus și Pavel. Orice suferință în numele neprihănirii, când este îndurată prin puterea lui Dumnezeu, e de folos, iar rezultatele ei sunt întotdeauna pline de slavă. Această suferință ne întărește chemarea de a domni în viață.

Isus ne-a dovedit faptul acesta în cursul lucrării Sale. Nu uitați că suntem meniți să suferim alături de El, dacă vrem să și domnim împreună cu El. Cum a suferit El, deci?

Isus Se pregătise timp de treizeci de ani pentru lucrare și apoi a fost botezat în Iordan de un profet bine cunoscut, pe nume Ioan. Odată ce Isus a fost botezat, cerul s-a deschis și Duhul Sfânt a coborât asupra Lui în chip de porumbel. Dumnezeu Tatăl a glăsuț din cer în auzul tuturor: „Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” (Luca 3:22). Închipuți-vă că vă aflați în mulțimea de oameni care a fost martoră acestei confirmări cerești uimitoare a lui Isus. Mulți dintre cei care cârmuiau poporul, atât din punct de vedere politic cât și spiritual, se aflau și ei de față.

Dacă am fi fost în locul lui Isus, cei mai mulți dintre noi și-ar fi zis: *„E ocazia perfectă să îmi încep lucrarea! Ar fi bine să rostesc primul meu mesaj acum, când sunt atât de mulți oameni în jur. La urma urmelor, mă pregătesc de treizeci de ani pentru momentul acesta. Poate ar trebui să angajez o echipă care să se ocupe de marketing și de promovare, ca să exploateze valul pe care sunt acum. Toți cei de față știu că eu sunt omul lui Dumnezeu pregătit pentru vremea aceasta.”*

Iată răspunsul logic al unui om care caută promovarea de sine, nu-i așa? Dar priviți ce a făcut Isus în schimb: „Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie, unde a fost ispitit de Diavolul timp de patruzeci de zile (Luca 4:1-2). Mulți credincioși au impresia că Isus a fost pus la încercare doar la sfârșitul celor patruzeci de zile petrecute în pustie, ceea ce însă nu e adevărat. Cu toate că Evangheliile consemnează numai trei ispitiri specifice la care a fost supus Isus, ele dau clar de înțeles că El a fost încercat (adică a răbdut necazul) pe durata tuturor celor patruzeci de zile.

Observați cine L-a dus pe Isus în pustie. Nu Diavolul, ci Tatăl, prin Duhul Sfânt, L-a dus acolo. Poate că unii se vor întreba de ce a procedat Tatăl astfel, știind dinainte că Isus avea să dea piept acolo cu suferința și cu împotrivirea. De un fapt putem fi convinși: Dumnezeu nu ne va trece niciodată printr-o furtună din care nu ne va da puterea să ieșim biruitori. (Voi susține și voi elabora principiul acesta în capitolul următor.) Concluzia pe care o tragem îndată de aici este aceea că Dumnezeu nu este autorul necazului (*thlipsis*). El știe că trăim într-o lume căzută și că, dacă vrem să cucerim și să stăpânim lumea, vom întâmpina împotrivire din partea forțelor întinericului. De aceea, Dumnezeu ne pregătește prin situații cărora știe că le putem face față, ca să ne întărească în vederea unor cuceriri mai mari.

Isus a mers în pustie plin de Duhul Sfânt, îndată după botez, și a dat piept cu *thlipsis* în următoarele patruzeci de zile. Nu uitați că Isus Se dezbrăcase de privilegiile divine, pentru a umbla printre noi ca un om plin de har (vezi Filipeni 2:7 și Luca 2:40). A luptat și a biruit toate

împotrivirile, fără a ceda nici măcar o dată în fața ispitelor Diavolului. Apoi, la sfârșitul celor patruzeci de zile, „plin de puterea Duhului, S-a întors în Galileea, și I s-a dus vestea în tot ținutul de primprejur” (Luca 4:14).

Isus a mers în pustie *plin* de Duhul lui Dumnezeu, însă după ce a biruit ispita, S-a întors plin de *puterea* Duhului harului. Amintiți-vă cuvintele scrise de Pavel în Romani 8:18: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse *alături* de *slava* viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” Pasajul acesta ar putea fi citit cu ușurință astfel: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse *alături de autoritatea și de puterea* care vor fi descoperite în noi.” Isus a trecut la un nivel mai înalt al stăpânirii după ce a ieșit biruitor din acel *thlipsis*.

Apostolul Iacov subliniază astfel aceeași idee: „Ferice de cel ce rabdă [rămâne neabătut în adevăr] ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi *cununa vieții*, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc” (Iacov 1:12).

Observați faptul că, atunci când biruiți o încercare, așa cum a făcut Isus în timpul celor patruzeci de zile petrecute în pustie, primiți „*cununa vieții*”. Știu că puteți veni cu argumente în favoarea ideii că această cunună ne este dată în ceruri, în fața scaunului de judecată, ceea ce este adevărat. Însă eu cred că Iacov nu se referea numai la cununa fizică pe care o vom primi în cer, ci și la faptul că trecem *acum* la alt nivel al exercitării domniei în viața aceasta. Cununa face trimitere la autoritate. Și ce însoțește autoritatea? Puterea. Isus a mers în pustie *plin*, dar S-a întors îmbrăcat în *putere*. Nu uitați: noi putem cârmui *dacă* suferim împreună cu El. Așadar, când suferim necazul (*thlipsis*) și trecem prin încercare fără să ne dăm bătuți, supunându-ne fără preget Cuvântului divin, chiar și atunci când tot iadul pare să se fi dezlănțuit împotriva noastră, ne așteaptă un beneficiu imediat: o mai mare autoritate în acel domeniu al vieții în care am luptat și am rămas în picioare.

Dumnezeu ne
pregătește prin situații
căroră știe că le putem
face față, ca să ne
întărească în vederea
unor cuceriri mai mari.

MĂRTURIA SOACREI MELE

Mama Lisei reprezintă un exemplu bun al acestei promisiuni. În 1979, medicul lui Shirley din Indiana a diagnosticat-o cu cancer la sân. Boala nu a fost depistată în stadiu incipient, astfel că atinsese deja ganglionii

limfatici. În urma operației i-a fost îndepărtat un sân și 30 la sută dintre ganglionii limfatici, iar medicul i-a spus că era în faza terminală.

Shirley a vrut să mai consulte și alt specialist, așa că a mers la MD Anderson, un spital din Houston, statul Texas, considerat unul dintre cele mai bune din Statele Unite în domeniul tratării cancerului la sân. Medicul care a consultat-o acolo era șeful departamentului de oncologie, iar concluzia acestuia nu era prea optimistă, ci estima că, dacă urma întocmai tratamentul prescris, avea șanse să mai trăiască încă vreo doi sau cel mult trei ani. Medicina nu îi putea oferi niciun leac.

Înțelegerea a fost ca ea să urmeze un tratament intensiv de chimioterapie, cu pauze de două sau trei săptămâni de odihnă, timp în care avea să stea acasă, în Indiana, pentru a se întoarce apoi din nou la spital.

În timp ce se afla în Houston, Shirley a sunat la un post de televiziune cunoscut în întreaga țară, cerând să se roage pentru ea. „S-a întâmpat” ca omul care i-a răspuns la telefon să cunoască familia care se ocupa de pacienții externi de la spitalul MD Anderson. El a luat legătura cu ei și i-a îndemnat să se apropie de ea și să îi slujească în continuare. Cei doi au contactat-o pe Shirley, au dus-o la ei la biserică, la evenimente de relaxare, au luat masa împreună în oraș, împărtășindu-i în tot acest timp promisiuni din Cuvântul lui Dumnezeu menite să îi întărească credința.

Shirley devenise de curând creștină. Înainte să descopere că era bolnavă de cancer, învățase principiile de bază ale credinței de la soția unui lucrător creștin. Când s-a întors în Indiana, a servit prânzul împreună cu femeia aceasta, care îi era mentor și care i-a explicat că Dumnezeu nu îi vindecă pe toți bolnavii. Prietena aceasta a ei i-a dat exemple de creștini care nu fuseseră vindecați de bolile grave de care sufereau. Când Shirley i-a împărtășit versetele din Scriptură care îi insuflau speranță și pe care i le arătase familia întâlnită în Houston, femeia aceea s-a supărat că Shirley nu îi primea sfatul.

Shirley a ajuns cât se poate de confuză. Când s-a întors în Houston pentru a continua tratamentul, familia aceea de creștini a căutat-o în fiecare zi, încurajând-o din Cuvântul lui Dumnezeu. În cele din urmă, Shirley a ajuns să creadă în adâncul inimii ei că ceea ce spunea Scriptura despre vindecare era adevărat. Nu vroia să mai pună la îndoială ce spunea Dumnezeu în Cuvântul Său. Avea să fie vindecată!

Când a hotărât să întrerupă chimioterapia, medicul ei a crezut că-și pierduse mințile. Când a ieșit din spital, acesta s-a dus după ea până la lift, avertizând-o că făcea o greșală care-i pune viața în pericol. Dar Shirley era hotărâtă. A plecat și nu s-a mai întors niciodată la MD Anderson. S-a dus acasă și a început să-și umple în fiecare zi viața cu Scriptura, citind cărți, ascultând predici și studii biblice.

Astăzi, după treizeci și unu de ani de la evenimentele acelea, Shirley e sănătoasă și locuiește la câțiva pași de noi. De fapt, la cei șaptezeci

și cinci de ani ai ei, slujește în departamentul organizației noastre care se ocupă de relațiile cu bisericile, făcând parte dintr-un grup de șapte persoane care trimit în peste douăzeci de mii de biserici cărțile și programele noastre. Astfel, a ajutat nenumărați păstori și slujitori să găsească resursele de care aveau nevoie.

În toți anii de slujire, am întâlnit puțini oameni ca Shirley, alături de care să fie atât de ușor să mă rog pentru vindecare. La un moment dat, la scurt timp după ce eu și Lisa ne-am căsătorit, m-am întors de la muncă iar Shirley, care era la noi în vizită, se îmbolnăvisese grav de gripă. Chiar când am intrat în casă, Shirley vroia să urce la etaj, să se culce. De-abia se ținea pe picioare. Când m-a văzut, mi-a zis: „John, trebuie să te rogi pentru mine, să scap de gripa asta.”

În timp ce mă rugam pentru ea, puterea lui Dumnezeu S-a manifestat cu așa tărie, în mod atât de tangibil, încât soacra mea s-a prăbușit efectiv pe podea. Apoi a sărit în picioare și a început să țopăie prin apartamentul nostru, zicând: „Mă duc să vă pregătesc cina!” A început apoi să gătească o mâncare minunată. Am râs în sinea mea, gândindu-mă: „Nemaipomenit! La fel i s-a întâmplat și lui Petru.” Soacra lui era bolnavă, Isus a vindecat-o, iar ea s-a ridicat și le-a pregătit tuturor ceva de mâncare (vezi Matei 8:14-15).

Shirley nu este doar o persoană care primește cu ușurință ca alții să se roage pentru ea, ci și o femeie plină de putere când vine vorba să se roage pentru vindecarea altora. Dacă se află în preajma cuiva care luptă cu vreo boală sau cu vreo suferință, persoana aceea va avea parte cu siguranță de o porție zdravănă din Cuvântul lui Dumnezeu și de o rugăciune pentru vindecare!

De treizeci și unu de ani, Shirley nu a mai avut nicio problemă cu cancerul și se bucură de o stare bună de sănătate. Prin lupta fără preget împotriva necazului (*thlipsis*) ei apăsător, împotriva căruia a întrebuițat arma Cuvântului divin, Shirley a primit cununa vieții în sfera vindecării. A răbdat și a biruit nenorocirea, iar acum domnește în acel domeniu al vieții în care a perseverat.

BIRUITORI

Și alți oameni au o mărturie asemănătoare. Gândiți-vă numai la Oral Roberts, care este acum în ceruri, dar a cărui trăire și moștenire rămâne după el. La vârsta de șaptesprezece ani, Oral era gata să moară de tuberculoză. S-a împotrivit fără preget bolii, apelând la Cuvântul lui Dumnezeu și la rugăciune, iar mai târziu medicul lui a confirmat că fusese vindecat. Asemeni lui Shirley, Oral a primit cununa vieții în această sferă a vindecării și milioane de oameni au fost mai apoi întăriți și vindecați prin viața și prin slujirea lui.

Am un prieten pe nume Jimmy, care a fost păstor ani de zile și a influențat mulți oameni prin lucrarea sa. Când era tânăr, medicii l-au considerat o cauză pierdută, însă a fost dus la una dintre întâlnirile organizate de Oral Roberts. După ce Oral s-a rugat pentru el, Jimmy și-a revenit în mod miraculos.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Oral n-ar fi perseverat în tinerețe, când a avut de luptat împotriva bolii? Unde ar fi fost astăzi prietenul meu păstor și alte milioane de oameni care au primit vindecare în urma slujirii lui Oral Roberts? Ce s-ar fi întâmplat cu toți oamenii asupra cărora păstorul Jimmy și-a pus amprenta pentru veșnicie? Unde ar fi ei acum? Oral și-a asumat rolul de a domni în viață. Dimensiunile reale ale credinței lui neabătute vor fi cunoscute numai în fața scaunului de judecată.

Să ne gândim la Kenneth E. Hagin, care s-a născut în McKinney, statul Texas, în anul 1917, cu o malformație la inimă. A fost diagnosticat mai târziu ca având o boală rară și incurabilă a sângelui. A fost ținut la pat de la vârsta de șase ani și medicii nu se așteptau să treacă de pragul adolescenței. În aprilie 1933 a murit de trei ori și a văzut iadul, însă a fost adus înapoi în mod miraculos de fiecare dată. Kenneth și-a dat viața Domnului Isus. A crezut fără preget și a luptat împotriva bolii cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Un păstor care a venit să-l viziteze și să-l mângâie i-a spus: „Mai rezistă puțin, fiule, și se va sfârși în câteva zile.” Un an mai târziu, Kenneth s-a ridicat din patul unde se așteptaseră oamenii să-și găsească sfârșitul și, la scurt timp după aceea, a început să predice.

Lucrarea lui Kenneth Hagin a ajuns cunoscută în lumea întreagă, tipărint mai mult de șaiszeci și cinci de milioane de cărți și lăsând în urmă un centru de instruire biblică de unde au absolvit peste treizeci de mii de bărbați și femei, mulți dintre aceștia fiind implicați cu normă întreagă în lucrarea creștină. După șaiszeci și cinci de ani de slujire, Kenneth a plecat acasă, la Domnul, însă moștenirea lui a rămas. El a primit cununa vieții în sfera vindecării și, ca urmare, nenumărați oameni au avut parte de vindecare și de o viață schimbată în urma lucrării lui desfășurate sub semnul credințioșiei.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Hagin nu ar fi perseverat? În ce fel ar fi fost afectate milioanele de oameni cărora le-a slujit?

Aceste trei persoane ale căror mărturii vi le-am împărtășit – soacra mea, Oral Roberts și Kenneth Hagin – au ceva în comun. Toți trei au fost atacați, despre toți s-au spus minciuni și au fost catalogați ca având de-a face cu cel rău. Soțul prietenei lui Shirley din Indiana a încetat să-i mai vorbească odată ce ea a hotărât să creadă că Dumnezeu o va vindeca. În cursul vieții lor, Oral Roberts și Kenneth Hagin au fost acuzați amândoi că merg pe o cale greșită, că sunt extremiști, eretici și chiar inspirați de demoni. Dar ce a spus Isus în privința aceasta? „Vai de voi când toți

oamenii vă vor grăi de bine! Fiindcă tot așa făceau părinții lor cu prorocii mincinoși!” (Luca 6:26).

Există slujitori creștini și alți credincioși care au simplificat și au lărgit mesajul Împărăției, pentru a-l face comod pentru toată lumea. De teamă să nu ofenseze pe cineva sau să fie etichetați drept „intoleranți” ori „extremiști”, s-au retras din lupta cea bună a credinței. Pentru ei, tot ce se petrece constituie voia lui Dumnezeu și ar trebui acceptat în mod pasiv. Ei au îndepărtat pasajele „ofensatoare” din Evanghelii, care ar putea fi privite drept o piatră de poticnire, deși Isus a fost considerat la rândul Lui o asemenea piatră și o stâncă de cădere; ei au făcut din Cristos o pietricică de care să nu se mai poată împiedica nimeni.

Se pare că acești păstori, slujitori și credincioși doresc să-i vorbească de bine toată lumea; nu vor fi acuzați niciodată că sunt extremiști, eretici sau inspirați de demoni. Lui Isus l-au fost puse în spate toate aceste acuzații. El a urmărit neabătut adevărul. A scos la lumină înșelăciunea în care se complăceau cei care doreau să fie vorbiți de bine și a spus: „Ferice de voi când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului!” (Luca 6:22). Cuvintele acestea par a fi opusul vorbirii de bine din partea celorlalți, pe care o caută mulți, nu credeți? Apoi, Isus arată și motivul spuselor Sale: „Adevărul pătrunde prea adânc pentru a fi plăcut, iar persoana vizată nu se simte comod auzindu-l.”

Realitatea este următoarea: dacă alegeți să fiți niște credincioși care își urmează calea neobosiți și care domnesc în viață, se prea poate să fiți defăimați, să se spună minciuni despre voi, să fiți greșit înțeleși, iar uneori chiar marginalizați de cei care spun că îl urmează pe Isus, dar care se mulțumesc să ducă o viață tihnită. Astfel de oameni vor căuta să vă discrediteze, pentru a-și justifica trăirea plină de apatie. Așa au făcut cu adevărații profeți din Vechiul Testament, cu Ioan Botezătorul, cu Isus și cu ucenicii Lui. La fel se întâmplă și astăzi. Împotrivirea cea mai mare o veți întâmpina de obicei din partea celor care pretind că îl cunosc pe Dumnezeu, iar ea va îmbrăca felurite forme, de la minciună și calomnie până la excludere. S-ar putea să meargă chiar atât de departe cum prevestea Isus: „Va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu” (Ioan 16:2).

Vreți să domniți în viață pentru slava lui Dumnezeu? Vreți să aveți o influență pozitivă în viața altora, de dragul Împărăției lui Dumnezeu? Vreți să vă auziți Stăpânul spunând într-o zi: „Bine, rob bun și credincios”? Dacă da, trebuie să înțelegeți acum că veți avea de înfruntat necazul (*thlipsis*) care vă va lovi uneori din plin și că va trebui să-l răbdați și să ieșiți biruitori.

Dacă încă mai doriți cu adevărat să domniți în viață și dacă sunteți gata să răbdați, atunci continuați să citiți. Partea cea mai bună urmează de acum înainte.

CINE E ÎN SPATELE NECAZULUI?

Căci cu privire la Cristos, vouă vi s-a dat
harul nu numai să credeți în El, ci să și
pătimiți pentru El.

Filipeni 1:29

Inceputul versetului de mai sus pare foarte atrăgător: „Căci cu privire la Cristos, vouă vi s-a dat...” Dacă ar fi să auzim numai cuvintele acestea, fără să cunoaștem restul versetului, am întreba cu nerăbdare: „Ce ne-a fost dat? Ce promisiune ne așteaptă?”

Răspunsul este următorul: „harul... să pătimiți pentru El.”

Poftim? A dăruii cuiva privilegiul de a suferi nu sună a ofertă grozavă! Însă Dumnezeu nu caută să amăgească pe nimeni; nici nu are cum să facă așa ceva, fiindcă El nu poate minți. Pentru cineva nevizat, versetul poate părea o păcăleală, însă pentru un om care îl înțelege, în el se ascunde o promisiune cu adevărat deosebită. Cei care umblă și cresc în Cristos cunosc adevărul acesta în adâncul inimii lor: *cu cât este mai mare bătălia, cu atât e mai măreață și victoria.*

Gândiți-vă numai la un soldat loial care se pregătește neobosit pentru luptă. Cunoaște prea bine importanța bătăliei care îi oferă oportunitatea unei cuceriri. El are o inimă de cuceritor și tânjește să împlinească scopurile împăratului său. Când se anunță începerea bătăliei, el și tovarășii lui se bucură văzând oportunitatea care le stă în față, căci triumful lor va aduce slavă și onoare împăratului lor, fiind totodată în folosul poporului întreg. Soldatului aceuia îi este dat, în numele împăratului și al împărăției, să sufere înclăștarea bătăliei, ca să poată dobândi victoria. Vedeți paralela ilustrației cu versetul 29 din 1 Filipeni?

S-ar putea să obiectați: „Dar eu nu sunt un soldat. Nu am nici atitudine, nici perspectivă de cuceritor.” Dacă sunteți în Cristos, sunteți soldați, căci sămânța Lui a fost semănată în duhul vostru. Isus este războinicul cel mai mare care a trăit vreodată. Iată ce declară Biblia cu privire la Cristos: „El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para

focului... Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită” (Apocalipsa 19:11-12, 15). Voi ați fost modelați după chipul și asemănarea Lui; sunteți înzestrați cu natura Sa. Întrucât Cristos este un războinic, și voi sunteți. De aceea Noul Testament ne amintește în repetate rânduri realitatea războiului spiritual. După cum scrie Pavel:

„Nu este vorba despre un concurs sportiv amical, desfășurat într-o după-masă, de la care plecăm apoi, uitându-l cu totul în câteva ore, ci despre o luptă pe viață și pe moarte împotriva Diavolului și a tuturor îngerilor lui” (Efeseni 6:12, traducerea MSG).

Îmi place modul în care această traducere amplificată surprinde cuvintele lui Pavel. Noi suntem angrenați într-o încleștare pe viață și pe moarte, într-un război care nu poate fi evitat. Apostolul a scris un mesaj asemănător bisericii din Corint: „Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Corinteni 10:3-4). Este limpede că, din punct de vedere spiritual, noi suntem niște soldați în vreme de război! Iar voi ați fost creați pentru lupta aceasta; aveți o inimă de războinici. Pavel ne îndeamnă astfel: „Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Cristos. Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile lumii dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste” (2 Timotei 2:3-4). Lăsați adevărul acesta să pătrundă în inima și în mintea voastră: în Cristos, sunteți soldați ai Lui.

În această calitate, fie vă purtați ca niște lași, evitând lupta sau fugind de ea, fie vă purtați ca niște eroi, pășind cu entuziasm înainte și câștigând bătălia. Dacă veți alege prima cale, veți fi priviți ca niște dezertori. Dacă veți alege calea celor curajoși, veți primi cuvintele de laudă convenite unor eroi, din partea Împăratului vostru.

Dragi prieteni în Cristos, știu că dorința inimii voastre este de a fi plăcuți Împăratului, de a-L slăvi și de a trăi pentru El. Numai că firea voastră, dacă va fi lăsată să vă domine, vă va lipsi de privilegiul de a vă face părtași suferințelor lui Cristos.

Am văzut în cartea Romani că noi vom domni împreună cu Isus Cristos, dacă vom și suferi alături de El. Este limpede faptul că va trebui să dăm piept cu împotrivirile și necazurile, și să le biruim. Perspectivele noastre sunt pozitive: o așteptare plină de bucurie, fiindcă noi suntem chemați să vedem suferința drept ceva care ne-a fost dăruit, nu care e merit să ne inspire groază. Cu cât este mai mare bătălia, cu atât este mai măreață victoria și, în cele din urmă, chiar mai mare slava! Iată care este vestea cu adevărat nemaipomenită: nu e cazul să pierdeți vreo bătălie!

Nouă ne-a fost făcută următoarea promisiune: „Dumnezeu... ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Cristos” (2 Corinteni 2:14).

DUMNEZEU NU ÎȘI ABUZEAZĂ COPIII

În capitolul anterior am scos în evidență evenimentele care au urmat botezului lui Isus. Duhul Sfânt L-a dus în pustie, unde Isus a fost ispitit timp de patruzeci de zile. Dumnezeu, nu Diavolul, a fost cel care L-a dus pe Isus acolo. Tatăl știa că Fiul Său va fi pus la grele încercări, însă L-a dus în pustie cu un scop anume. Principiul pe care ni l-am însușit este acela că *Dumnezeu nu ne va trece niciodată printr-o furtună din care nu ne va da puterea să ieșim biruitori*. Întipăriți-vă pentru totdeauna adevărul acesta în inimă, căci el vă va întări atunci când veți avea de înfruntat greutăți.

Isus a arătat limpede faptul că El nu a făcut și nu a spus niciodată ceva ce nu venea de la Tatăl. El era călăuzit în mod desăvârșit de Duhul lui Dumnezeu: „Nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8:28).

Mai târziu în lucrarea Sa, după o zi lungă în care a dat învățătură mulțimii, Isus era istovit. Cred că îmi dau seama într-o oarecare măsură cum Se simțea. În câteva rânduri am predicat de patru sau chiar de cinci ori într-o zi și am fost atât de stors de puteri în drum spre locul de găzduire, încât n-am reușit nici măcar să mă mai țin treaz cât să schimb câteva vorbe cu gazda mea.

Și Isus a trecut prin situații asemănătoare. Într-o ocazie, venise seara, iar El se pregătea pentru o noapte odihnitoare, când Duhul Sfânt L-a îndemnat să-Și trimită ucenicii cu corabia pe celălalt țărm al mării. Acolo se afla un înderăcit căruia trebuia să-i slujească. Au urcat cu toți în corabie, iar Isus a adormit curând.

O furtună cumplită a învolburat marea. Patru dintre ucenici erau vâslași pricepuți, căci trăiseră pe mare de când se știau. Îi cunoșteau stihiiile și știau cum să le înfrunte, însă furtuna aceasta nu era una obișnuită. După ce val după val le-a măturat corabia, pescarii cei iscușiți L-au trezit în sfârșit pe Isus, strigând: „Nu-Ți pasă că pierim?” Nu mai vedeau nicio șansă de scăpare din acest *thlipsis* cumplit.

Credeți că Duhul Sfânt și Tatăl S-au înspăimântat în timpul acestei furtuni? Vi-l închipuiți zicându-Și cu înfrigurare: „Nu putem crede una ca asta! Nici nu Ne-a trecut prin minte că avea să se stârnească o furtună atât de crâncenă! Ce Ne facem acum? Of, de ce l-am spus lui Isus să treacă dincolo? Am făcut o greșeală uriașă!”

Sună destul de amuzant dacă e să ne gândim din această perspectivă, nu-i așa? Desigur că nu în felul acesta s-au petrecut lucrurile. Duhul Sfânt știa că furtuna urma să se stârnească, căci El cunoaște sfârșitul înainte să fi avut loc începutul. „Eu am vestit de la început ce are să se

întâmples și cu mult înainte ce nu este însă împlinit” (Isaia 46:10). El Îl călăuzise pe Isus să urce în corabie, știind prea bine că Îl aștepta furtuna nimicitoare. *Cu toate acestea, Dumnezeu nu ne va trece niciodată printr-o furtună din care nu ne va da puterea să ieșim biruitori.* Odată ce S-a trezit, Isus S-a ridicat, a poruncit furtunii să se oprească, după care S-a întors spre ucenici și i-a întrebat: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?” (Marcu 4:40).

De ce i-a mustrat Isus atât de aspru pe acești cunoscători ai mării, care luptaseră din rășputeri să rămână în viață? De ce a scos la iveală cu severitate faptul că nu aveau credință? Înainte să plece de pe țarm le zise: „Să trecem în partea cealaltă” (versetul 35). Nu le spusese: „Haideți să mergem până la jumătatea lacului și să ne scufundăm acolo.” Ucenicii ar fi trebuit să știe că era suficient har (putere) în cuvintele lui Isus pentru a-i duce pe malul celălalt. Ar fi trebuit să se ridice ei pe marginea corăbiei și să strige: „Furtună, nu ne vei ucide și nici nu ne vei opri! Vom ajunge pe țarmul celălalt, fiindcă Stăpânul a spus că vom trece dincolo, așa că dă-te la o parte!”

Duhul Sfânt...
cunoaște
sfârșitul înainte
să fi avut loc
începutul.

Dumnezeu știa că furtuna avea să le stea în cale și El i-a condus spre ea, însă tot El le-a dat ucenicilor lui Isus autoritatea și puterea de a stăpâni furtuna. Și aici se ascunde cheia. Ceea ce face diferența între oamenii doborâți de împrejurările vieții și aceia care domnesc în viață este cunoașterea faptului că bătăliile și conflictele sunt inevitabile. Spre deosebire de oamenii obișnuiți, noi avem putere peste orice ne iese în cale, de aceea putem și trebuie să luptăm neabătuți, până când câștigăm bătălia. Permiteți adevărului din 2 Corinteni 2:14 să pătrundă în fiecare fibră a ființei voastre: „Dumnezeu... ne poartă totdeauna în carul Lui de biruință în Cristos”.

Dacă situația ar fi fost lăsată pe mâna ucenicilor și a perspectivei lor limitate, toți s-ar fi înecat. Însă hotărârea lui Isus de a asculta și de a înfrunta furtuna avea în vedere nu numai scăparea lor, ci și eliberarea omului posedat de dureri necurate, care se găsea pe celălalt țarm. Iar beneficiile nu s-au oprit aici, fiindcă omul acela, care a fost vindecat, a proclamat apoi Împărăția lui Dumnezeu în cele zece orașe din ținutul Decapole. Așadar, viața multor oameni a fost marcată de Împărăția lui Dumnezeu. Duhul Sfânt i-a condus pe Isus și pe ucenici în mijlocul furtunii, iar ei au răbdat necazul, însă voia lui Dumnezeu nu a fost niciodată ca ei să fie învinși. Ceea ce urmărea Tatăl era mai degrabă gloria care aștepta de cealaltă parte a furtunii.

Dacă i-am putea întreba astăzi pe apostoli: „A meritat să înfrunțați furtuna ca să vedeți eliberarea omului acela?” cu siguranță că ne-ar răspunde: „Fără îndoială!”

Să privim acum un alt caz. Apostolul Pavel a mers la Ierusalim, călăuzit fiind de Duhul Sfânt. Însă iată ce-l aștepta acolo:

... împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. (Fapte 20:22-23)

Cuvântul grecesc pentru *necazuri* folosit în versetul de mai sus este *thlipsis*. (Am mai întâlnit termenul acesta și înainte, nu-i așa?) Duhul Sfânt îl conducea așadar pe apostolul Pavel spre un loc unde urma să aibă parte de mari necazuri. Însă Dumnezeu ne dă întotdeauna harul să depășim orice obstacol întâlnit pe calea pe care ne conduce El.

Care a fost rezultatul hotărârii neabătute a lui Pavel de a persevera în mijlocul greutăților? Nu doar iudeii sau neamurile din Ierusalim au auzit Evanghelia, ci și mulți alți cetățeni ai Imperiului Roman, chiar și soldați, magistrați, guvernatori și împăratul însuși! Toate acestea au fost cu puțință pentru că un om s-a lăsat condus prin furtună de Duhul Sfânt. Dumnezeu nu a fost autorul furtunii sau al suferinței, însă El a știut că Pavel avea să întâmpine multe greutăți din pricina lumii căzute, care se împotrivesc căilor lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dragostea lui Cristos i-a dat ghes lui Pavel să urmeze călăuzirea Duhului, iar Dumnezeu i-a dat harul să iasă biruitor din toate încercările. Pavel a rezumat călătoria aceasta astfel: „Știi ce prigoniri [necazuri] am răbdat; și, totuși, Domnul m-a izbăvit din toate” (2 Timotei 3:11). Cuvintele lui oglindesc declarația psalmistului: „El [Dumnezeu] mă izbăvește din toate necazurile” (Psalmul 54:7), nu numai din unele sau din cele mai multe, ci din toate. Aceasta înseamnă un procent de sută la sută!

Aceeași promisiune este valabilă și pentru noi!

SFATUL PĂRINTESC

Când fiul nostru cel mare, Addison, a început clasa întâi, a întâlnit la școală niște băieți cărora le făcea plăcere să-i hărțuiască pe ceilalți. Câteva zile la rând s-a întors acasă cu ochii plini de lacrimi, din pricina felului în care se purtasera aceștia cu el pe terenul de joacă. Sunt convins că vă dați seama ce-mi venea mie, ca tată, să fac. M-aș fi dus pe terenul de joacă, i-aș fi zgâlțâit bine pe puștii cu pricina și apoi i-aș fi avertizat cu asprime: „Să nu care cumva să-mi mai hărțuiți fiul!” Abordarea aceasta prezintă însă trei probleme. Mai întâi, acțiunile mele nu ar fi fost tocmai creștinești. Apoi, ele nu ar fi contribuit la dezvoltarea caracterului lui Addison. În al treilea rând, eu nu aveam nicio autoritate asupra locului de joacă. Fiul meu, nu eu, era cel care trebuia să-și însușească și să exercite autoritatea asupra aceluia loc.

Așa că, după ce am analizat situația la rece, am hotărât împreună cu Lisa că pasul cel mai bun pe care-l puteam face împreună cu Addison era să-l învățăm cum să facă față necazului (*thlipsis*) cu care se confrunta. Seară după seară am stat de vorbă, l-am ajutat să înțeleagă mai bine și l-am sfătuit cum să înfrunte cu succes greutățile pe care i le făceau băieții aceia. În ziua următoare îl trimiteam la școală înarmat cu strategii menite să-l ajute să facă față dificultăților care-l așteptau. (Desigur, dacă ni s-ar fi părut că Addison era în pericol, am fi luat legătura cu învățătoarea lui sau cu directorul școlii.)

În consecință, după ce a izbutit să facă față acestei provocări și altor necazuri asemănătoare cu care s-a confruntat de-a lungul copilăriei, Addison a devenit foarte priceput la abordarea oamenilor. În anul 2004 s-a alăturat personalului organizației noastre, primind o slujbă de jos. În vremea aceea aveam peste patruzeci de angajați, de la adolescenți la oameni trecuți de șazizeci de ani. Am spus echipei administrative să nu-l trateze pe Addison în mod preferențial, doar pentru că era fiul nostru. După șase luni, liderii noștri mi-au spus: „Vrem să-l promovăm și să-i dăm pe mână departamentul relațiilor cu bisericile.” Sectorul acesta este unul dintre cele mai importante ale lucrării noastre, astfel că i-am întrebat de ce considerau că Addison era potrivit pentru slujba aceea. „Fiindcă fiul tău este un lider”, mi-au răspuns oamenii din echipă.

Addison a preluat departamentul, iar acesta a înflorit sub conducerea lui. A câștigat încrederea oamenilor și a întregului personal al organizației, care i-a văzut pricepera și înțelepciunea cu care soluționa problemele și rezolva conflictele. Astăzi, la douăzeci și cinci de ani, ocupă o poziție de vârf în cadrul organizației Messenger International și face o treabă grozavă. A câștigat inima tuturor angajaților, oricare ar fi vârsta lor. Toți îl simpatizează și au încredere în modul lui de conducere.

Dați-mi voie să vă întreb: ca să-l protejez pe Addison când era în clasa întâi, ar fi trebuit să-l retrag de la școala unde era tratat atât de rău și să optez pentru educația la domiciliu? Mă considerați un tată rău sau abuziv fiindcă l-am trimis înapoi la școală, știind că va trebui să dea piept în fiecare zi cu băieții aceia puși pe harță? Cei mai mulți ați spune că nu. Tot astfel, Dumnezeu nu este un Tată rău sau abuziv când ne trimite în locuri dificile, care trebuie invadate și cucerite de dragul Împărăției. El știe că este pentru binele nostru ultim și că aceasta Îi va aduce Lui slavă și va fi în folosul poporului Său, dacă facem față provocării prin puterea harului divin.

SURSA NECAZURILOR

Înainte să mergem mai departe, ar trebui să lămurim care este sursa așa-numitului *thlipsis* și voia lui Dumnezeu pentru noi când trecem prin

el. Abordarea acestui subiect este esențială, fiindcă el poate constitui o piatră de poticnire pentru mulți oameni, îndeosebi în trei domenii majore ale vieții. Dată fiind importanța lui, vom petrece restul capitolului analizând necazul, după care vom continua să explorăm ce înseamnă să domnim în viață.

Exemplele pe care le-am văzut până acum ilustrează faptul că Dumnezeu nu este sursa necazului. *Thlipsis*-ul (împotrivirea, conflictul puternic, necazul) are la origine forțele lumii noastre căzute. Este faptul acesta adevărat întotdeauna? Trebuie să ne întrebăm astfel, fiindcă, dacă nutriți chiar și într-o măsură mică ideea că Dumnezeu este autorul sau sursa unei anumite greutăți cu care ne confruntăm, atunci s-ar putea să nu luptați așa cum ar trebui pentru a o birui.

Un soldat care merge la război știe prea bine împotriva cui are de luptat. Dacă este înțelept, va cunoaște și tacticile vrăjmașului. În mintea soldatului nu există nicio îndoială cu privire la identitatea dușmanului. Cu toate acestea, în cei peste treizeci de ani de slujire am întâlnit nenumărați credincioși care nu știu prea sigur cine se află în spatele greutăților pe care le întâmpină. Din păcate, ei nu sunt conștienți de strategiile și de activitățile dușmanului, deși Scriptura ne îndeamnă să fim înțelepți, „ca să nu lăsăm pe Satan să aibă un câștig de la noi; căci nu suntem în neștiință despre planurile lui” (2 Corinteni 2:11).

Cum aflăm care sunt tacticile celui rău? Isus ne spune: „Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10).

Mai devreme, în același capitol, Isus a arătat că „hoțul” este Satan și oștile lui. Mai târziu, l-a numit „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 16:11), iar Pavel i-a zis „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4) și „domnul puterii văzduhului” (Efeseni 2:2). El este cel care stabilește mersul sistemului acestei lumi. Satan este, într-adevăr, sursa conflictelor. După cum afirma Pavel,

„noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

Cuvintele Domnului din Ioan 10:10 și cele scrise de Pavel în pasajul din Efeseni citat mai sus lămuresc fără doar și poate faptul că toate necazurile care sunt incluse în categoriile largi ale scopului vrăjmașului, de a fura, a junghia și a prăpădi, constituie influența feluritelor forțe ale întunericului descrise în Efeseni 6:12. Pe de altă parte, scopul urmărit de Isus este manifestarea voii Tatălui. Așadar, scopul lui Dumnezeu pentru voi este *viața din belșug*. Ori de câte ori aveți de înfruntat presiuni, greutăți, suferințe de orice fel, folosiți filtrul din Ioan 10:10 pentru a

stabili dacă în spatele lor se află Dumnezeu sau vrăjmașul. Pentru a vă arăta cum să procedați, să privim la următoarele exemple obișnuite.

RUȘINEA, VINOVĂȚIA, CONDAMNAREA

Dacă treceți sentimentele de rușine, vinovăție și condamnare prin filtrul din Ioan 10:10, acestea intră, cu certitudine, sub jurisdicția hoțului, nu a lui Dumnezeu. Însă, pentru a înlătura orice îndoială, să cercetăm subiectul mai adânc. Psalmistul scrie: „Bindecuvântează (laudă cu dragoste și cu recunoștință), suflute, pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădelegile tale [fiecare dintre ele], El îți vindecă toate bolile tale [fiecare dintre ele]” (Psalmul 103:2-3).

Gândiți-vă la persoana cea mai demnă de încredere pe care o cunoașteți. Este soțul sau soția, unul dintre părinți, un bunic sau medicul vostru? Persoana aceasta nu v-a mințit și nu v-a înșelat niciodată. Sper că aveți sau ați avut în viața voastră o asemenea persoană. Închipuți-vă că această persoană vă face promisiunile pe care le-am citat mai sus și, nu doar atât, dar este și în stare să le îndeplinească.

Gândiți-vă acum la următorul aspect: Dumnezeu este de departe mult mai demn de încredere decât persoana la care v-ați gândit. El ne îndeamnă să *nu uităm* niciuna dintre binefacerile Lui. Nici măcar una. Prima dintre acestea stă în faptul că El ne-a iertat toate păcatele. E uimitor, nu-i așa? Ce bunătate, ce îndurare, ce dragoste! Dacă nu v-ați lămurit încă aspectul acesta, să-l clarificăm acum: *voi sunteți iertați în Cristos Isus*. Nu există păcat săvârșit de voi care să nu fie șters prin sângele Lui vărsat la cruce. Așadar, dacă rușinea, vinovăția sau condamnarea își fac loc în sufletul vostru cu privire la ceva ce ați gândit, ați spus sau ați făcut în trecut și pentru care ați cerut deja lui Dumnezeu să vă ierte, *atunci nu Dumnezeu Se află în spatele acestor simțăminte groaznice*. Ascultați cuvintele apăsate ale lui Pavel cu privire la chestiunea aceasta:

Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Cristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi! (Romani 8:33-34)

Versetele sunt cât se poate de lămurite. „Cine va îndrăzni să ne acuze?” O va face Dumnezeu? Nu! Atunci cine ne va condamna? Oare Isus Cristos? Nu. Gândiți-vă numai: Dumnezeu L-a trimis pe Isus să moară pentru voi pe când erați încă vrăjmașii Lui. Isus a primit să Se jertfească, iar Duhul Sfânt a dus planul la îndeplinire. De ce Dumnezeu Tatăl, Fiul sau Duhul Sfânt v-ar condamna, v-ar face să vă simțiți copleșiți de rușine sau de vinovăție, când nu mai sunteți dușmanii, ci copiii lui Dumnezeu? Și

de ce v-ar osândi, când osânda a fost purtată de mielul Său de jertfă? Nu a fost jertfa lui Isus de ajuns? Nu are ea consecințe veșnice?

Autorul cărții Evrei ne asigură de următorul fapt:

Cu cât mai mult sângele lui Cristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu! (Evrei 9:14)

Jertfa lui Cristos nu doar că a îndepărtat păcatul nostru dinaintea lui Dumnezeu, ci ne-a și *curățat conștiința* de condamnarea, de vinovăția și de rușinea păcatului. Așadar, dacă trăiți pentru El și căutați să vă supuneți dorințelor Lui, dar sunteți chinuiți în continuare de aceste gânduri sau simțăminte, este important să știți că ele vin de la cel rău, care încearcă să vă doboare. Va trebui să confrunțați sursa cu îndrăzneală. Cum anume? Așa cum S-a împotrivit Isus aceluiași vrăjmaș care L-a pus la încercare în pustie: folosind arma Cuvântului divin! (Voi aborda mai specific subiectul acesta în capitolele următoare.)

Dar dacă – și subliniez cuvântul *dacă* – trăiți în neascultare față de Dumnezeu, atunci propria inimă vă va condamna. Ioan scrie astfel: „Dacă ne osândește inima noastră, știm că Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și că El cunoaște toate lucrurile. Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu” (1 Ioan 3:20-21). Cuvântul *osândește* din versetul acesta nu înseamnă „a condamna la executarea unei anumite pedepse”, cum este înțeles adesea. Definiția termenului grecesc *kataginosko* este aceasta: „a notifica împotriva”, adică „a găsi o vină în” sau „a învinovăți”.

Conștiința noastră ne apără și ne împiedică să nu alunecăm, pentru a nu pierde părțasia cu Dumnezeu. Dacă ne găsim într-o stare de apăsare și nu reușim să progresăm, atunci Duhul Sfânt ne va îndrepta ca un părinte iubitor: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El” (Evrei 12:5). El ne îndreaptă, ca să ne refacem părțasia cu Tatăl și să ne ajute să devenim mai asemănători Lui, căci Duhul nu urmărește să fure, să junghie și să prăpădească.

Țineți minte că atât condamnarea, cât și corectarea sunt însoțite de un simțământ neplăcut: amândouă sunt dureroase! „Este adevărat că orice pedeapsă deocamdată pare o pricină de întristare și nu de bucurie” (Evrei 12:11). Cu toate acestea, există o diferență uriașă între cele două. Condamnarea nu vă oferă o cale de ieșire, ci face ca rușinea și vinovăția să vă chinuiască neîncetat. Corectarea vă pune la dispoziție o cale de ieșire, iar aceasta poartă numele de pocăință.

Concluzia este următoarea: dacă propria voastră conștiință știe că sunteți neascultători, atunci și Dumnezeu știe, fiindcă El este mai mare decât conștiința voastră. Obișnuți-vă să dați mereu socoteală înaintea

Lui, pocăiți-vă îndată de neascultarea voastră și mărturisiți-o Domnului. E cât se poate de simplu.

Ioan spune astfel: „Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, cel neprihănit! (1 Ioan 2:1).

Observați faptul că Ioan nu spune: „când păcătuiți”. Nu, căci scopul este ca voi să nu păcătuiți. *Conștientizarea păcatului* vă va face să cădeți din nou în mreaja lui, pe când *conștientizarea poziției voastre reale înaintea lui Dumnezeu* vă va întări să îi faceți față. Această conștientizare vă ajută să vă amintiți că puterea păcatului din viața voastră a fost frântă și că v-a fost pus la dispoziție harul necesar pentru a vă trăi viața eliberați pe deplin de puterea lui. „Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, afirmă Pavel, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har” (Romani 6:14).

Așadar, scopul este ca noi să nu păcătuiim. Harul lui Dumnezeu ne împuternicește să atingem scopul acesta. Însă, dacă (și accentuez din nou cuvântul *dacă*) am păcătuit, putem aborda îndată problema, crezând promisiunea Cuvântului divin: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). *Credincios* înseamnă că El ne iartă de fiecare dată, indiferent de câte ori am dat greș. *Drept* înseamnă că El o va face, oricine ai fi sau ce ai fi făcut. Așadar, când vă curăța de orice păcat, sunteți curați înaintea Lui, ca și cum nici n-ați fi păcătuit vreodată. Sângele lui Isus îndepărtează păcatul acela cât de departe e răsăritul de apus!

Una dintre piedicile cele mai mari în calea unui credincios care vrea să domnească în viață este apăsarea păcatului. Când continuăm să ne luptăm cu rușinea, cu vinovăția sau cu condamnarea pentru un păcat de care ne-am pocăit și pe care l-am mărturisit Domnului, starea aceasta ne va slăbi. Am văzut prea mulți oameni părăsindu-și credința în urma chinului adus în viața lor de vinovăția și de rușinea care veneau de la cel rău, nu de la Dumnezeu. Aceștia au nutrit simțământul că au păcătuit de prea multe ori sau că au săvârșit un păcat de neiertat. Deși Dumnezeu nu îi condamnă, Satan se folosea de mintea lor care nu fusese înnoită, pentru a-i afunda și mai mult în vinovăție, rușine și disperare. Prin urmare, fie s-au îndepărtat de Dumnezeu, fie au ajuns să se mulțumească doar cu o versiune neroditoare și apăsată de vinovăție a credinței. În loc să domnească în viață, au ajuns să fie subjuogați de ea.

Să lămurim, deci, următorul aspect: dacă ați păcătuit, dar v-ați pocăit cu adevărat și ați mărturisit păcatul înaintea Domnului, El vă privește ca și cum nu ați fi săvârșit niciodată păcatul acela. Prin harul Său uimitor, El a ales această soluție atât de simplă. Puteți crede că acesta este adevărul!

Este important să adăugăm o mențiune scurtă: dacă sunteți cu adevărat copii ai lui Dumnezeu, veți dori mai presus de orice altceva să-l fiți plăcuți, căci sămânța Lui se află în voi. Însă un om care continuă să trăiască în neascultare cu bună știință nu este născut cu adevărat din

Dumnezeu. În cazul în care căutați să vi se dea mână liberă să păcătuiți, vă aflați pe un tărâm periculos de înșelător. Ca să spunem lucrurilor pe nume, nu sunteți mântuiți în realitate. Biblia arată lămurit faptul acesta: „Oricine păcătuieste nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut... Cine păcătuieste este de la Diavolul” (1 Ioan 3:6,8).

BOALA ȘI INFIRMITATEA FIZICĂ

Ce fel de putere ne dă harul pentru a domni peste boală și orice infirmitate fizică? Să citim din nou adevărul rostit de psalmist:

Binecuvântează [laudă cu dragoste și cu recunoștință], suflete,
pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui!

El îți iartă toate fărădelegile tale [fiecare dintre ele], El îți vindecă
toate bolile tale [fiecare dintre ele] (Psalmul 103:2-3).

Gândiți-vă iarăși la persoana din viața voastră în care aveți cea mai mare încredere, iar apoi recunoașteți faptul că Dumnezeu este chiar mai vrednic de încredere; El nu își încalcă niciodată promisiunile. Primul beneficiu pe care îl găsim în acest psalm este acela că Dumnezeu iartă, cu credincioșie, fiecare dintre păcatele săvârșite de noi. Iar aceasta nu este totul, căci în același pasaj ni se poruncește să nu uităm altă binefacere a Domnului: Dumnezeu, care nu poate să mintă, declară astfel: „Eu îți vindec toate bolile tale.” El nu spune că vindecă majoritatea bolilor sau nouăzeci și opt la sută dintre ele, ci sută la sută. Vindecarea divină face parte din lucrarea răscumpărătoare a lui Isus, ca și iertarea de păcat. Isaia a prevestit suferințele pe care avea să le îndure Isus de dragul eliberării noastre spirituale și fizice:

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. (Isaia 53:4-5)

Cuvântul din limba ebraică folosit în pasajul din Isaia pentru suferințe este *choli*. Concordanța Strong îl definește ca însemnând „boală, durere, maladie”. Renumitul cercetător biblic și autor Henry Thayer îl definea drept „nenorocire, boală, durere, maladie, meteahnă”. Termenul este întâlnit de douăzeci și patru de ori în Vechiul Testament, iar în douăzeci și una dintre situații se referă în mod specific la o boală. Cred că este

lămurit faptul că, în versetul de mai sus, *choli* ar putea fi tradus cu ușurință ca însemnând „boli, suferințe fizice”.

Traducerea *Amplified Bible* susține această concluzie: „Fără îndoială că El a purtat durerile noastre (bolile, slăbiciunile și neputințele)... Și prin loviturile care L-au rănit pe El, noi suntem vindecați și întregiți” (Isaia 53:4-5). Traducerea *World English Bible* sună astfel: „Fără îndoială că El a purtat boala noastră... Și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”. Versiunea *New English Translation* spune: „El ne-a ridicat bolile de peste noi... datorită rănilor Lui am fost vindecați.”

Nu este o coincidență faptul că atât psalmistul, cât și Isaia au pus iertarea tuturor păcatelor și vindecarea de toate bolile în aceeași frază. Amândouă fac parte din darul răscumpărării pe care ni l-a oferit fără plată Isus, la Calvar.

În Evangheliile veți descoperi că nici măcar un singur om care a venit la Isus căutând vindecarea nu a fost respins. Isus nu a spus niciodată: „Tu trebuie să rabzi boala aceasta, fiindcă Tatăl te învață ceva prin ea.” Cu toate acestea, am auzit mulți credincioși și chiar învățători ai Scripturii făcând această afirmație. Dacă e să gândim însă logic, de ce S-ar schimba Isus acum? Ni se spune că El este același ieri, azi și în veac (vezi Evrei 13:8). El nu ne-ar respinge niciodată astăzi, așa cum nu a respins pe nimeni în timpul vieții Lui pământești. Mai mult, dacă credeți că Dumnezeu vă învață ceva prin boală, atunci de ce mai mergeți la medic să o tratați? De ce vă împotriviți lecției pe care vrea Dumnezeu să v-o însușiți? Vedeți cât de lipsit de logică este acest mod de gândire?

Dumnezeu
nu Își încalcă
niciodată
promisiunile.

Nici în cartea Fapte nu găsim vreun om care a căutat tămăduirea și a crezut că Dumnezeu îl poate vindeca, dar care să fi fost respins. Nu găsim scris nicăieri ca apostolii să fi spus: „Nu știm dacă este voia lui Dumnezeu să te vindec, așa că va trebui să speri că El dorește să fii tămăduit.” Vindecarea era întotdeauna certă și nu a fost refuzată niciunui om aflat în căutarea ei, fiindcă, potrivit pasajelor din Isaia 53 și din Psalmul 103, ea face parte din lucrarea răscumpărătoare a lui Isus în aceeași măsură ca și iertarea de păcate. Dacă renunțăm la una, trebuie să o dăm la o parte și pe cealaltă!

Situația nu s-a schimbat nici astăzi. Bolile sau infirmitățile fizice de orice fel intră în aceeași categorie a armelor celui rău, care caută numai să fure, să junghie și să prăpădească. Ele sunt greutăți cărora ne putem împotrivi cu încredere, știind că am fost eliberați de sub puterea lor prin jertfa lui Isus de pe Calvar. Cu siguranță că ele *nu constituie* voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. Darul răscumpărării care ne-a fost oferit de Isus rămâne și astăzi intact și în picioare! De aceea Pavel scria:

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Cristos” (1 Tesaloniceni 5:23). Apostolul include *trupul* alături de suflet și de duh, arătând că, după cum Dumnezeu dorește ca sufletul și duhul să ne fie întregi, El vrea ca și trupul să ne fie astfel, funcționând așa cum l-a creat El să funcționeze.

Știi că unii vor spune: „Dar eu cunosc o persoană care a crezut că Dumnezeu o va vindeca, dar care, totuși, a murit.” Dați-mi voie să vă pun o întrebare: credința voastră în Dumnezeu se bazează pe experiența altora sau pe ceea ce declară Cuvântul Lui veșnic? Trebuie să hotărâți clar în mintea și în inima voastră ce alegeți. Iată ce scria Pavel: „Și ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va nimici ea credințioșia lui Dumnezeu [față de Cuvântul Lui]? Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat” (Romani 3:3-4).

Dacă e să fiți sinceri, nu știți cu certitudine ce anume a crezut în inima ei persoana care a murit. Se poate să-și fi declarat în repetate rânduri credința în vindecarea lui Dumnezeu, dar aceasta să fi constituit doar o fațadă în spatele căreia își ascundea teama că s-ar putea să nu fie tămăduită. Adevărata credință nu pune la îndoială promisiunea lui Dumnezeu. Se poate ca un om să spună ceva, convins în mintea lui că acel fapt este corect, însă în inima lui să creadă altceva.

Cum ar trebui atunci să privim experiența altora, care nu corespunde afirmațiilor Scripturii, fără să îi judecăm pe oamenii cu pricina? De exemplu, cum procedăm în cazul morții premature a unui membru al familiei sau a unui prieten, pricinuită de boală? Iată o abordare practică la care recurg eu în asemenea situații: Scriptura ne învață că noi alergăm în cursa vieții. În cadrul competițiilor sportive, fiecare participant are un culoar pe care aleargă. Dacă experiența cuiva nu se aliniază adevărilor fundamentale ale Scripturii, atunci lăsați-o pe culoarul acelei persoane, nu o aduceți pe al vostru. Ea rămâne între omul acela și Dumnezeu, care este un Judecător îndurător și drept. În felul acesta, credința voastră nu este slăbită. Însă, dacă mărturia cuiva se aliniază Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu, atunci aduceți-o pe culoarul vostru, să vă întărească în alergarea care vă stă în față.

Înainte să puteți primi promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să vă însușiți în adâncul ființei voastre afirmațiile acestuia. Odată ce faceți pasul acesta, veți fi neabătuți în convingerea voastră, așa cum a fost un om pe nume Bartimeu.

Isus pleca din Ierihon cu ucenicii Lui și era înconjurat de o mare mulțime de oameni. Un orb numit Bartimeu ședea la marginea drumului și, când a aflat că Isus trecea pe acolo, a strigat către El. Mulți dintre oamenii aflați în jur l-au ocărât, spunându-i să nu-L mai necăjească pe Învățător. Însă orbul a strigat și mai tare! Iată un om care avea temelia credinței nu numai în minte, ci și în inimă. Dacă Bartimeu nu ar fi crezut

din toată inima că Dumnezeu vroia să-l vindece, nu ar fi insistat, mai ales după ce a fost muștrat de cei din jur. Ar fi tăcut și s-ar fi resemnat, acceptând următorul gând neadevărat: „Din moment ce Isus nu vine până la mine să mă vindece, înseamnă că Dumnezeu vrea să rabd mai departe și să rămân orb.” Însă Bartimeu nu s-a lăsat păcălit de minciuna aceasta, așa că și-a păstrat hotărârea și a strigat mai tare. Iată ce s-a întâmplat mai departe:

Isus S-a oprit. (Marcu 10:49)

Uimitor! Concentrat asupra misiunii Sale, Isus Își îndreptase fața spre Ierusalim, hotărât să împlinească ceea ce fusese trimis să facă. Mulțimea Îl înconjură din toate părțile și fără îndoială că erau destui oameni acolo care aveau felurite nevoi fizice; cu toate acestea, nevoile lor nu L-au făcut să Se oprească și să Își lase o vreme deoparte misiunea. Totuși, acest om orb L-a strigat pe Isus și nu a vrut să se lase redus la tăcere. Nicio piedică și nicio muștrare nu-i puteau închide gura. Sunetul vocii lui, nu tăcerea celorlalți L-a făcut pe Isus să Se oprească. Învățătorul a spus: „Chemați-l.” Astfel că ucenicii l-au chemat pe orb să vină la Isus. „Îndrăznește, scoală-te, căci te cheamă”, i-au zis ei (Marcu 10:49).

Este limpede că oamenii care-l înconjurau pe Bartimeu nu erau din cale afară de binevoitori față de el. De fapt, chiar îl descurajau. Însă purtarea lor nu l-a făcut să se clatine. Credința lui nu s-a stins. Și-a aruncat haina de cerșetor, a sărit în picioare și s-a lăsat condus de ucenici spre Isus.

Învățătorul l-a întrebat atunci: „Ce vrei să-ți fac?” Oare vorbea El serios? Ce fel de întrebare era aceasta? Un om orb, care are nevoie de însoțitori, mai este întrebat care-i e nevoia? Răspunsul era vădit. De ce îi mai puneă Isus această întrebare? Să nu-și fi dat seama care era nevoia cerșetorului? Oare să-l fi insultat Isus? De bună seamă că nu! Învățătorul vroia să vadă dovada credinței lui Bartimeu.

Dacă orbul ar fi spus: „Știu că e prea mult să-ți cer să-mi capăt vederea, dar ai putea, Te rog, să mă scapi de durerea de cap care mă chinuiește de câteva zile?” atunci ar fi primit doar atât cât ceruse. Știm că acesta este adevărul, fiindcă vedem ce i-a spus Isus după ce i-a deschis ochii: „Du-te, credința ta te-a mântuit.”

Marcu nu a scris nimic despre oamenii din mulțime care nu au fost vindecați, ci s-a concentrat asupra celui care a fost tămăduit. Nu îngăduiți experienței cuiva care nu a fost vindecat să vă clatine convingerea fermă. Ascultați-mă încă o dată cu băgare de seamă: *nu începeți să-i criticați sau să-i judecați pe cei care nu au primit vindecarea din partea lui Dumnezeu, însă nu lăsați ca experiența lor să își facă loc în inima voastră ca dovadă a faptului că Dumnezeu nu dorește să vindece.* Pavel declara următoarele: „Și ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va

nimici ea credințioșia lui Dumnezeu [față de Cuvântul Lui]? Nicidecum!” (Romani 3:3-4). Singura dovadă căreia ar trebui să-i facem loc în inima noastră e reprezentată de mărturiile care se aliniază Cuvântului divin.

LIPSURILE ȘI SĂRĂCIA

Ne dă harul puterea de a domni asupra lipsurilor și a sărăciei?

Nu știi din ce pricini unii oameni cred că evlavia credincioșilor este ilustrată de faptul că le lipsesc cele trebuincioase traiului. În cazuri extreme, unii oameni au făcut chiar un jurământ al sărăciei în slujirea lor față de Domnul. Modul acesta de gândire nu stă însă în picioare în fața pasajului din Filipeni 4:19, unde Pavel spunea credincioșilor: „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos.”

Dacă citiți versetul acesta în context, veți vedea că Pavel le vorbea acelor credincioși în mod specific despre latura financiară. Nevoile noastre vor fi împlinite nu în funcție de evoluția economiei sau a bursei, ci potrivit bogăției lui Dumnezeu, în slavă. Faptul acesta este uimitor, fiindcă El are bogății nespuse; resursele lui Dumnezeu sunt inepuizabile, ca să fim mai exacti! Pe baza acestei promisiuni, putem fi încredințați că voia lui Dumnezeu este să nu ne lipsească niciun lucru bun. Psalmistul scrie: „Puii de leu duc lipsă și li-i foame, dar cei ce caută pe Domnul [din pricina nevoii lor și pe baza autorității Cuvântului divin] nu duc lipsă de niciun bine” (Psalmul 34:10). Lipsurile și sărăcia nu reprezintă viața în plinătatea ei, motiv pentru care nu pot constitui voia lui Dumnezeu pentru viața voastră.

Scripturile declară că un nume bun este mai de preț decât o bogăție mare și decât untdelemnul mirositor (vezi Proverbe 22:1 și Eclesiastul 7:1). Dacă nu ne putem plăti facturile, ne facem un nume rău. Vă imaginați cum ar fi să încercați să vorbiți proprietarului apartamentului vostru despre Isus, când îi sunteți datori de câteva luni cu plata chiriei? De ce v-ar asculta, când dovezile din viața voastră ilustrează lămurit faptul că nu vă puteți ține de cuvânt? Însă, dacă proprietarul apartamentului vede că Dumnezeu vă poartă de grijă și, în cele din urmă, trebuie să vă luați rămas bun, fiindcă Dumnezeu v-a ajutat să vă cumpărați o casă, astfel că nu mai sunteți nevoiți să stați cu chirie, nu cântărește mărturia aceasta mult în ochii unui necredincios? Cuvântul lui Dumnezeu declară astfel: „Vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut” (Deuteronom 28:12). Ce mărturie deosebită suntem când nu avem datorii și când putem împrumuta noi altora, împărțind cu ei belșugul nostru și dăruind în slujba lucrării Evangheliei!

Din pasajele acestea reiese că dorința lui Dumnezeu este aceea de a merge mai departe, nu doar de a ne împlini nevoile. Se pare că El vrea

ca noi să prosperăm. Iată care este voia Lui, oglindită în rugăciunea apostolului Ioan: „Preaiubitule, doresc mai *presus de toate lucrurile* să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău” (3 Ioan 2, traducerea KJV).

Ați observat cuvintele evidențiate de mine în text: *mai presus de toate lucrurile*? Dumnezeu dorește, mai presus de orice altceva, ca nouă, copiilor Lui, să ne meargă bine și să ne bucurăm de o stare bună de sănătate. Dați-mi voie să repet aceste cuvinte: *mai presus de toate lucrurile*! Dacă rugăciunea apostolului nu coincidea cu voia lui Dumnezeu, nu ar fi fost cuprinsă în Scriptură. Dumnezeu nu exagerează niciodată. Nu poate face aceasta, fiindcă ar însemna să mintă, iar Dumnezeu nu poate minți. Așadar, vă puteți bizui pe promisiunea aceasta, prieteni: voia lui Dumnezeu, *mai presus de toate lucrurile*, este ca voi să prosperați să vă bucurați de o sănătate bună. E uimitor, nu-i așa?

Dar ce înseamnă prosperitatea? Înseamnă să avem suficient pentru a împlini nu doar nevoile *noastre*, ci și pe ale celor aflați în sfera noastră de influență. Cu alte cuvinte, banii nu ar trebui să constituie niciodată factorul de decizie în funcție de care hotărâți dacă faceți sau nu pasul spre oamenii pe care vă cheamă Dumnezeu să îi atingeți în Numele Lui. Să fie acesta motivul pentru care Dumnezeu declară: „Ci adu-ți aminte de Domnul, Dumnezeul Tău, căci El îți va da putere să le câștigi [bogățiile], ca să întărească legământul încheiat cu părinții voștri prin jurământ, cum face astăzi” (Deuteronom 8:18)?

Dumnezeu nu este împotriva deținerii banilor, ci împotriva robiei la care banii îi pot supune pe oameni. Nu banii sunt rădăcina tuturor relelor, ci *iubirea de bani*. Voia lui Dumnezeu pentru voi este să prosperați în toate domeniile vieții, inclusiv în cel financiar.

Mulți credincioși tineri sau imaturi întâmpină dificultăți în domeniile majore ale vieții pe care le-am adus în discuție. Însă, odată ce suntem adânc înrădăcinați în adevărul care ne spune că Dumnezeu nu este autorul rușinii, al vinovăției, al condamnării, al bolii, al infirmității fizice, al lipsurilor sau al sărăciei, este mai ușor să discernem celelalte domenii în care suntem supuși atacurilor celui rău. Acum suntem pregătiți pentru adevărata bătălie pe care trebuie să o dăm în viață: cea pentru cucerirea teritoriului în favoarea Împărăției lui Dumnezeu.

În timp ce vă pregătiți de luptă, amintiți-vă faptul acesta: dacă împotrivirea pe care o întâmpinați urmărește să fure, să junghie și să prăpădească, ea nu are nimic de-a face cu Dumnezeu. Dimpotrivă, vine din partea forțelor celui rău, care vor să vă descurajeze, să vă doboare și să vă înghită. Noi trebuie să luptăm *neabătuți* cu ele, ca să vedem Împărăția lui Dumnezeu manifestându-se pe Pământ la fel ca în ceruri.

teach reach rescue

Messenger International.

The Ministry of John & Lisa Bevere

NUMELE LUI **SUS**

PREOCUPAREA ȘI PASIUNEA NOASTRĂ - EVANGHELIA

INSTRUIRE, EDIFICARE
ÎMPĂRTĂȘIRE ȘI DEMONSTRARE

ADEVĂR

DEDICAȚI COMUNICĂRII
MESAJULUI CARE TRANSFORMĂ

...a
He
Rele
He
Hes

RESURSE

DISTRIBUITE ÎN MOD ORGANIZAT PĂSTORILOR
ȘI LIDERILOR DIN TOATĂ LUMEA

RELENTLESS

A CONECTA, A INTRA ÎN LEGĂTURĂ,
A TRANSMITE UN MESAJ

ATINGERE

ÎMPUTERNICIRE

INVESTIRE, ECHIPARE ȘI ȘI AJUTOR.
VIEȚI SCHIMBATE - NAȚIUNI SCHIMBATE

Mandatul nostru

"DUCETI-VĂ ȘI FACEȚI UCENICI DIN TOATE
NEAMURILE... ÎNVĂȚAȚI-I SĂ PĂZEASCĂ
TOT CE V-AM PORUNCIT."
MATEI 28:19-20

AFLĂ MAI MULT @
WWW.CLOUDLIBRARY.ORG

ÎNARMAȚI-VĂ

Astfel dar, fiindcă Cristos a pățimit în trup, *înarmați-vă* și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a *pățimit* în trup a sfârșit-o cu păcatul.

1 Petru 4:1

Inchipuiți-vă o țară care își trimite trupele la luptă fără gloanțe, puști, tunuri, bombe, tancuri, avioane și nici măcar înarmate cu cuțite. Cum s-ar descurca soldații aceia în toiul bătăliei? Ar ieși biruitori? Ar putea lupta de la egal la egal? Ar izbuti să rămână măcar în viață? Nu e greu de presupus că un mare număr dintre ei ar fi uciși imediat, iar ceilalți ar fi luați prizonieri de război.

Este doar o presupunere, fiindcă, din câte știu, un asemenea scenariu absurd nu s-a întâmplat niciodată în realitate. Însă, oricât de ridicol ar suna, nu diferă prea mult de situația unui credincios care nu este înarmat ca să sufere. Și, din păcate, cei mai mulți dintre noi nu sunt înarmați. Când ne lovește pe neașteptate necazul (*thlipsis*), suntem prinși pe picior greșit și intrăm în stare de șoc, de consternare. Rezultatul este acela că avem tendința să *reacționăm*, nu să *acționăm*.

În prima lui epistolă, Petru, sub inspirația Duhului Sfânt, ne îndeamnă să ne înarmăm pentru a suferi la fel ca și Cristos. Cum anume a suferit El? A fost chinuit de păcat? Nu, dar a trebuit să se împotrivească. A fost chinuit de boală? Nu, dar probabil că a trebuit să se împotrivească și acesteia. I-au lipsit banii pentru a-și acoperi nevoile sau pentru a-și duce la îndeplinire misiunea? Nu, dar sunt convins că a trebuit să își pună încrederea în purtarea lui Dumnezeu de grijă. Isus a fost încercat în toate privințele, însă nu a cedat în fața niciunui atac la care L-a supus vrăjmașul. Noi suntem chemați să umblăm asemenea Lui; de aceea, nu trebuie să cădem în plasa momelii Diavolului.

Pe măsură ce parcurgem în profunzime Epistola lui Petru, ne dăm seama că suferința de care a avut parte Isus a constat în felul nedrept în care L-au tratat oamenii, mai cu seamă fruntașii politici și religioși corupți ai vremii Sale. Din punctul meu de vedere, acesta este nivelul cel

mai înalt de suferință pe care trebuie să-l răbdăm pentru a putea domni mai apoi.

Într-adevăr, modul nedrept în care a fost tratat a constituit și lupta cea mai mare pe care a avut-o de dus apostolul Pavel. Acesta a fost împroșcat cu pietre, biciuit de cinci ori, bătut cu nuiiele în trei rânduri și în primejdie necurmată din partea iudeilor, a neamurilor și a credincioșilor mincinoși. Pavel a fost defăimat, batjocorit, insultat, acuzat pe nedrept. Apostolul ne avertizează că aceleași greutăți ne așteaptă și pe noi: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus vor fi prizoniți” (2 Timotei 3:12).

Dacă trăiți la
fel ca lumea...
sunteți, de fapt,
prizonieri de
război.

Dacă trăiți la fel ca lumea, nu vă va prizoni nimeni. Sunteți, de fapt, prizonieri de război; ați fost îngenuncheați în lagărul inamicului.

Nu mai câștigați teren pentru Împărăție și nici nu mai puteți aduce slavă lui Dumnezeu. Soldații care stau în bătaia focului inamicului sunt liberi și luptă pentru a smulge teritoriul de sub stăpânirea vrăjmașului.

Noi trăim într-o lume care se împotrivesc cu totul Împărăției lui Dumnezeu, arătându-se de-a dreptul dușmănoasă față de ea. Sistemul acestei lumi se opune față de direcția Duhului lui Dumnezeu. De aceea, dacă trăiți cu adevărat pentru Domnul, veți avea cu siguranță de suferit necazuri, chinuri și prigoniri. Toate acestea fac parte din fișa postului vostru.

Dragi prieteni, fie că este vorba despre vreunul dintre mecanismele descrise în capitolul precedent, fie despre împrejurările potrivnice ale vieții, despre ostilitatea venită din partea oamenilor, a unor organizații sau entități ale sistemului acestei lumi, *veți avea de întâmpinat împotriviri în viața voastră trăită în Cristos*. De aceea ne spune Petru că trebuie să fim pregătiți și că trebuie să ne înarmăm.

ÎNARMAT SAU DEZARMAT

Ne va fi de folos să privim mai întâi la două exemple în care o persoană este înzestrată cu tot ce are nevoie pentru a face față împotrivirilor, pe când o alta nu. Din șase în șase luni, un pilot care lucrează pe o rută comercială este trimis la cursuri de perfecționare. O mare parte a pregătirii sale are de-a face cu simulările făcute într-o cabină dotată cu o tehnologie de vârf, cu un sistem computerizat complex, în care există toate comenzile specifice unui aparat de zbor și un sistem vizual menit să reproducă spațiul aerian. Cabina aceasta de pregătire este montată pe o platformă care se mișcă în funcție de manevrele pilotului sau de

factorii de mediu din exterior. Pe scurt, odată intrați înăuntru, nu vă mai dați seama dacă sunteți într-un avion adevărat sau într-un simulator.

Instructorii care operează simulatorul concep tot felul de probleme (*thlipsis*) cu care să se confrunte pilotul, fiindcă aparatul poate imita aproape toate condițiile și dificultățile întâlnite în timpul zborului. Piloții trebuie să facă față unor turbulențe puternice, vântului aprig, condițiilor meteo extreme, defectării unui motor, nefuncționării sistemului de aterizare și altor posibile complicații. Ideea din spatele antrenamentului este aceea că, dacă un pilot reușește în mod repetat să depășească aceste provocări neașteptate, va fi pregătit să se descurce în situațiile de criză întâlnite în realitate. Multe dezastre au fost prevenite datorită pregătirii în cadrul căreia piloții învață să identifice și să facă față situațiilor de urgență.

Îmi amintesc despre un accident aviatic survenit înainte de 9 septembrie 2001. Era vorba despre un avion de pasageri de mici dimensiuni, în care cabina nu era separată de restul avionului prin ușile cu care suntem obișnuiți astăzi. La scurt timp după prăbușirea aparatului a fost găsită și analizată cutia neagră a avionului. Fiindcă nu existase un perete care să despartă cabina de partea din spate, experții au putut auzi deopotrivă reacțiile piloților și ale pasagerilor. Cei din urmă țipau isteric în timp ce avionul se prăbușea în gol. Pe de altă parte, piloții și-au păstrat calmul, căutând să controleze situația, în timp ce identificau defectiunile și încercau să găsească o soluție. Aceștia nu au reacționat sub imboldul temerii, ci potrivit pregătirii de care avuseseră parte în timpul exercițiilor de simulare. Pilotul principal dădea ordinele, iar copilul le urma întocmai. Au lucrat astfel, în tandem, până la final. Fiindcă piloții fuseseră pregătiți (înarmați) pentru un eventual dezastru neașteptat, pe când pasagerii nu, răspunsurile celor două categorii au fost cu totul diferite. Piloții *au acționat* în vederea atingerii unui scop, în vreme ce pasagerii nu au putut decât să *reacționeze*, mânați de frică.

Călătoream odată într-un avion particular, la o altitudine de doisprezece mii de metri, când s-a defectat dispozitivul care etanșa ușa. Aerul presurizat din cabină s-a scurs îndată cu un zgomot care aducea cu cel al unui vânt care suflă năprasnic într-un tunel. În numai câteva momente, cabina a fost depresurizată. Am fost luat cu totul prin surprindere și nu știam ce să fac. Sincer să fiu, toate eforturile mele urmăreau să facă față fricii intense care-mi strângea pieptul în ghearele ei. Am început să mă rog cu ardoare. Din întâmplare, căpitanul era un fost pilot militar, având la activ zeci de mii de ore de zbor, astfel că era pregătit pentru diferite tipuri de situații de urgență. În clipa în care s-a defectat dispozitivul etanș al ușii, el și copilul au trecut la acțiune. Au identificat îndată problema, și-au pus măștile de oxigen și au dat drumul măștilor pasagerilor. Fără oxigen nu și-ar fi putut duce restul misiunii la îndeplinire.

Pilotul a început apoi manevrele pentru o coborâre de urgență la o altitudine mai joasă, în timp ce dădea ordine rapide copilotului. În timpul situației de criză a reacționat cu calm și cu încredere. Pregătirea întipărise în el procedurile care trebuiau urmate. Știam că se putea să avem necazuri serioase, însă nimeni nu și-ar fi dat seama, dacă l-ar fi privit doar pe căpitanul care preluase controlul. Nu am văzut nici urmă de teamă în purtarea lui. Acțiunile îi erau controlate, automate și rapide. Omul stăpânea situația.

Pilotul a coborât avionul la trei mii cinci sute de metri în mai puțin de cinci minute, plonjând în jos cu aproximativ două mii de metri pe minut. Nu după mult timp, am ajuns în siguranță la sol. Când situația îngrijorătoare a luat sfârșit, mi-a fost cât se poate de limpede că pilotul fusese „înarmat”, iar eu nu! Pregătirea și experiența lui îl învățaseră cum să acționeze, fapt care îl făcuse capabil să stăpânească o criză de proporții.

Acesta este și mesajul din 1 Petru 4:1 – noi trebuie să fim înarmați pentru conflictul spiritual, întocmai cum era pilotul acela pentru a face față situațiilor neprevăzute. Dorința mea este ca această carte să devină un simulator care să vă pregătească pentru greutățile pe care le veți întâlni, de bună seamă, pe drumul spre împlinirea destinului vostru în Cristos și spre asumarea rolului de oameni care domnesc în viață.

NECAZURILE VOR VENI, FĂRĂ ÎNDOIALĂ

Pentru a fi înarmați, primul lucru pe care trebuie să-l știm este acela că necazul este inevitabil. „În lume veți avea necazuri”, afirma Isus apăsător, în Ioan 16:33. El nu a spus: „s-ar putea să aveți”, ci „veți avea”. Pavel arăta, la rândul lui, că „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Fapte 14:22). Tot el scria: „Nimeni dintre voi să nu se clatine în aceste necazuri; căci știți singuri că la aceasta suntem rânduiți” (1 Tesaloniceni 3:3).

Suntem „rânduiți” să întâmpinăm necazuri, asemenea ostașilor care merg la luptă. Niciun mare războinic nu intră în bătălie cu gândul să piardă. Un bun oștean stă cu ochii ațintiți asupra victoriei și este hotărât să lupte, depășind toate greutățile (suferințele), ca să triumfe. El este înarmat și pregătit pentru bătălie. Noi suntem angrenați într-un război. Ați crezut cumva că viața voastră va fi mai liniștită decât a fost înainte să fiți mântuiți?

Sunt deranjat când aud că unor creștini proaspăt convertiți li se spune că au intrat acum într-o viață ideală, lipsită de necazuri, care nu e altceva decât o utopie. Probabil că slujitorii sau credincioșii care le înșiră asemenea absurdități noilor creștini fie nu sunt nici ei mântuiți cu adevărat, fie sunt mai interesați să „încheie târgul” și să-i vadă convertiți,

decât sunt preocupați de bunăstarea sufletului acestor nou-născuți. Mă întreb dacă acești „învățători” au cugetat la cuvintele lui Isus din pilda semănătorului, unde El spunea că, odată ce Cuvântul este semănat în inima omului, „vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului” (Marcu 4:17). Versiunea *New Living Translation* a Scripturii parafrizează astfel versetul: „Ei au probleme sau sunt prigonii pentru că au crezut Cuvântul.” Ca să spunem lucrurilor pe nume, așa cum a făcut și Isus întotdeauna, atunci când credeți Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să vă pregătiți pentru probleme, greutate și prigoniri. Puteți avea certitudinea că nu veți fi lipsiți de ele.

Dacă sunteți de curând veniți la Cristos și nu ați aflat încă adevărul acesta din proprie experiență, dați-mi voie să fiu cel dintâi care să vi-l spună: vă așteaptă bătălii cum nu ați mai avut de purtat niciodată. Cu toate acestea, vestea cea bună este că nu va trebui să le duceți singuri pe niciuna dintre ele! Ați pierdut în multe feluri înainte să fiți mântuiți, însă acum, prin Duhul Sfânt care locuiește în voi și prin harul neîntrecut al lui Dumnezeu, aveți autoritate și putere asupra oricărui necaz care vă iese în cale.

NU VĂ CONFRUNTAȚI CU CEVA NOU

Cel de-al doilea adevăr pe care trebuie să-l știți cu privire la „înarmarea” pentru luptă este acela că nimic nu este cu adevărat nou sub soare. Nu veți întâmpina niciodată o greutate cu care nu a mai avut de-a face nimeni vreodată, și cu atât mai mult Isus, căci El a fost pus la încercare în toate chipurile. Pavel scrie astfel:

Nicio încercare sau ispită care vă iese în cale nu este mai presus de ceea ce au fost nevoiți să înfrunte alții. Nu trebuie decât să vă amintiți că Dumnezeu nu vă va lăsa niciodată singuri; El nu va îngădui să fiți niciodată încercați peste puterile voastre; El va fi întotdeauna alături de voi, să vă ajute să treceți cu bine peste toate. (1 Corinteni 10:13, traducerea MSG)

Orice dificultate cu care vă confrunțați a fost deja înfruntată și biruită de altcineva. Puteți avea certitudinea că așa este! Versetul promite, de asemenea, că nu vom avea de întâmpinat greutate sau prigoniri care să întrecă puterile noastre. Dumnezeu nu va îngădui una ca asta. De aceea, dați la o parte teama că vă veți confrunța vreodată cu împotriviri sau cu necazuri cărora să nu le puteți face față sau pe care să nu le puteți birui. Tatăl vostru ceresc nu va îngădui să vă iasă în cale asemenea încercări; El le va da la o parte.

Traducerea *Today's English Version* spune astfel: „Dumnezeu Își ține promisiunea și nu va îngădui să fiți încercați peste puterea voastră de a rămâne tari.” Adevărul minunat și încurajator este acela că *Diavolul nu are acces liber la voi*. Atacurile lui trebuie să aibă mai întâi permisiunea celui Atotputernic. Tatăl vostru ceresc nu Se află niciodată în spatele acestor încercări și nici nu Îl ațâță pe cel rău să vă supună lor, însă El le va îngădui uneori, pentru ca voi să-l puteți birui pe vrăjmaș și să aduceți slavă Domnului, în vreme ce faceți să înainteze Împărăția Lui. Unul dintre părinții foarte respectați ai Bisericii, Tertulian (160-230 d.Hr.) a comentat în mod foarte profund subiectul acesta:

Prin faptul că a îngăduit manifestarea planurilor [Satanei], Dumnezeu a acționat în concordanță cu scopul propriei bunătați. A amânat nimicirea Diavolului din același motiv pentru care a întârziat și restaurarea omului. Astfel, a lăsat loc conflictului în care omul își putea zdrobi vrăjmașul, folosind aceeași libertate de voință pe care a exercitat-o când a cedat în fața Satanei (...)

[Aceasta i-a dat omului posibilitatea] de a-și redobândi în mod demn salvarea printr-o victorie. Astfel, Diavolul primește o pedeapsă și mai amară, fiind înfrânt de cel pe care l-a rănit înainte. Prin mijloacele acestea, Dumnezeu Se descoperă ca fiind nespus de bun.³

Dumnezeu ne dă privilegiul de a alege să ne învingem dușmanul și, într-un fel, „să ne luăm revanșa” pentru eșecurile păcătoase de care am avut parte înainte să fim mântuiți. Toată slava se îndreaptă numai spre Dumnezeu. Dușmanul nu mai poate râde batjocoritor la adresa omenirii, care este lucrarea mâinilor lui Dumnezeu. A putut face aceasta după căderea lui Adam, în Eden, însă apoi Isus a venit și l-a bătut pe Diavol la propriul joc. Acum, Dumnezeu ne-a dat privilegiul de a desăvârși zdrobirea vrăjmașului.

**Orice dificultate
cu care vă
confrunțați a fost
deja înfruntată
și biruită de
altcineva.**

Pavel scrie următoarele: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Cristos, pentru trupul Lui, care este Biserica” (Coloseni 1:24). Dacă aceste cuvinte nu sunt înțelese cum se cuvine, am putea crede în mod greșit că apostolul afirma faptul că suferința lui Isus nu a fost de ajuns pentru a ne desăvârși răscumpărarea. Acesta este motivul pentru care

³ David W. Bercot, editor, *A Dictionary of Early Christian Beliefs* (Peabody, MA: Hendrickson, 1998).

mulți creștini se feresc de versetul acesta și nu stau să cugete asupra lui. (De fapt, ați fi uimiți să constatați cât de mulți slujitori și credincioși cu pregătire nici nu știu că versetul acesta există măcar.)

Însă nu la aceasta se referea Pavel, ci el scotea în evidență privilegiul nostru de a duce la îndeplinire lucrarea necesară pentru înaintarea Împărăției până la marginile Pământului. Isus ne-a dat privilegiul de a desăvârși sarcina încredințată Lui, ducând până la marginile Pământului lucrarea încheiată de El. Vrajmașul se împotrivesc, căutând furibund să se răzbune și făcându-ne astfel să suferim, dar suferința aceasta este una încununată apoi de victorie. După cum spunea Isus, „Porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Isus vorbea despre Biserica Lui (vezi Matei 16:18). Noi suntem angrenați într-un război. Mărșăluim împotriva vrăjmașului și suntem chemați să biruim prin împuternicirea harului divin. Nici măcar iadul însuși nu ne poate opri sau învinge. Cuvântul lui Dumnezeu ne confirmă adevărul acesta!

Nu uitați: nicio încercare cu care vă confrunțați în umblarea voastră creștină nu este ceva cu care vreun alt credincios sau Cristos Însuși să nu fi avut deja de-a face și să nu o fi biruit. Petru ne îndeamnă astfel: „Împotriviți-vă lui [Diavolului] tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi” (1 Petru 5:9). Suferința despre care vorbește el este inerentă vieții pe care vrea Dumnezeu să o trăim, însă atunci când ne întărim prin puterea harului Său, vom fi biruitori.

NU SUNTEM NICIODATĂ CONDAMNAȚI SĂ PIERDEM

Am ajuns acum la cel de-al treilea aspect important legat de „înarmarea” noastră: cunoașterea faptului că nu suntem niciodată condamnați să pierdem. Nu treceți în fugă peste următoarele cuvinte rostite de Isus. Sorbiți-le și meditați adânc la ele:

Ascultați! Iată că v-am dat autoritate, ca să... puteți birui toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. (Luca 10:19, traducerea TEV)

Afirmația aceasta are implicații atât de însemnate! Mai întâi, observați pasiunea cu care Domnul ne cheamă să *ascultăm* și folosirea semnului exclamării. Dacă traducătorii au pus un asemenea semn după o afirmație a lui Isus, înseamnă că ar trebui să o citim cu mare băgare de seamă și că are o greutate deosebită.

Apoi, Isus afirmă că ne-a dat *autoritate* nu asupra unui segment sau asupra celei mai mari părți a puterii vrăjmașului, ci asupra *întregii* puteri a acestuia, ceea ce înseamnă un procent de sută la sută. Nu avem autoritate numai peste întreaga putere a celui rău, ci suntem înzestrați

cu *nespus mai multă putere* decât toate forțele pe care le poate trimite Satan împotriva voastră. Traducerea King James spune: „Vă dau *putere... peste toată puterea vrăjmașului*.” Aceasta corespunde cuvintelor spuse de Pavel când se ruga să cunoaștem „care este față de voi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale”. Puterea acesta este „mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi” (Efeseni 1:19-21). Așadar, puterea lui Dumnezeu nu este doar mai presus de puterea celui rău, ci cu mult mai presus!

Pe lângă faptul că autoritatea și puterea cu care ne-a înzestrat Dumnezeu sunt cu mult deasupra puterii vrăjmașului, pentru a fi mai încrezători, ni se spune încă un fapt uimitor: „Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit [duhurile lui Anticrist], pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4). Toate duhurile rele sunt duhuri antihristice și constituie sursa oricăror necazuri. Noi am biruit deja aceste duhuri, fiindcă Cel care le-a zdrobit este Cel care trăiește în noi și care ne împuternicește.

Pasajul din Luca 10:19 citează promisiunea lui Isus că nimic nu ne va putea vătăma. Nu există nicio forță a vrăjmașului care să ne poată face vreun rău. Nu există nicio bătălie care să vă iasă în cale și pe care să fiți condamnați din start să o pierdeți. Dacă luptați neabătuți, folosind armele pe care vi le-a dat Dumnezeu, veți ieși întotdeauna biruitori. Cuvântul lui Dumnezeu ne garantează din nou faptul acesta: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Cristos” (2 Corinteni 2:14).

Dacă Îl ascultăm, Dumnezeu ne va conduce spre victorie în fiecare situație, în orice bătălie. Ioan întărește, la rândul lui, promisiunea făcută de Isus:

Oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră. (1 Ioan 5:4)

Credința noastră învinge tot ceea ce ne scoate lumea în cale. Nu uitați, Satan este „dumnezeul lumii acesteia”. Noi ieșim biruitori din orice încercare cu care avem de-a face, fiindcă Dumnezeu a pregătit deja calea spre triumf.

Potrivit spuselor lui Ioan, credința este cea care îngenunchează lumea înaintea noastră. De ce credința? Pentru că aceasta ne dă acces la harul (la puterea) de care avem nevoie pentru a triumfa. Am arătat deja că suntem chemați să domnim în viață, prin harul divin. Însă harul acesta, deși ne este dat tuturor fără plată, nu poate fi întrebuințat niciodată dacă nu credem în el (dacă nu avem credință), căci credința este conducta care aduce harul (puterea) în orice situație cu care avem

de-a face și pe care trebuie să o depășim. După cum afirmă Pavel, „prin credință am intrat în această stare de har în care suntem” (Romani 5:2).

Harul lui Dumnezeu este fără plată și aflat la îndemâna tuturor copiilor Lui, însă dacă nu credem (dacă nu avem credință) în „cuvântul harului Său”, e ca și cum nu am avea deloc parte de harul Său. Amintiți-vă cuvintele pe care le-a spus Pavel liderilor și credincioșilor pe care nu avea să-i mai vadă: „Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți” (Fapte 20:32). Apostolul făcea trimitere la ceea ce le putea da moștenirea domniei în viață spre slava lui Dumnezeu: Cuvântul harului divin.

HARUL ESTE DE AJUNS PENTRU A CĂȘTIGA FIECARE BĂTĂLIE

Aceasta ne conduce spre cel de-al patrulea adevăr important cu privire la înarmarea noastră, a credincioșilor: harul lui Dumnezeu constituie o putere mai mult decât suficientă pentru a domni peste orice necaz cu care ne vom confrunta.

Vedem adevărul acesta ilustrat în lupta pe care a dus-o Pavel în propria-i viață. Descoperirile și revelațiile lui au adus mari prejudicii împărăției întunericului. Adevărurile acestea, primite de la Duhul Sfânt, i-au întărit mult pe credincioșii din generația lui și din cele următoare. În consecință, Pavel a scris:

Și, ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf. (2 Corinteni 12:7)

Această situație concretă cu care s-a confruntat Pavel a dat naștere unei controverse inutile în rândul celor ce predică Scriptura. Haideti să clarificăm mesajul acestui verset.

Mai întâi, cine i-a pus lui Pavel „țepușul din carne”? Știm cu certitudine că nu Dumnezeu, fiindcă în Iacov 1:16-17 ni se spune: „Nu vă înșelați, prea iubiții mei frați: orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este schimbare, nici umbră de mutare”. Ne înșelăm dacă avem impresia că de la Dumnezeu vine și ceea ce nu este bun și desăvârșit. Un sol al Satanei cu siguranță că nu este nici bun, nici desăvârșit. Poate că unii mă vor contrazice, spunând: „Dar, privind în ansamblu, a fost bun, fiindcă l-a împiedicat pe Pavel să se îngâmf.” Apostolul Iacov desființează ideea aceasta eronată: „Dumnezeu nu poate fi atins de rău și El Însuși nu pune răul în calea nimănui” (Iacov 1:13, traducerea MSG).

Priviți la această afirmație a lui Iacov: „Dumnezeu... nu pune răul în calea nimănu.” Dumnezeu nu l-ar fi putut trimite niciodată pe acel sol al Satanei; altminteri, l-ar fi pus la încercare pe Pavel cu ajutorul răului și ar fi mințit prin spusele lui Iacov, iar Dumnezeu nu poate să mintă. Așadar, putem concluziona fără umbră de îndoială că „țepușul” nu venea de la Dumnezeu.

În al doilea rând, în ce consta acel țepuș din carne? Unii teologi spun că ar fi fost vorba despre o boală, despre o problemă a ochilor lui sau despre o altă infirmitate trupească, fapt pe care îl deduc din versetele următoare:

De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în *slăbiciune* este făcută desăvârșită.” Deci, mă voi lăuda mult mai bucuros cu *slăbiciunile* [*infirmitățile*] mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine. (2 Corinteni 12:8-9)

Am subliniat două cuvinte în pasajul de mai sus: *slăbiciune* și *infirmități*. Dați-mi voie să încep cu cel de-al doilea. Predicatorii care nu au o înțelegere clară a textului concluzionează că țepușul lui Pavel era o infirmitate fizică, pornind de la afirmația lui: „mă voi lăuda mult mai bucuros cu *slăbiciunile* [*infirmitățile*] mele”. Cuvântul grecesc pentru *infirmități* este *astheneia* și este folosit de doisprezece ori în Noul Testament. Într-adevăr, în Evanghelii, termenul este întrebuițat cu precădere pentru a identifica o infirmitate fizică. Totuși, în majoritatea locurilor în care apare în epistole, este folosit cu privire la o slăbiciune omenească, la neputința noastră de a înfăptui ceva sau de a birui ceva prin propriile abilități. În situațiile acestea, cuvântul nu se referă la o infirmitate fizică.

Un asemenea exemplu întâlnim în Romani 8:26: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în *slăbiciunea* noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.” Termenul grecesc pentru *slăbiciune* este același: *astheneia*. În contextul acesta putem spune fără să greșim că nu este vorba despre infirmități fizice (boli și alte metehne trupești). Care este atunci slăbiciunea pe care o are fiecare credincios cu privire la rugăciunea de mijlocire? Iată răspunsul: există ocazii în care nu știm cum să ne rugăm, din pricina limitărilor naturii noastre umane.

De exemplu, dacă mama mea locuiește în Florida, iar eu în Colorado, și ar interveni o situație de urgență, în care ar avea nevoie disperată de rugăciune, iar ea nu ar putea lua legătura cu mine, din pricina limitărilor mele omenești, nu aș ști nimic despre nevoia ei presantă. Însă Duhul Sfânt m-ar ajuta cu privire la această neputință (slăbiciune), călăuzindu-mă să mă rog pentru mama mea. Așadar, în această situație,

cuvântul grecesc *astheneia* nu are nimic de-a face cu infirmitățile fizice, fiind legat de neputința firească a omului.

Un alt exemplu este pasajul din Evrei 4:15, care afirmă: „Căci noi n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de *slăbiciunile* noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” Cuvântul pentru *slăbiciuni* este același termen grecesc, *astheneia*. Nici de această dată el nu face trimitere la niște infirmități fizice, având în vedere neputințele noastre omenești, care sunt comparate cu puterea lui Dumnezeu. Isus a ales de bunăvoie să confrunte aceste neputințe omenești, ca să Se poată identifica la rândul Lui cu luptele noastre și să ne ajute prin harul Său. Cuvintele „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” este lămurit că nu se referă la boală, ci la neputințele omenești pe care Isus le-a luat de bunăvoie asupra Lui în timpul vieții Sale pământești.

Ținând cont de toate acestea, să revenim la afirmația lui Pavel, pe care o voi repeta aici, ca să o avem înaintea ochilor:

De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în *slăbiciune* este făcută desăvârșită.” Deci, mă voi lăuda mult mai bucuros cu *slăbiciunile* [infirmitățile] mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine. (2 Corinteni 12:8-9)

Am subliniat din nou cuvintele *slăbiciune* și *infirmități*. Iată de ce: amândouă sunt redată în limba greacă prin același termen: *astheneia*. Astfel, cuvintele lui Pavel puteau fi cu ușurință redată în felul următor:

Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea este făcută desăvârșită în mijlocul neputințelor omenești. Deci, mă voi lăuda mult mai bucuros cu neputințele mele omenești, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine.

De fapt, pasajul acesta este tradus chiar așa în alte versiuni ale Scripturii. Una dintre ele este *Contemporary English Version*, care sună astfel: „Nu ai nevoie de nimic altceva decât de bunățatea Mea. Puterea Mea este cea mai tare atunci când ești *slab*.» Așadar, dacă Isus Cristos îmi dă mai departe puterea Lui, mă voi lăuda bucuros cât de *slab* sunt.”

Ne păcălim singuri dacă tragem concluzia că singurul fapt la care face referire Duhul Sfânt este boala trupească. Dacă ar fi așa, ar trebui să citim astfel pasajul: „Puterea Mea este cea mai tare în tine atunci când trupul îți este bolnav.» Astfel, dacă Isus îmi dă mai departe puterea Lui, mă voi lăuda bucuros cât de bolnav sunt.” Nu ar fi absurd? Cred că e uimitor cât de caraghioase par unele poziții când stăm să le analizăm în amănunțime.

Este lămurit că Pavel nu se referă la infirmitățile fizice atunci când citim întreaga epistolă în contextul ei. Apostolul identifică modul în care îl ataca „solul Satanei”:

De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiiele; o dată am fost împrorșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte... Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda numai cu lucrurile privitoare la *slăbiciunea* mea [numai cu cele care arată cât de slab sunt]. (2 Corinteni 11:24-27, 30)

Pavel enumeră greutățile pe care i le-a pricinuit solul Satanei, care l-a atacat, dezlănțuit, în repetate rânduri. Apostolul nu a putut împiedica sau opri aceste necazuri prin propriile puteri. De aceea afirma: „mă voi lăuda numai cu lucrurile privitoare la *slăbiciunea* mea [numai cu cele care arată cât de slab sunt].” Este limpede, așadar: *slăbiciunea* sau „țepușul” din trup pomenit în epistola sa nu avea nimic de-a face cu o meteahnă a ochilor, cu vreo boală sau cu o altă infirmitate fizică.

Ca să mergem mai departe cu argumentul potrivit căruia „țepușul” din trup al lui Pavel nu avea nimic de-a face cu boala, să vedem cum este folosită expresia în altă parte în Scriptură. Cuvintele acestea sunt întâlnite încă de trei ori, de fiecare dată în Vechiul Testament. Toate cele trei situații făceau referire la canaanii care îi atacau mereu pe israeliți. Dumnezeu a spus poporului Său: „Dar dacă nu veți izgoni dinaintea voastră pe locuitorii țării, aceia dintre ei pe care îi veți lăsa vă vor fi ca niște spini în ochi și ca niște *ghimpi în coaste*: vă vor fi *vrăjmași* în țara în care veți merge să vă așezați” (Numeri 33:55). În alt pasaj, metafora „ghimpe sau țepuș în trup” îi reprezintă pe oamenii îndărătnici, care nu duc o viață roditoare. Expresia nu este întrebuițată niciodată în Vechiul Testament pentru a descrie boala cuiva. Pavel, un cunoscător al Scripturii, a folosit-o în mod asemănător, pentru a descrie hărțuiala de care a avut parte oriunde s-a aventurat.

MAREA SCHIMBARE DE PARADIGMĂ

Eu cred că Pavel a fost atât de frustrat din pricina opririlor, a greutăților și a hărțuielilor cu care s-a confruntat mereu, încât a strigat

către Dumnezeu – nu o singură dată, ci de trei ori – pentru a îndepărta influența satanică aflată în spatele tuturor acestor împotriviri. Mai cred că Dumnezeu nu i-a răspuns la început lui Pavel, fiindcă cererea lui nu era corectă; apostolul pornise pe o pistă greșită. După cea de-a treia cerere a lui Pavel, Domnul l-a luminat și i-a arătat soluția care se găsisese în tot acest timp chiar înăuntrul său:

Nu ți-ai dat seama încă? Ți-am dat har (împuternicire nemeritată) peste toată puterea vrăjmașului. Așadar, harul Meu (împuternicirea Mea) este tot ce îți trebuiește, căci el îți arată puterea cu privire la tot ce nu poți birui tu, prin abilitățile tale omenești. Cu alte cuvinte, cu cât este mai acerbă împotrivirea, cu atât vei vedea mai limpede manifestarea harului Meu (a împuternicirii Mele) în viața ta, dacă doar vei crede. (2 Corinteni 12:9, parafrizarea autorului)

Odată ce Pavel a înțeles adevărul acesta, s-a petrecut o *schimbare de paradigmă*, o trecere radicală de la un mod de gândire la altul. S-a schimbat întreaga sa atitudine față de împotrivirea necurmată a celui rău. Apostolul nu s-a mai rugat ca Dumnezeu să o dea la o parte, ci a scris plin de entuziasm:

„De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Cristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12:10).

Pavel se putea lăuda acum: „Mă desfăt în neputințele mele omenești cu privire la orice *thlipsis* care îmi poate ieși de acum încolo în față!”

la stați puțin! Se desfăta în slăbiciuni? Cum se poate una ca asta? O altă traducere spune astfel: „Sunt mulțumit și îmi găsesc plăcerea în...”, pe când altă versiune redă versetul în felul următor: „Îmi face plăcere...” Oare și-a pierdut Pavel mințile? Exagera sau mințea? Nu, căci niciunul dintre cei care au scris cărțile Bibliei sub inspirația Duhului Sfânt nu puteau face aceasta, fiindcă este cu neputință ca Dumnezeu să mintă. Atunci cum „își poate găsi plăcerea” sau se poate „desfăta” cineva în toiul greutăților, al insultelor, al piedicilor sau al altor dificultăți? Răspunsul este simplu:

Împotrivirile mai mari necesită o putere mai mare pentru a fi depășite, fiind urmate, apoi, de o biruință mai mare.

Mulți creștini sunt nefericiți când au de înfruntat greutăți deosebite. Ei dau înapoi la gândul înclăștării cu vrăjmașul, în împrejurările dificile cu care au de-a face. Ar prefera o viață ușoară, comodă, confortabilă, lipsită de confruntări. Adevărul pe care l-a descoperit Pavel nu este

înrădăcinat în inima lor. Ei nu își dau seama că toate împotririile nu constituie decât o oportunitate pentru manifestarea unei puteri mai mari (a unui har mai mare) înăuntrul lor și pentru trecerea la următorul nivel al maturizării în Cristos. Pavel a avut o atitudine asemănătoare față de necazuri, înainte ca Dumnezeu să-i provoace modul de gândire, însă un singur cuvânt din partea Domnului i-a schimbat întreaga paradigmă. Apostolul a scris Epistola a doua către Corinteni în jurul anului 56 d.Hr. Câțiva ani mai târziu, a trimis o epistolă creștinilor din Roma. Observați atitudinea total diferită față de *thlipsis* care răzbate din această epistolă mai târzie:

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?... Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit. (Romani 8:35-37)

Citiți cu mare băgare de seamă cuvintele acestea și îndeosebi ultimul verset: „Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.” Înainte să aibă loc marea schimbare de paradigmă, Pavel îl ruga pe Dumnezeu să-l scape de întâlnirile dificile cu necazurile. Acum, mesajul lui sună cu totul altfel: *harul lui Dumnezeu îmi este de ajuns nu doar pentru a suferi greutățile, ci și pentru a obține o victorie răsunătoare.* Noua atitudine a lui Pavel spune acum: „Să vină încercarea, ca să pot câștiga în ea o mare biruință pentru Cristos.” Apostolul era „înarmat să sufere” de data aceasta, pregătit să lupte pentru a dobândi victoria și pentru a ieși din încercare mai bun și mai puternic decât înainte de a intra în luptă.

PRIVIȚI ÎNCERCĂRILE CA PE NIȘTE OPORTUNITĂȚI

În concluzie, suntem „înarmați” atunci când privim cu o inimă și cu o minte optimistă greutățile, atât înainte să înceapă lupta, în timpul ei, cât și după ce s-a sfârșit. Putem adopta o atitudine pozitivă, fiindcă nu mai vedem încercările ca pe niște obstacole, ci ca pe niște oportunități!

Apostolul Iacov scrie astfel: „Dragi frați și surori, ori de câte ori vă iese în cale un necaz, faceți din el o oportunitate” (Iacov 1:2, versiunea NTL). Noi știm că războiul a fost deja câștigat în Cristos și că avem toată autoritatea și puterea cerului în spatele nostru. Dacă nu cedăm și dacă luptăm fără preget, vom ieși întotdeauna biruitori. Aceasta este voia lui Dumnezeu și destinul Lui pentru viața noastră. După cum întreba Pavel cu îndrăzneală în Romani 8:31, „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?”

TARI PRIN HAR

Căci noi n-avem de luptat împotriva
cărnii și sângelui, ci împotriva
căpeteniilor, împotriva domniilor,
împotriva stăpânilor întunericului
acestui veac.

Efesenii 6:12

Orice copil al lui Dumnezeu este implicat în război. Altfel ar însemna că aparținem lumii acesteia și că ne înșelăm crezând că suntem ai Domnului.

Sunt conștient de faptul că afirmația aceasta este una tăioasă, însă îngăduiți-mi să-i ilustrez veridicitatea. Închipuiți-vă că trăiți în Germania condusă de Adolf Hitler. Acest tiran a vrut să instaureze în cele din urmă o nouă ordine politică, una a hegemoniei Germaniei naziste asupra Europei. Omul acesta putea fi numit fără doar și poate un fanatic, iar cei pe care-i ura cel mai mult erau evreii. Dacă erați germani la origine, sănătoși, arătoși, iar modul vostru de gândire nu intra în contradicție cu misiunea lui Adolf Hitler, puteați trăi liniștiți, fără să vă temeți că veți avea de suferit în vreo privință.

Însă, dacă vă trăgeați dintr-o familie de evrei, traiul de care aveți parte era cu totul altul. Ați fi trăit simțind neîncetat amenințarea în ceafă. Puteați fi calomniați, scuipați oricând, iar bunurile vă puteau fi vandalizate ori furate. Ar fi trebuit să fiți mereu în alertă, ca nu cumva să fiți prinși, închiși, torturați și uciși. Fie că v-ar fi plăcut, fie că nu, ați fi fost angrenați într-un război. Evreii mai înțelepți și mai precauți s-au pregătit și au făcut ce era necesar pentru a scăpa de tirania lui Hitler. Cei care nu au procedat așa, au sfârșit în lagărele de concentrare.

Diavolul și cohortele lui sunt cu mult mai răi decât Hitler și regimul său nazist. Dar dacă vă trageți din familia lui, nu sunteți o țintă a atacurilor sale și nu sunteți siliți să vă purtați ca unii care se află în plin război. Isus a spus cărmuitorilor spirituali fățarnici ai vremii Lui: „Voi sunteți de jos (aparțineți lumii)” (Ioan 8:23). Apoi, pentru a Se asigura că au înțeles ce vroia să le spună, Isus a adăugat: „Voi aveți de tată pe Diavolul”

(Ioan 8:44). Deși liderii aceștia credeau că Îl slujeau pe Dumnezeu cel Atotputernic, în realitate erau supușii domnitorului lumii acesteia.

Dacă Îi aparțineți cu adevărat lui Dumnezeu, trebuie să vegheați mereu, fiindcă lumea în care trăiți privește cu dușmănie tot ce ține de Împărăția lui Dumnezeu. Isus a evidențiat adevărul acesta prin cuvintele:

Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea *vă urăște lumea*. (Ioan 15:19).

Luați seama la cuvintele Domnului Isus: „*vă urăște lumea*”. Ele nu lasă loc niciunei interpretări. Dacă sunteți din lume, veți fi bine primiți de ea; dacă sunteți ai Domnului, veți întâmpina împotriviri și veți fi urâți de sistemul lumii.

ARMELE HARULUI

Am ajuns, deci, la alt aspect important legat de înarmarea noastră corespunzătoare, iar acesta ține de buna cunoaștere a armelor pe care le avem în Cristos Isus. Acestea sunt arme deopotrivă puternice și spirituale, căci iată ce spune Pavel: „Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, *întărite de Dumnezeu* ca să surpe *întăriturile*” (2 Corinteni 10:4).

În ce constă puterea aceasta venită de la Dumnezeu, care dărmă *întăriturile*? În nimic altceva decât în harul uimitor al lui Dumnezeu, darul Său nemeritat, făcut tuturor credincioșilor. Cunoscând toate acestea, să mergem mai departe, analizând prima epistolă a lui Petru, în care este subliniat și dezvoltat acest adevăr mareț. Odată porniți la drum, nu uitați că putem înlocui cuvintele *putere* și *împuternicire* cu cel de *har*, termenii fiind interschimbabili.

Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre să fiți împodobiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă *har* [putere].” Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi. Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi. Dumnezeu oricărui *har* [al oricărei împuterniciri], care v-a chemat în Cristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă

va da putere și vă va face neclintiți... V-am scris aceste puține rânduri... ca să vă sfătuiesc și să vă adevăresc că *adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta* [puterea aceasta], de care v-ați alipit. (1 Petru 5:5-12)

Dați-mi voie să rezum pe scurt cuvintele atât de bogate ale lui Petru, după care voi dezvolta pas cu pas mesajul lui. Tema principală a acestui pasaj e reprezentată de *harul lui Dumnezeu*. Petru începe cu îndemnul de a ne supune unii altora, îndemn care mai poate fi redat și în felul următor: „aliniați-vă sub mandatul aceleiași misiuni” (joc de cuvinte în limba engleză, *submission – mission, n.tr.*). Apostolul afirmă apoi că Dumnezeu dă harul Lui celor smeriți și că suntem socotiți smeriți atunci când așteptăm ca preocupările noastre să își găsească rezolvarea în harul divin (prin puterea lui Dumnezeu), nu în propriile resurse.

Despre ce fel de preocupări vorbea Petru? Despre cele care țin de problemele vieții, cum sunt neliniștile, responsabilitățile, nevoile sau felurile noastre dorințe. Preocupările noastre pot fi vremelnice sau, cele mai importante, veșnice: a trăi din abundență viața nouă în Împărăție și, în consecință, a împlini nevoile altor oameni aflați în sfera noastră de influență. În căutarea acestei misiuni a harului, vom întâmpina împotriviri din partea vrăjmașului nostru, Diavolul, și din partea oștirilor lui. El ne poate înghiți, însă nu acesta este planul lui Dumnezeu cu privire la noi. De aceea, trebuie să fim mereu treji, să cunoaștem promisiunile legământului nostru cu Dumnezeu și să veghem în rugăciune. Astfel, vom fi întotdeauna bine pregătiți, prin harul lui Dumnezeu, pentru împlinirea scopurilor Împărăției Sale și pentru a ne împotrivi cu succes vrăjmașului.

Nu suntem singuri în eforturile noastre; tovarășii noștri de credință slujesc aceleiași misiuni a harului pretutindeni în lume și au parte de lupte asemănătoare pe drumul spre atingerea țintei. Partea bună a acestor bătălii stă în aceea că zidesc în noi maturitatea și tăria. Cu fiecare victorie suntem ridicați pe o treaptă mai înaltă a autorității noastre în Cristos.

Petru concluzionează pasajul cu acest gând înviorător: *acesta este (scopul) adevăratul (adevăratului) har al lui Dumnezeu*. Nu este interesant faptul că Duhul Sfânt l-a îndemnat pe Petru cu aproape două mii de ani în urmă să scrie cuvintele *adevăratul har al lui Dumnezeu*? Nu cred că a fost așa la voia întâmplării; Duhul Sfânt a prevăzut că, în zilele din urmă, conceptul harului divin va fi limitat (cel puțin în gândirea creștinilor apuseni) la o simplă soluție pentru păcat și la un bilet pentru cer. Adevăratul har al lui Dumnezeu le include pe amândouă, însă este mai mult decât atât: el ne și împuternicește să ne depășim abilitățile naturale, în vederea îndeplinirii misiunii care ne stă în față. Un aspect major al acestei misiuni presupune ca noi să ne distingem între ceilalți oameni, de dragul glorificării lui Dumnezeu și al înaintării Împărăției Sale.

După toate cele învățate până acum putem înțelege cu ușurință de ce nu sunt mai mulți credincioși care să scânteieze asemeni unor lumini strălucitoare. Pentru a ne deosebi de cei din jur trebuie să ducem bătălii crâncene, iar cei mai mulți dintre noi se trag îndărăt când vine vorba despre luptă. Vrajmașul nu va sta cu mâinile în sân, lăsându-ne să ne punem amprenta asupra lumii, în Numele lui Isus Cristos. El se împotrivesc cu hotărâre misiunii noastre, iar noi trebuie să rămânem fermi în picioare, luptând cu el, pentru atingerea scopurilor care ne-au fost încredințate de Dumnezeu. Traducerea *New International Version* redă astfel versetul: „Acesta este adevăratul har al lui Dumnezeu. Rămâneți neclintiți în el.” După citirea acestor cuvinte, mesajul adresat de Pavel lui Timotei capătă o greutate și mai mare:

Tu dar, copilul meu, *întărește-te în harul care este în Cristos Isus... Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Cristos.*
(2 Timotei 2:1,3)

Apostolul nu i-a spus lui Timotei să fie tare din punct de vedere fizic, social, emoțional sau intelectual, ci să fie tare în *har*. Aceasta este arma de care avem nevoie pentru a ne încheia bine alergarea. După mai bine de douăzeci și cinci de ani de slujire, am observat că cei mai mulți dintre noi nu folosesc arma harului. La urma urmei, 98 % dintre creștinii americani nici nu înțeleg pe deplin acest dar fără plată, care este plin de putere. Pur și simplu nu știm ce avem la îndemână.

Cei mai mulți
dintre noi
nu folosesc
arma
harului.

Chiar înainte de al doilea capitol din 2 Timotei, Pavel îl corectează pe acest tânăr ucenic al Domnului pentru că cedase în fața împotrivirilor și a prigonirilor care-i ieșiseră în cale. Se pare că adversarii cu care avusese de-a face îl intimidaseră pe Timotei, care nu se împotrivesc lor și nu luptase cu statornicia de care îl credea Pavel în stare. Apostolul îi amintește lui Timotei că Dumnezeu nu i-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Ca toți ceilalți credincioși, Timotei avea deja resursele necesare pentru a ieși biruitor, depășind orice împotrivire, astfel că Pavel îl îndeamnă să înflăcăreze darul primit și să fie tare în harul care este în Cristos (vezi 2 Timotei 1:6-7; 2:1).

Calea spre atingerea chemării noastre înalte nu este un drum presărat cu flori. Nu ajungem la măreție fără să ne obosim și nici nu vom avea o viață care să se distingă de a celorlalți dacă vom trăi înaintând „pe pilot automat”. Pavel afirma apăsător: „*Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus*” (Filipeni 3:14). Dacă Pavel trebuia să-și dea toate silințele ca să ajungă la premiu, aceasta înseamnă că pe cale apar împotriviri și piedici.

Amintiți-vă vedenia din primul capitol. Protagonistul nostru, cel care vâslea în barcă, trebuia să lupte neconținut împotriva curentului puternic al râului, iar puterea lui slăbea. De ce? Îmi închipui că imaginea bărcilor care treceau pe alături, pline cu oameni care leneveau, râzând și ducând o viață aparent încununată de succes, în vreme ce întâmpinau atât de puțină împotrivire, a început încetul cu încetul să-l deranjeze. Faptul acesta a dus în cele din urmă la o descoperire, una iluzorie, însă care părea, totuși, cât se poate de reală. Putea trăi și el viața de „creștin” întâmpinând, în mod interesant, mult mai puțină opoziție. Ce mare amăgire!

Iată încă o ilustrație. Un soldat poate fugi de pe câmpul de luptă, ajungând astfel să ducă o viață mult mai liniștită decât camarazii lui care sunt încă pe front. Războiul nu s-a sfârșit, doar că soldatul acesta nu mai are de-a face cu conflictul, fiindcă a dezertat. Ca și omul din barcă, soldatul pare gata de luptă: poartă uniformă, are cu el tot echipamentul și își duce în mână pușca. Însă nu mai întâmpină nicio rezistență.

Scopul nostru nu este să părem că semănăm cu Cristos, ci să fim în realitate asemenea Lui, contribuind la înaintarea Împărăției Sale și la nimicirea lucrărilor celui rău (vezi 1 Ioan 3:8). Dacă vom face astfel, vom avea de întâmpinat împotriviri și piedici.

Trebuie să ținem minte faptul că harul (puterea) lui Dumnezeu este singura resursă de care avem nevoie pentru a învinge orice greutate. Noi trebuie să cooperăm însă cu el, crezând fără șovăire, iar dovada credinței noastre se va vedea în faptele pe care le vom săvârși. Când Petru a pășit pe apă, a săvârșit o faptă imposibilă și extraordinară. Isus i-a spus: „Vino”, iar în cuvântul acela se găsea tot harul de care avea nevoie Petru pentru a umbla pe ape. Dar când a încetat să creadă, harul (puterea) a slăbit, iar el a început să se afunde. Cuvântul lui Isus, „Vino”, ascundea în el suficient har pentru ca Petru să poată străbate distanța până la Isus, ba chiar ca să ajungă până pe țărmul mării, dacă Isus dorea aceasta. Însă harul nu l-a susținut mai departe, pentru că nici credința nu l-a susținut. În Cristos, avem acces la resursele nelimitate ale harului, însă le putem întrebuița numai prin credință: „Prin credință am intrat în această stare de har în care suntem” (Romani 5:2).

Problema nu stă în faptul că harul dă greș, ci în aceea că ne slăbește nouă credința, iar harul (puterea) este retezat ca urmare. În asemenea situații ajungem să luptăm prin propriile puteri. Gândiți-vă la o conductă care vă aduce apa în casă. Dacă se sparge, curgerea apei încetează. Deși resursele de apă sunt nelimitate, apa nu mai ajunge în casă, fiindcă țeava s-a defectat. Credința reprezintă conducta, iar apa este harul.

Pentru a ne feri de asemenea situații, trebuie să creștem în credință. Cum anume? Ne adâncim în Cuvântul lui Dumnezeu, Îl lăudăm pe Domnul, ne închinăm Lui și Îi mulțumim pentru ceea ce este și pentru harul pe care ni-l pune la dispoziție; ne rugăm în Duhul. Dacă nu facem

toate acestea pentru a ne întări în credință, în cele din urmă vom înceta să mai credem și vom trăi bizuindu-ne pe tăria noastră, nu pe cea divină. După aceea, va fi doar o chestiune de timp până când vom înceta să mai domnim în lumea aceasta, ajungând să fim noi stăpâniți de ea.

Acesta este motivul pentru care Petru ne îndeamnă: „Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos” (2 Petru 3:18). Avem, așadar, posibilitatea să creștem în puterea lui Dumnezeu. Putem face aceasta întărindu-ne credința, fapt care ne stă la îndemână. Pavel spune: „În ea [în Evanghelie] este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credință»” (Romani 1:17). Gândiți-vă în felul următor: cu cât crește mai mult credința voastră, cu atât este mai mare „conducta” și, în consecință, cu atât sporește și cantitatea de „apă” (harul) care vă stă la dispoziție. Prin urmare, Dumnezeu vă poate încredința mai multe responsabilități de a merge în locuri unde sunt nevoi mai mari și de a lupta să aduceți acolo viața.

Alături de autorul cărții Evrei, vă îndemn și eu:

Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre... Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu. (Evrei 12:12-13, 15)

A ne întoarce de la harul lui Dumnezeu înseamnă să batem în retragere în fața împotrivilor vrăjmașului, să devenim pasivi. De ce să ne întoarcem de la puterea incredibilă, supranaturală a lui Dumnezeu? De ce să nu ne însușim împluternicirea uimitoare a harului divin?

Noi suntem angrenați într-un război și singura cale de a ne sfârși cu bine lupta este aceea de a fi neobosiți în credință. Înaintarea noastră neabătută este o desfătare în ochii Domnului și o amenințare veritabilă pentru împărăția întunericului. Aceasta este chemarea noastră, destinul și privilegiul de care avem parte în slujirea Domnului Isus Cristos.

ARMURA UMILINȚEI

Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre să fiți împodobiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă *har* [putere].” Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.

1 Petru 5:5-7

„Fiți supuși unii altora... îmbrăcați-vă în smerenie... Smeriți-vă.”

Cuvintele lui Petru din versetele de mai sus joacă un rol esențial pentru un trai eficient și pentru sfârșirea cu bine a alergării noastre, în toate domeniile vieții. Apostolul începe cu chemarea de a fi supuși unii altora. În contextul acesta, cuvântul *supus* înseamnă „a se uni sub stindardul aceleiași misiuni”. Cum se poate îndeplini așa ceva, având în vedere diversitatea nespasă a personalităților și a dorințelor omenești? Prin îmbrăcarea hainei umilinței. Dumnezeu stă împotriva celor mândri și de bună seamă că nu ne dorim să stea împotriva noastră! Pe de altă parte, El dă *har* (putere) celor smeriți.

Cine sunt, deci, oamenii mândri și cei smeriți?

CEI SMERIȚI PRIMESC HARUL LUI DUMNEZEU

Creștinii care sunt cu adevărat smeriți cred Cuvântul lui Dumnezeu, își pun încrederea în el și se supun Lui vizavi de ceea ce gândesc, simt sau doresc. În consecință, ei depind pe deplin de abilitatea lui Dumnezeu și nu de cea proprie. Ei caută împlinirea voii Lui, nu a lor sau a altora. Ei se găsesc într-o misiune care le-a fost încredințată de Dumnezeu. Cuvântul

divin ne spune: „Iată, i s-a îngâmfat sufletul (celui mândru), nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Habacuc 2:4).

Pasajul citat mai sus înfățișează mândria și credința ca aflându-se la poli opuși. Versetul acesta putea fi scris astfel: „Iată-l pe cel ce nu e smerit: sufletul lui nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința sa.” Umilința și credința merg aici mână în mână; la fel merg mândria și necredința. A nu-L crede pe Dumnezeu înseamnă a declara că știm mai bine decât El și că ne încredem mai degrabă în judecata noastră decât în a Lui. Necredința nu este nimic altceva decât o mândrie camuflată.

Dați-mi voie să-mi ilustrez afirmația. După aproximativ un an de la ieșirea lui Israel din Egipt, Domnul i-a poruncit lui Moise: „Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel” (Numeri 13:2). Ca de obicei, porunca lui Dumnezeu a fost limpede, nelăsând loc pentru interpretări sau nesiguranță.

Moise a trimis, așadar, doisprezece fruntași, câte unul pentru fiecare seminție. Dintre aceștia, zece bărbați erau foarte „smeriți”, iar doi foarte „mândri”. (Dacă știți povestea, urmăriți-mă până la capăt; apelez acum la ironie, de dragul ideii pe care vreau să o evidențiez.)

După patruzeci de zile petrecute în țara promisă, iscoadele s-au întors. Cei zece oameni „smeriți” au vorbit primii și au spus astfel: „Am cercetat țara și iată că e una minunată, în care curge lapte și miere. Uitați-vă numai la roadele pe care le-am adus cu noi. Însă vom avea de înfruntat oștiri puternice și chiar uriași! Locuitorii țării sunt războinici pricepuți, mult mai bine înarmați decât noi, care suntem doar niște robi de curând eliberați. Trebuie să ne gândim la soțiile și la copiii noștri! Cum i-am putea supune pe cei dragi ai noștri la cruzimea, tortura, siluirea și chiar moartea care-i așteaptă dincolo de râu? Trebuie să fim părinți și tați buni și responsabili, astfel că nu vă ascundem realitatea. E cu neputință să luăm în stăpânire țara.”

Cu toate că poporul tânjea după o țară a lui, siguranța era mai importantă. Astfel că israeliții au lăudat și au aplaudat înțelepciunea și umilința acestor oameni. Sunt convins că majoritatea taților și a mamelor care au auzit spusele lor au fost recunoscători pentru purtarea umilă a celor zece iscoade. Israeliții s-au mângâiat unii pe alții zicându-și: „Ne bucurăm atât de tare că oamenii aceștia au intrat în țară înaintea noastră. Ce lideri grozavi sunt! Orgoliul lor nu le-a luat-o înainte, așa încât să ne pună în primejdie. Ce s-ar fi ales de noi dacă nu era înțelepciunea acestor oameni?”

Însă apoi, cei doi fruntași „mândri”, Caleb și Iosua, au intervenit, zicând: „Stați o clipă! Ce vreți să facem acum? Noi trebuie să mergem și să luăm țara în stăpânire! Putem să o facem! Domnul Dumnezeu ne-a promis-o. Ne putem bizui pe Cuvântul Lui. El va nimici popoarele acestea. Haideți să pornim numaidecât!”

Toți au rămas uluiți auzindu-i și s-au privit unii pe alții, nevenindu-le să creadă. Vă puteți închipui reacția celorlalte zece iscoade față de sfatul pripit și nesăbuit al lui Iosua și Caleb? Îmi imaginez că, după ce și-au revenit din șoc, cei zece au zis: „Despre ce tot vorbiți voi acolo? V-ați ieșit din minți? Doar am văzut cu toții aceleași lucruri: puterea vrăjmașului, armele lui și cetățile întărite. Dușmanii sunt uriași, sunt războinici iscusiti, iar noi nu suntem decât o adunătură de sclavi. Nu avem nicio șansă în fața lor! Nici nu vă gândiți la soțiile, la copiii voștri și la bunăstarea poporului. Sunteți niște înfumurați, niște nesăbuiți și niște idealști! Țineți-vă gura, voi, care nu vă gândiți deloc la ceilalți!”

Îmi închipui mulțimea răsuflând ușurată: „Pfu... Slavă Domnului că cei mai înțelepți nu dau înapoi. Ce norocoși suntem că majoritatea iscoadelor sunt oameni smeriți și prevăzători. Vă închipuiți ce s-ar fi ales de noi dacă toți ar fi fost mândri și îngâmfați, ca Iosua și Caleb?”

Însă, așa cum face întotdeauna, Dumnezeu a avut ultimul cuvânt: „Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine?” (Numeri 14:11). Dumnezeu nu era mulțumit de mentalitatea de turmă. Ceea ce considerau israeliții a fi umilință nu era nici pe departe smerenie. De fapt, lipsa lor de credință nu era altceva decât mândrie. Oamenii aceia își întemeiau socotelile pe înțelepciunea, abilitatea și tăria lor.

Mult mai târziu, Dumnezeu a spus astfel în Vechiul Testament: „Blestemat să fie omul care se încrede în om... Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul!” (Ieremia 17:5, 7). Zece dintre iscoade văzuseră cât de mari erau uriașii iar apoi și-au evaluat perspectivele plăpânde pe baza puterilor proprii. Însă Caleb și Iosua au văzut cât de mare era Dumnezeu pe lângă vrăjmașii lor, după care și-au întemeiat spusele numai pe harul divin. Aceștia doi, Caleb și Iosua, au sfârșit prin a fi binecuvântați, pe când celelalte iscoade și toți ceilalți care nu au crezut au fost blestemați.

Care dintre iscoade au dat, așadar, dovadă de smerenie și care de mândrie? În ochii lui Dumnezeu, cei zece au fost mândri și numai cei doi au fost smeriți.

Pentru a avea credință e nevoie de smerenie autentică, fiindcă atunci când suntem smeriți ne bizuim și ne punem încrederea în abilitatea (în harul) lui Dumnezeu de a ne ajuta să ajungem cu bine la liman, nu în propriile resurse. Dacă cele zece iscoade s-ar fi bizuit, cu smerenie, pe promisiunile lui Dumnezeu, ar fi pornit înainte și ar fi cucerit țara. S-ar fi supus Cuvântului Domnului, nu puterii lor limitate și judecății lor omenești; astfel, s-ar fi supus unii altora, *sub umbrela aceleiași misiuni*.

Pentru a
avea credință
e nevoie de
smerenie
autentică.

Odată intrați în bătălie, cei care i-ar fi privit ar fi putut crede că urmașii lui Avraam luptau prin propriile puteri, însă, în realitate, harul lui Dumnezeu – puterea Lui supranaturală – s-ar fi manifestat prin ei. Când suntem împuterniciți de harul lui Dumnezeu, vor exista situații când ceea ce realizăm pare înfăptuit prin puterea noastră. În alte ocazii se vede lămurit că Dumnezeu este la mijloc. Însă, indiferent cum percep cei din afară realitatea, putem cunoaște puterea lui Dumnezeu și ne putem pune pe deplin încrederea în ea, mergând înainte în timp ce ne baziim pe încrederea în Cuvântul Lui.

Aceasta, dragii mei cititori, este credința neobosită. Însă totul începe cu un duh de smerenie înaintea lui Dumnezeu și a celor din jur.

A fi îmbrăcat în smerenie înseamnă a purta armura lui Dumnezeu în locul celei proprii. Pasajul din 1 Petru 5:5-6 poruncește astfel: „Să fiți împodobiți cu smerenie... Smeriți-vă dar sub *mâna* tare a lui Dumnezeu.” În Scriptură, *mâna* lui Dumnezeu face întotdeauna trimitere la abilitatea, puterea sau tăria Domnului; este armura Lui.

Cum se traduce în mod practic aceasta? Noi suntem chemați să ne smerim sub puterea și tăria lui Dumnezeu. Refuzăm să îngăduim ideilor și experiențelor omenești (ale noastre sau ale altora) să se ridice deasupra Cuvântului lui Dumnezeu. În schimb, alegem să *credem*, indiferent de raționamentele sau de logica noastră firească, și să lăsăm Cuvântul divin să ne dicteze acțiunile.

Cei patru sute de ani petrecuți în robia Egiptului i-au învățat pe copiii lui Israel că nu se puteau apăra singuri împotriva unei oștiri mai mari, înzestrată cu arme mai puternice. Egiptenii îi dominaseră până atunci, iar ei nu putuseră face nimic pentru a se elibera singuri; fusese nevoie de intervenția lui Dumnezeu Însuși. El îi izbăvise în mod glorios, cu *mâna Lui tare*. După cum își amintea Moise cele petrecute, „cu *mână puternică* te-a scos Domnul din Egipt” (Exod 13:9). Cu toate acestea, știm că israeliții „au uitat curând lucrările Lui” (Psalmul 106:13). S-au agățat de experiența îndelungată a robiei, nu de mâna lui Dumnezeu, care îi izbăvise. Aceași mână puternică care înfrânsese Egiptul putea birui și oștirile Canaanului, care erau, de fapt, inferioare celor egiptene.

Însă, înainte să judecăm cu prea multă asprime slaba credință a israeliților, trebuie să ne uităm la rândul nostru în oglindă. Cât de des ni se întâmplă să acționăm la fel? Înainte să devenim parte a familiei lui Dumnezeu, ne-am aflat sub stăpânirea tiranică a Satanei. Aveam natura lui și nicio speranță de scăpare. Însă Dumnezeu „ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1:13). Dacă Domnul a făcut imposibilul în privința aceasta, cu cât mai mult este în stare să rezolve situații mai puțin complexe și mai dificile din viața noastră? Asemenea situații pot privi tămăduirea unei boli, acoperirea unei nevoi, înzestrarea cu înțelepciune și împuternicirea noastră pentru a ne distinge între ceilalți oameni și pentru a ieși cu bine

din împrejurări în care nu se pare că avem sorți de izbândă. Să nu repetăm nesăbuița israeliților, uitând „curând lucrările Lui”. Să ne îmbrăcăm cu armura smereniei, asemeni lui Caleb și Iosua.

SMERENIA GREȘIT ÎNȚELEASĂ

Din păcate, smerenia este confundată adesea cu slăbiciunea, cu moliciunea, cu lipsa coloanei vertebrale. De fapt, ea este tocmai opusul acestor atribute. Adesea, chiar în Scriptură, cei cu adevărat smeriți sunt considerați în mod greșit, drept mândri sau îngâmfați. Să privim, de exemplu, la David. Fiind trimis de tatăl său, se duce să-și vadă frații care luptau în oastea lui Saul împotriva filistenilor. Când a sosit pe câmpul de luptă, a băgat de seamă că toți soldații, inclusiv frații lui, adoptaseră o strategie militară nouă și destul de ciudată: se ascundeau îndărătul stâncilor, tremurând de frică. Erau intimidăți de mărimea, puterea și renumele unui uriaș filistean, pe nume Goliat. David a aflat că acesta era mersul lucrurilor de patruzeci de zile, așa că a întrebat cu îndrăzneală: „Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui viu?” (1 Samuel 17:26).

Atitudinea lui David l-a înfuriat pe fratele lui mai mare, Eliab. Vă puteți închipui ce gânduri îi treceau acestuia prin minte? *După ce că e un răsfățat, fratele meu mai mic e și plin de sine.* Așa că l-a pus imediat la colț: „Îți cunosc eu mândria și răutatea inimii” (versetul 28). Ce muștrare aspră! În versiunea contemporană, cuvintele lui Eliab ar putea suna astfel: „Te crezi tare deștept, ai?” Traducerea *New International Version* redă cuvintele acestuia în felul următor: „Știi eu cât de îngâmfat ești.” Este limpede că fratele lui David îl considera neobrăzat, arogant și mândru.

Dar, ia să ne gândim, care dintre frați era cu adevărat mândru? Cu numai un capitol în urmă, profetul Samuel mersese în casa lui Isai, să-l ungă pe viitorul împărat. Eliab, întâiul născut, nu a fost cel ales. Atât Isai, cât și Samuel se gândiseră că Eliab avea să fie uns ca împărat, fiind cel mai mare și, probabil, cel mai bine făcut și mai puternic dintre fiii lui Isai. Însă Dumnezeu a spus limpede: „L-am lepădat” (1 Samuel 16:7).

De ce îl lepădase Dumnezeu pe Eliab? Să fi fost tocmai din pricina mândriei de care îl acuzase el pe David și care se ascundea chiar în inima sa? Dumnezeu a lăudat mai târziu smerenia lui David, declarând că acesta fusese un om după inima Lui (vezi Fapte 13:22). Smerenia a caracterizat viața lui David și cu toții știm că acest mare lider nu a fost nici pe departe slab, moale sau fără coloană vertebrală. El este cel care a scris: „Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?” (Psalmul 118:6).

Când s-a aflat pe câmpul de luptă, David a respins cuvintele prin care Eliab îl înjosise, și plin de curaj l-a provocat pe uriaș, spunându-i limpede că urma să-i reteze capul. David a plecat apoi semeț către tabăra vrăjmașului, l-a ucis pe Goliat cu o singură lovitură de piatră și a făcut întocmai cum spusese: i-a tăiat uriașului capul.

Eliab și ceilalți frați ai lui David priviseră lupta raportând-o la propriile puteri, întocmai cum făcuseră și cele zece iscoade. Pe de altă parte, David a privit bătălia din perspectiva puterii sau a *mâinii tari* a lui Dumnezeu. El s-a îmbrăcat în smerenie. Împăratul Saul i-a oferit lui David armura lui, însă tânărul a refuzat-o, punându-și încrederea în armura lui Dumnezeu. Însă, și de data aceasta, așa cum li se întâmplase lui Caleb și lui Iosua, David a fost privit ca un om îngâmfat și mândru de cei care aveau încredere numai în tăria lor.

Cred că vrăjmașul a trudit din greu să pervertească felul în care definim și înțelegem noi smerenia. Mulți creștini bine intenționați s-au alăturat lumii necredincioase, privind smerenia ca pe o purtare blajină, molatică, care ocolește cu orice preț confruntarea. Însă percepția aceasta se află la ani lumină de adevăratul înțeles al cuvântului. Să privim la alte două exemple biblice: la cel al lui Moise și al lui Isus.

În cartea Numeri citim astfel: „Moise însă era un om foarte smerit, mai smerit decât orice om de pe fața Pământului” (Numeri 12:3, traducere liberă din limba engleză).

Afirmația aceasta este impresionantă! Nu v-ați dori să se spună la fel și despre noi? Desigur, nu am îndrăzni să rostim asemenea cuvinte cu privire la propria persoană, fiindcă numai un om arogant, plin de sine și egocentrist ar spune altora cât de smerit este el, nu-i așa? Dar ia ghiciți cine a scris cartea Numeri? Moise! Acest slujitor uimitor al lui Dumnezeu s-a descris pe sine ca pe omul cel mai smerit de pe fața Pământului.

Cum se poate una ca asta? Vă puteți închipui un slujitor al Domnului care să se ridice la o conferință creștină și să spună: „Oameni buni, eu sunt foarte smerit, așa că dați-mi voie să vă spun tot ce trebuie să știți despre smerenie.” Ar trebui să coboare de pe scenă în râsetele mulțimii.

Ascultați acum cuvintele lui Isus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați... și învățați de la Mine, căci Eu sunt... smerit cu inima” (Matei 11:28-29).

Isus spune, în esență: „Veniți la Mine. Eu sunt smerit și vreau să vă învăț și pe voi despre smerenie.” Ca și afirmația lui Moise, smerenia autoproclamată a lui Isus nu ar fi privită cu ochi prea buni în lumea noastră. Însă problema nu are de-a face cu ceea ce au spus Moise și Isus, ci cu faptul că noi *ne-am abătut de la adevăr în modul în care înțelegem smerenia*. Ne-a scăpat adevăratul ei sens, fiindcă acum credem că a fi smerit înseamnă să trăim ca niște viermi nevrednici și să vorbim numai despre neputința și despre ticăloșia noastră. Dar smerenia, așa cum a fost concepută de Dumnezeu, este o trăsătură de caracter foarte pozitivă și

puternică. Adevărata smerenie echivalează cu ascultarea și dependența absolută de Dumnezeu. Ea Îl pune pe Dumnezeu pe primul loc, pe cei din jur pe al doilea, iar pe noi înșine pe cel de-al treilea. Smerenia nu are nimic de-a face cu o purtare ștearsă, lipsită de respect față de sine, ci presupune o viață trăită cu îndrăzneală și fără preget în puterea darului fără plată al lui Dumnezeu, care este harul.

SMERENIA NE FACE SĂ ÎNAINȚĂM NEABĂTUȚI

Țineți minte că pe cei care suferă fără preget și își sfârșesc bine alergarea îi așteaptă apoi răsplata? Pavel avertiza cu privire la pericolul ca *falsa smerenie* (care poate îmbrăca, în aparență, haina înțelepciunii), să ne răpească răsplata: „Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, spunea el, găsindu-și desfătarea în falsa smerenie” (Coloseni 2:18). Cele zece iscoade și poporul cel temător al lui Israel ilustrează modul în care falsa smerenie ne poate costa răsplata pe care dorea Dumnezeu să ne-o dea.

Cele zece iscoade au sfătuit poporul să nu încerce să ia în stăpânire țara promisă. Argumentele lor păreau solide, logice și chibzuite, însă își aveau rădăcina mai degrabă în pomul cunoștinței binelui și a răului decât în promisiunea și în înțelepciunea lui Dumnezeu. Cele zece iscoade nu s-au amăgit numai pe ele însele, ci și familiile lor și întregul popor, astfel că niciunul dintre aceștia nu a călcat vreodată în țara promisă. Așadar, o mare mulțime de oameni și-a ratat destinul din pricina falsei smerenii. Caleb și Iosua, cele două iscoade care au vorbit mânate de adevăratul duh al smereniei, au fost singurii oameni în toată firea din generația aceea căroră Dumnezeu le-a îngăduit să intre în Canaan. Sub conducerea lui Iosua, noua generație de israeliți a intrat în țară cu îndrăzneală și cu smerenie, în puterea mâinii tari a lui Dumnezeu. Și au fost biruitori.

M-a întrebat un om cândva: „John, ai prefera să predici în fața a milioane de oameni de toate felurile sau doar în fața unei duzini de lideri?”

„În fața milioanelor”, am răspuns eu.

„Nu ai ales înțelept, mi-a zis el, fiindcă cei zece lideri care au iscodit țara au fost responsabili de ratarea destinului a milioane de oameni.”

Cu toții suntem chemați să fim lideri și oameni care să influențeze. În ce fel vă exercitați mandatul acesta? Sunteți înarmați cu smerenie și stați sub mâna tare a lui Dumnezeu sau păreți doar niște oameni smeriți, care acționează însă prin propria putere?

Pavel scrie mai departe că noi suntem „mai mult decât biruitori” (Romani 8:37), însă că ideile, planurile sau hotărârile proprii care sunt în afara Cuvântului lui Dumnezeu „au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și o asprime față de

trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gădilării firii pământești” (Coloseni 2:23).

Toți cei din generația lui Caleb și a lui Iosua fuseseră chemați să cucerească țara. Eliab și frații lui ar fi trebuit să-i învingă pe filistenii cu mult înainte să intre tânărul David în scenă. Însă falsa smerenie le-a răpit tăria, promisiunea divină, roadele, abilitatea de a domni în viață și, în cele din urmă, răsplata veșnică. Acesta este motivul pentru care Pavel ne îndeamnă apăsat:

Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți. (Romani 12:16)

O minte smerită nu se crede singură înțeleaptă. Îmi amintesc o situație în care o revistă importantă scria un articol despre un subiect controversat. Editorul a luat legătura cu secretariatul organizației noastre, solicitându-mi părerea cu privire la el, iar asistenta mea mi-a transmis cererea venită din partea acelei reviste. Răspunsul meu a fost: „Lasă-mă să mă gândesc puțin.”

A doua zi m-am simțit tulburat în duhul meu, însă nu reușeam să-mi dau seama de ce. M-am tot întrebat ce nu era în regulă, dar nu izbuteam să pun degetul pe ceea ce mă deranja. În cele din urmă, am adus problema înaintea Domnului, în rugăciune, iar o zi sau două mai târziu mi-am dat seama ce anume nu era în regulă. Stăteam de vorbă cu Lisa și i-am zis: „Știu de ce m-a tulburat cererea venită din partea acelei reviste. Răspunsul e simplu: cine sunt eu să-mi spun părerea? Își prezintă ambasadorii părerile proprii?”

Biblia spune: „Noi dar, suntem trimiși împuterniciți [ambasadori] ai lui Cristos... ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi” (2 Corinteni 5:20). Dacă președintele Statelor Unite trimite un ambasador să transmită mesajul său altei națiuni, iar ambasadorul își prezintă propriul mesaj sau comentariu în locul celui al președintelui, a dat de necaz. Când eu vorbesc în numele lui Dumnezeu Tatăl și al lui Cristos Isus, Domnul meu, trebuie să rostesc Cuvântul Lui. Cine sunt eu să-mi spun propria părere? Aceasta a fost nesăbuiința celor zece iscoade. Publicația aceea m-a contactat pe mine, un slujitor al Evangheliei, să-mi ceară părerea, fapt care constituia o insultă la adresa folosirii harului divin încredințat mie.

Incidentul acesta mi-a amintit ceea ce-mi spusese Dumnezeu în rugăciune cu ani în urmă. Primii patru ani ai lucrării noastre au fost unii anevoioși, în care se părea că înaintăm prin pustiu. Împreună cu Lisa am călătorit cu mica noastră mașină Honda Civic în lung și latul jumătății estice a Statelor Unite, cu bebelușii legați în scaunele destinate lor, pe bancheta din spate, și cu bagajele înghesuite în orice colțișor rămas liber. Ne-am rugat cu ardoare să ni se deschidă uși. Cele mai multe

dintre întâlnirile la care participam se desfășurau în biserici de o sută de membri, care nu păreau să crească și care aveau un impact minim în comunitatea lor.

După patru ani de trudă, Dumnezeu mi-a vorbit într-o dimineață în timp ce mă rugam: „*John, în ultimii patru ani te-am trimis în biserici și la conferințe de mică influență, iar tu M-ai ascultat cu credincioșie. Eu Mă voi îngriji și mai departe de cei cărora le-ai slujit, însă am de gând să fac acum o schimbare majoră. Voi aduce vremuri de expansiune care îți vor întrece visurile. Impactul tău va spori de multe ori în vreme ce vei fi invitat în biserici și la conferințe care au mare influență în diferite orașe și națiuni. Vei fi binecuvântat din plin în domeniul financiar, social și spiritual. Tu îngrijește-te de ce este al Meu, căci a venit vremea ca mesajul pe care-l porți să ajungă la mari mulțimi de oameni.*”

(Îngăduiți-mi să adaug o remarcă importantă privitoare la cifre: există biserici mari care nu au influență în comunitatea lor, după cum sunt și biserici mici care exercită o influență însemnată. Aspectul care determină eficacitatea unei biserici nu are de-a face cu cifrele, ci cu calitatea acțiunilor și a influenței ei.)

Am fost uluit și entuziasmat de ceea ce-L auzisem pe Dumnezeu spunând atât de clar inimii mele. I-am povestit mai apoi și Lisei, care a fost la fel de încântată. Însă, după numai câteva momente, L-am auzit pe Dumnezeu șoptindu-mi: „*Etapa aceasta va fi totodată un test. Când ai mers în locuri mai mici, lipsite de influență, a trebuit să te încrezi în Mine cu privire la fiecare bănuț și la fiecare cuvânt rostit. Mi-ai căutat mereu povața, știind că, dacă nu oglindeai voia Mea în eforturile tale, ai fi avut de suferit. Acum, vei cheltui banii în mod nesocotit, fiindcă te-am binecuvântat financiar? Sau vei căuta mai departe sfatul Meu, așa cum ai făcut când erai strâmtorat? Te vei duce acum oriunde dorești, în loc să cauți călăuzirea Mea? Ți vei rosti propriile păreri de la amvon, în loc să crezi că Eu îți pun în gură fiecare cuvânt, ca să fii mesagerul Meu? Fiule, copiii Mei sunt puși la încercare în două împrejurări importante: când se află în pustie și când sunt înconjurați de belșug. Cei mai mulți dintre credincioșii care au eșuat nu au dat greș în pustie, ci în belșug.*”

Am început să tremur. Îndată după momentele acelea de rugăciune, i-am împărtășit Lisei ce-mi spusese Dumnezeu. Ea mi-a răspuns: „*John, când am auzit prima parte a Cuvântului pe care ți l-a spus Dumnezeu, mi-a venit să dansez prin toată bucătăria. Acum, când am auzit întregul mesaj, sunt cuprinsă de frică și cutremur!*”

„*Asta e bine, i-am zis eu, fiindcă acesta e și răspunsul potrivit: frica de Domnul.*”

Mulți oameni nu înțeleg că frica de Domnul nu înseamnă să ne fie groază de Dumnezeu. Conceptul acesta presupune mai degrabă să ne fie frică, groază chiar, să fim îngroziți la gândul de a fi departe de El! Frica de Domnul este rădăcina unei vieți sănătoase, înțelepte, puternice și

sigure. Când vine vorba despre bogății, de exemplu, acestea sunt bune dacă sunt folosite cum se cuvinte și privite dintr-o perspectivă corectă. Însă amăgirea se poate strecura cu ușurință în viața noastră, alături de bogății. Isus ne-a avertizat cu privire la „înșelăciunea bogățiilor” în Matei 13:22, însă înșelăciunea aceasta nu ne va prinde în plasa ei, nici nu ne va vătăma, dacă rămânem adânc înrădăcinați în povața Domnului, în Cuvântul și în înțelepciunea Lui, adică în frica de Domnul.

Prezentarea părerii mele proprii, în calitate de ambasador, ar denota lipsa fricii evlavioase, care e totuna cu mândria. De aceea spune Pavel: „Rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți” (Romani 12:16). Caleb și Iosua nu și-au însușit părerile contemporanilor, fiindcă Dumnezeu Își făcuse deja cunoscută voia, în mod cât se poate de lămurit. Cei doi se temeau de Dumnezeu și acesta este motivul pentru care au sfârșit bine. După cum afirmă cartea Proverbe, „Când are a face cu cei batjocoritori, [Dumnezeu] Își bate joc de ei, dar celor smeriți le dă har” (3:34).

Niciun om întreg la minte nu și-ar dori vreodată ca Dumnezeu să-și bată joc de el. Totuși, oamenii care aleg autosuficiența se poartă în felul acesta. Domnul slavei nu tolerează mândria, ci o urăște. Lucifer

Frica de Domnul
este rădăcina unei
vieți sănătoase,
înțelepte,
puternice și
sigure.

Îi era foarte aproape, era cel mai apropiat dintre îngeri, însă i-a lipsit frica de Domnul și de aceea nu a sfârșit bine. În Psalmul 19:9 ni se spune: „Frica de Domnul este curată și ține pe vecie.” Frica de Domnul constituie rezistența care ne dă abilitatea de a ne sfârși bine alergarea. Adam și Eva au pășit în prezența slavei Sale, însă nu s-au temut de Dumnezeu îndeajuns încât să se teamă de despărțirea de El. Ca urmare, nu au rămas în Eden.

Frica evlavioasă de Domnul, credința și smerenia constituie adevărata funie împletită în trei care nu se rupe ușor (vezi Eclesiastul 4:12). Dacă vă temeți de Domnul, veți crede în El chiar și atunci când vă confrunțați cu împrejurări care par a fi cu neputință de biruit. Dacă vă temeți de El, veți fi smeriți și nu vă veți socoti singuri înțelepți. În același timp, însă, mândria, răzvrătirea și necredința formează funia împletită în trei a întunericului, care nu poate fi nici ea ruptă cu ușurință. Arătați-mi un om care nu ia în seamă sau care ignoră ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său și care se ține strâns de propriile păreri, iar eu vă voi arăta un om care nu va rămâne în picioare. Singura lui nădejde este adevărata pocăință și smerenie.

PARTEA DIN SPATE A ARMURII

Mândria este nespus de înșelătoare. Cred că este arma pe care o folosește vrăjmașul cu cea mai mare eficiență pentru a ne împiedica să ne sfârșim cu bine alergarea. Cel mândru nu poate vedea mișcările dușmanului, fiindcă acestea lovesc din spate, de unde nu pot fi observate. De câte ori am auzit cu toții din gura unor oameni care au pierdut totul cuvintele: „Nu m-am așteptat la asta!”

Există o explicație pentru asemenea situații. Dacă privim armura lui Dumnezeu descrisă în Biblie, vom vedea că ea este concepută să ne apere partea din față (brâul adevărului, platoșa neprihănirii, încălțăminteia râvnei Evangheliei păcii, scutul credinței, coiful mântuirii, sabia Duhului). Când ne gândim la toate acestea, ele au menirea să ne apere de atacurile frontale. Și ce ne acoperă atunci spatele? Profetul Isaia ne oferă răspunsul: „Slava Domnului te va păzi pe dinapoi” (Isaia 58:8, traducere liberă din limba engleză).

Versiunea *New Translation Bible* spune că slava lui Dumnezeu „te va păzi de la spate”. Slava divină este cea care ne apără spatele. Trebuie să ținem însă minte afirmația apăsată a lui Dumnezeu, care spune că El nu își va împărți slava cu nimeni (vezi Isaia 42:8). Când punem părerile noastre deasupra celor divine, suntem mânați de mândrie și pierdem protecția slavei lui Dumnezeu, astfel că spatele ne rămâne descoperit!

Mă cutremur când mă gândesc cât de greșit informați suntem cu privire la adevărata smerenie și mândrie. Dumnezeu spune: „Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6). Câți dintre noi am fost sau vom fi dărâmați din pricina ignoranței? Dacă cele zece iscoade și întregul Israel au confundat smerenia lui Caleb și a lui Iosua cu mândria, iar dacă Eliab a luat smerenia lui David drept aroganță, cum se prezintă astăzi situația?

Am putea face asemănarea cu niște oameni care au pornit la un drum lung, fără să știe că, în unele locuri, mișună fiare primejdioase, care le pot curma viața. Dacă ar coborî din mașină și s-ar aventura într-un loc nepotrivit, s-ar putea să fie sfâșiați în bucăți.

Odată, cineva ne-a făcut Lisei și mie drept cadou un safari în Africa. Cazarea era de cinci stele, în bungalow-uri separate pentru fiecare cuplu. În fiecare seară, un paznic înarmat ne însoțea de la locul unde serveam cina în aer liber până în fața bungalow-ului nostru. Nu era o distanță prea mare. În prima seară, paznicul ne-a avertizat apăsător pe Lisa și pe mine: „Orice ar fi, să nu ieșiți noaptea afară, fiindcă puteți fi atacați cu ușurință. În timpul nopții ies după pradă animalele sălbatice, flămânde, iar aici nu avem garduri care să le țină la distanță.”

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi știut cum stăteau lucrurile și dacă aș fi hotărât să merg până în locul unde serveam masa, ca să iau o gustare în toiul nopții? Probabil că aș fi devenit eu însumi o gustare servită în

toiu noapții. Aș fi pierit din pricina necunoașterii. Având în vedere cele studiate în capitolul acesta, cuvintele lui Osea ar putea fi parafrazate astfel: „Poporul Meu piere fiindcă nu cunoaște diferența dintre mândrie și adevărata smerenie.”

Sunt foarte bucuroși că vă faceți timp să învățați ce înseamnă să vă înarmați cu smerenie. Însă nu vă opriți aici. Cercetați Scriptura și cereți Duhului Sfânt să vă lumineze. Nu vă lăsați loviți din spate și doborâți în viață din pricina lipsei de cunoștință. Destinul vostru este să vă sfârșiți cu bine alergarea. Ascultați numai promisiunea lui Dumnezeu:

Cei nenorociți [smeriți] se vor bucura tot mai mult în Domnul.
(Isaia 29:19)

Ce promisiune măreață! Tuturor ne place bucuria. Dar de ce este promisiunea aceasta atât de însemnată? Fiindcă „bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neemia 8:10), tăria de a sfârși cu bine. Nu putem alerga neobosiți în cursa vieții, sfârșind-o cu bine, fără să avem bucuria Domnului. Dumnezeu ne promite că bucuria (sau tăria) noastră va spori, dacă noi rămânem îmbrăcați în smerenie. El ne mai face și următoarea promisiune:

Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.” (Isaia 57:15)

Când Dumnezeu locuiește în noi, putem rezista, fără îndoială, până la capătul cursei. Ceea ce ne dorim nu este doar o întâlnire fugară cu Dumnezeu, ci prezența Sa continuă în noi, care ne dă tăria de care avem nevoie pentru a izbândi.

De aceea, dragii mei, „Să fiți împodobiți cu smerenie. Căci «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă *har*.» Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe.”

LEPĂDAȚI GREUTATEA

Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.» Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe.”

1 Petru 5:5-7

Un prim aspect al îmbrăcării noastre în smerenie constă în așezarea sub stindardul misiunii lui Dumnezeu, așa cum au făcut Caleb și Iosua. Când procedăm astfel, orice dificultate care se interpune între situația noastră prezentă și împlinirea misiunii divine care ne-a fost încredințată poate fi depășită. În smerenie, ne vom bizui socotelile pe tăria lui Dumnezeu sau pe brațul Lui cel puternic. În smerenie, vom crede promisiunile Lui, chiar dacă ele contrazic logica sau rațiunea noastră. În smerenie, vom umbla prin credință, fără a ne lăsa cârmuiți de simțămintele sau de cunoștințele noastre firești.

Pentru a trăi cu adevărat în felul acesta, trebuie să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre. Nu doar pe unele dintre ele, ci pe toate. Așa au făcut Caleb și Iosua cu privire la familiile lor. Ca tați și soți, și ei erau profund preocupați de soarta celor dragi. Însă, pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu avea prioritate față de logica omenească sau de frică. Cei doi au înțeles că, dacă Îi acordau lui Dumnezeu primul loc, El avea să le protejeze familiile și să le poarte de grijă. Caleb și Iosua au fost cu adevărat smeriți înaintea Domnului și, ca urmare, grija lor față de familia lor au lăsat-o pe cele mai puternice mâini din întreg universul.

ARUNCAREA ÎNGRIJORĂRILOR ASUPRA DOMNULUI

Aruncarea tuturor îngrijorărilor noastre asupra lui Dumnezeu ne ajută să ne îndeplinim neabătută misiunea. Dacă vrem să înaintăm, nu putem duce cu noi greutatea care ne încovoiaie. Biblia ne învață astfel:

„Să dăm la o parte orice greutate care ne încetinește... Și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea” (Evrei 12:1, traducerea NLT).

Greutățile ne încetinesc și ne pot împiedica să ne ducem până la capăt alergarea. Vă închipuiți cum ar fi să participați la un maraton având câte o greutate de douăzeci de kilograme atârnată de fiecare șold? Ar fi cumplit de greu doar să alergați, darămite să mai și ajungeți la linia de sosire!

O greutate foarte mare care ne împiedică progresul este reprezentată de grijile sau de preocupările noastre. Acestea le-au tras înapoi și pe cele zece iscoade care nu au sfârșit bine. Grijă lor apăsătoare legată de primejdia la care puteau fi expuși copiii și soțiile lor i-a împiedicat să meargă înainte, însușindu-și promisiunea lui Dumnezeu, și să-l împlinească voia.

**Toți avem
de ales între
siguranță și
destin.**

Este important să clarificăm faptul că nu familiile noastre reprezintă greutatea; *preocuparea* pentru ele ajunge să fie o povară. Dacă punem la îndoială abilitatea sau dorința lui Dumnezeu de a ne purta de grijă și de a ne proteja, aducem un afront integrității și tăriei Lui. Este interesant de observat faptul că Iosua și Caleb au dovedit în cele din urmă că generația lor s-a înșelat, când, după patruzeci de ani, au luptat cu aceiași canaanii, iar familiile lor nu au avut de suferit în niciun fel. De fapt, purtarea bătăliei a constituit în final o binecuvântare pentru soțiile și copiii lor, cărora le-a adus drept moștenire o țară roditoare.

Gândiți-vă cu atenție la rezultatele diferite de care au avut parte iscoadele. Cei zece spioni, care au căutat să-și protejeze familiile în loc să se încreadă în călăuzirea divină, le-au lăsat ca moștenire pustia. Rezultatul a fost, fără doar și poate, unul nedorit, care a constat în patruzeci de ani în care au cunoscut greutatea și lipsa belșugului. Însă cei doi lideri care s-au încrezut în Dumnezeu și care au ascultat Cuvântul Lui, lăsând soarta celor dragi în seama credințioșiei lui Dumnezeu, au oferit până la urmă familiilor lor moștenirea Țării Promise, în care curgea lapte și miere. Acesta a fost destinul lor.

În felurite momente din viață, toți suntem puși să alegem între siguranță și destin. Vom alege calea care duce spre *împlinire sufletească* sau vom încerca să *ne asigurăm* tihna și bunăstarea? Dacă alegeți autoconservarea, rezultatul nu va coincide cu destinul vostru divin. S-ar putea să izbutiți să vă păstrați într-o oarecare siguranță, însă veți descoperi în cele din urmă, în fața scaunului de judecată al lui Cristos, la ce belșug de plinătate ați renunțat de dragul păstrării perimetrului în care v-ați simțit comod pentru o vreme.

Cuvântul lui Dumnezeu atestă în repetate rânduri adevărul acesta: dacă vreți să ajungeți la capătul călătoriei pe care a plănuțit-o Dumnezeu

pentru voi, va trebui să lăsați în seama Lui povara grijilor voastre. Cărarea aleasă de El este una a aventurii și a credinței, iar răsplata este întotdeauna nespus mai mare decât simțământul vostru de siguranță și de confort. Dați la o parte greutatețile care vă încetinesc, aruncând îngrijorările asupra Lui.

PROVOCĂRILE DIN VIAȚA NOASTRĂ

Îngăduiți-mi să vă vorbesc despre câteva dintre greutatețile pe care a trebuit să le dau eu la o parte în propria-mi alergare. În copilărie și în adolescență am învățat importanța rolului pe care îl avea tatăl și soțul de a-și întreține familia. Tatăl meu fusese un exemplu minunat în privința aceasta, învățându-ne că orice bănuț pus deoparte era unul câștigat. Responsabilitatea soțului și a tatălui de a asigura un cămin sigur și stabil era adânc imprimată în mintea mea de copil. Inițial, am vrut să devin pilot, însă tata m-a descurajat, fiindcă în vremurile acelea slujba de pilot nu era considerată una sigură. Tata m-a îndrumat spre o carieră mai stabilă, așa că am studiat ingineria și, în anul 1981, am fost angajat la firma Rockwell International.

Aveam un salariu frumușel pentru un inginer începător. Mă simțeam bine văzând că îmi puteam întreține cum se cuvine soția. Pășeam pe urmele modelului pe care-l văzusem de copil înaintea ochilor. Cu toate acestea, înăuntrul meu se dădea o luptă: simțeam chemarea arzătoare de a intra în lucrarea creștină. Îmboldul acesta era ascuns în mine de câțiva ani, însă nu vedeam cum aș fi putut să-mi întrețin cu venitul unui slujitor soția și mai apoi copiii. Așa că Lisa și cu mine am pus la cale un plan.

Aflasem de la un alt angajat că firma noastră plătea salarii extrem de generoase celor care acceptau o slujbă peste hotare, îndeosebi în Orientul Mijlociu. M-am dus, așadar, la directorul de personal și m-am interesat ce presupunea transferul în Arabia Saudită. Eu și Lisa ne gândiserăm că am fi reușit să supraviețuim acolo vreo câțiva ani, timp în care puteam economisi niște bani, iar după aceea urma să ne întoarcem în America, să ne cumpărăm cu bani gheață o casuță modestă, iar eu să mă implic apoi în lucrarea creștină.

Aveam o singură problemă: toate planurile noastre aveau la bază propriile abilități.

Într-o seară, un tânăr slujitor care ne cunoștea pe mine și pe Lisa de vreo doi ani a stat de vorbă cu mine și m-a muștrat vreo două ceasuri întregi. Pe scurt, iată ce mi-a spus:

- John, Dumnezeu te cheamă la lucrare, iar tu nu faci nimic în privința asta. Dacă mergi înainte pe calea pe care te afli acum, vei îmbătrâni cu slujba de inginer în brațe și-ți vei rata destinul.

Am fost zdruncinat de cuvintele lui, însă am știut că avea dreptate. M-am întors acasă în seara aceea și i-am spus Lisei:

- Vreau să mă pun la dispoziția bisericii, să slujesc oriunde este nevoie. Am de gând să intru pe prima ușă care mi se deschide. Ce zici, mă susții?

- Da, te susțin, mi-a răspuns ea.

M-am rugat fierbinte în următoarele câteva luni ca Dumnezeu să-mi deschidă o ușă de slujire. Între timp, am făcut tot ce mi-a stat în putință să slujesc în biserica noastră ca voluntar. Am devenit ușier, m-am alăturat lucrării pe care o desfășura biserica în închisoarea din oraș, ba chiar i-am învățat pe copiii păstorului să joace tenis. (Când eram la colegiu fusesem instructor de tenis timp de trei ani la un club sportiv.)

Câteva luni mai târziu, în anul 1983, mi s-a deschis ușa pentru un post cu normă întregă în lucrarea creștină. Am plecat de la compania Rockwell și am început să lucrez pentru biserica locală. A trebuit să ne reducem drastic cheltuielile odată cu noua slujbă, iar tatăl meu a crezut că-mi pierdusem mințile (întocmai ca și șeful meu, de altfel). Și alți prieteni mi-au pus hotărârea sub semnul întrebării; chiar eu însumi m-am frământat cu felurite gânduri privitoare la modul în care aveam să-mi întrețin familia. Privind cifrele așternute pe hârtie, se părea că nu avea cum să meargă; venitul nostru lunar era mai mic decât totalul cheltuielilor.

Însă am știut că acceptarea acelei slujbe reprezenta planul lui Dumnezeu pentru viața mea. Așa că Lisa și cu mine am lăsat în seama lui Dumnezeu *grija* legată de împlinirea nevoilor noastre. Nu am rămas niciodată fără mâncare pe masă și am avut întotdeauna atât cât ne-a trebuit. În repetate rânduri, fără să fi suflat o vorbă nimănui, am văzut cum Dumnezeu ne-a purtat de grijă în mod miraculos. Aduceam nevoile noastre doar în rugăciune înaintea Domnului, ne împotriveam descurajării celui rău, folosind arma Cuvântului divin, și am fost în repetate rânduri martorii purtării supranaturale de grijă a Domnului.

Îmi amintesc o situație în care a trebuit să alegem între a ne da zeciuala și a cumpăra cu banii aceia mâncare. Nu era foarte greu de hotărât, fiindcă stabiliserăm deja că vroiam să-L punem pe Dumnezeu în toate pe cel dintâi loc. Așa că am pus zece la sută din venitul nostru în coșul pentru colectă, ceea ce însemna că nu ne mai rămăsese nimic pentru mâncare, fiindcă restul de nouăzeci de procente avea să acopere facturile și alte cheltuieli neprevăzute, una dintre ele fiind legată de mașina noastră.

În vremea aceea, aveam o singură mașină, al cărei alternator se stricase. Fiind foarte ocupat cu slujirea la biserică, nu am avut timp să-l repar. În plus, foloseam microbuzul bisericii, astfel că aveam cu ce ajunge până la serviciu și înapoi. Așa se face că mașina noastră a rămas pe loc. Apoi, la câteva zile după defectarea alternatorului, m-am trezit cu o pană la o roată din spate. Ca situația să fie și mai complicată, nu

puteam folosi nici roata de rezervă. Locuiam în Dallas, statul Texas, unde verile sunt caniculare. Într-o seară, când m-am întors de la lucru, am găsit unul dintre geamurile mașinii făcut țăndări. Se părea că mașina se încălzise atât de tare înăuntru, astfel că aerul s-a dilatat așa de mult încât a făcut unul dintre geamuri să cedeze.

Frustrarea mea a început să sporească. Eram prins ca în menghină. Chiar dacă reparam alternatorul, tot nu puteam merge nicăieri cu mașina, fiindcă aveam pană. Am acoperit geamul spart cu un sac pentru gunoi, pe care l-am lipit cu bandă adezivă, însă știam că, dacă venea o ploaie zdravănă, improvizația noastră nu avea să reziste, iar apa urma să pătrundă înăuntru. Cu timpul, mașina putea să putrezească în interior din pricina umezelii. Nu mai puteam amâna rezolvarea problemei. Am sunat la câteva ateliere de reparații auto, însă prețul reparațiilor întrecea cu mult posibilitățile noastre. Pur și simplu nu aveam bani să reparăm mașina. Cu salariul meu de inginer am fi putut rezolva cu ușurință problema. M-am văzut silit să lupt cu simțământul autocompătimirii și cu umezeala mașinii noastre care putrezea în parcare.

În cele din urmă, am hotărât că mă săturasem până peste cap. Am găsit un loc ferit, numai bun pentru o întâlnire cu Dumnezeu, și am strigat din toți răunchii: „Doamne, Tu mi-ai spus să arunc asupra Ta toate îngrijorările mele. În clipa asta iau grija legată de mașină și o pun cu totul în mâna Ta. De-acum nu mai e a mea, ci a Ta. Dacă mașina putrezește, nu e vina mea, fiindcă grija ei nu-mi mai aparține! Eu mă concentrez doar asupra a ce mi-ai spus să fac. Îți mulțumesc acum fiindcă vei găsi o soluție.”

Am spus cuvintele acelea tare și apăsător, vorbind cât se putea de serios. Și, pentru prima oară de când se defectase alternatorul, am început să am pace în suflet, întocmai cum promite Cuvântul lui Dumnezeu:

Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus. (Filipeni 4:6-7)

Apoi m-am întors spre cel rău, vorbindu-i cu asprime și cu zel: „Diavole, ia ascultă-mă. Dumnezeu, Tatăl meu, îmi împlinește toate nevoile potrivit cu bogățiile Sale, în slavă. Nu îmi lipsește nimic, fiindcă eu caut mai întâi Împărăția Lui, astfel că tot ce îmi trebuie îmi e dat pe deasupra. De aceea, mă împotrivesc ție în Numele lui Isus și îți poruncesc să-ți iei mâinile mizerabile de pe resursele și de pe mașina noastră!”

Am avut atunci senzația că s-a rupt ceva. Aproape în aceeași clipă m-am trezit râzând și m-am întrebat: *Oare mi-am pierdut mințile?* Însă bucuria izvora de undeva din adâncul ființei mele. Știam că era bucuria Domnului, care urma să fie tăria de care aveam nevoie. Cu ajutorul ei

eram încredințat că puteam să îmi duc până la capăt alergarea, neobosit. Grijă mea se afla în mâna puternică a Domnului, iar vrăjmașul era legat. Acum anticipam intervenția lui Dumnezeu în viața noastră.

A doua zi, o prietenă a Lisei a trecut pe la noi și a văzut mașina avariata în parcare din fața apartamentului nostru. Într-adevăr, nu era o priveriște prea plăcută. I-a spus soției mele: „Lisa, am un prieten care e mecanic. Ce-ar fi să iau legătura cu el și să vedem ce poate face pentru voi?” Prietenul ei ne-a reparat mașina cu un preț mult mai mic decât cel pe care ni l-ar fi cerut orice service. L-am văzut astfel pe Dumnezeu purtându-ne de grijă, fapt care ne-a întărit.

Însă, pentru că dădeam zeciuală, tot nu aveam bani pentru mâncare, iar eu urma să fiu plătit doar peste doisprezece zile. Într-o seară, am stat în mașină amândoi și am plâns. Nu vărsam lacrimile necredinței, ci ale frustrării. Nu înțelegeam de ce trebuia să luptăm pentru toate, în timp ce alții trăiau în tihnă. Ca și apostolului Pavel, ne lipsea înțelegerea cu privire la ceea ce se înfăptuia în mijlocul încercării noastre. Priveam încercarea ca pe ceva supărător și agasant, care ne irosea pe deasupra și timpul. Nu ne-am dat seama că eram întăriți în harul lui Dumnezeu, ca mai târziu să putem înfrunta provocări mai mari, pentru a-l aduce mai multă slavă Domnului. După ce am plâns o vreme, ne-am declarat amândoi credința în Cuvântul lui Dumnezeu și am continuat să ne îndeplinim misiunea încredințată de Domnul.

Două zile mai târziu, am fost abordat de un cuplu din San Antonio, pe care-l întâlnisem doar în săptămâna aceea. Cei doi soți mi-au spus: „John, nu știm de ce, însă Dumnezeu ne-a tot spus să îți dăm asta” și mi-au întins un plic în care era un cec de două sute de dolari. Lisa și cu mine am rămas uimiți. Nimeni în afară de Dumnezeu nu ne cunoștea situația, iar El ne-a purtat încă o dată de grijă.

UN NOU NIVEL AL DESPOVĂRĂRII DE GRIJI

După alți câțiva ani în care am crescut în credință și maturitate, am acceptat slujba de păstor de tineret într-o biserică foarte mare din Florida. Ne-am confruntat din nou cu aceeași provocare financiară de a ne reduce cheltuielile odată cu noua lucrare. Acum aveam un băiețel de un an și jumătate, ceea ce însemna că ne era chiar mai greu să ne descurcăm. Am încredințat și atunci grija noastră în mâna Domnului, ne-am împotrivit vrăjmașului și am văzut purtarea de grijă miraculoasă a lui Dumnezeu. Eu am rămas concentrat asupra misiunii mele, iar Dumnezeu a intervenit mereu și mereu, adesea în moduri spectaculoase.

În septembrie 1988, Dumnezeu mi-a arătat că venise vremea să intru într-o nouă etapă a slujirii, călătorind și predicând acum cu normă întreagă. Mă supusesem autorității păstorului meu, așa că am hotărât

să nu spun o vorbă despre planul Domnului pentru mine și să aștept ca El să-i arate păstorului ce pregătise în ce mă privea. Nimeni altcineva nu știa ce-mi făcuse cunoscut Domnul în rugăciune, în afară de Lisa și de un prieten care locuia în alt stat.

În februarie 1989, păstorul meu a venit la întâlnirea personalului bisericii și ne-a împărtășit o vedenie pe care o avusese cu o noapte în urmă. Ne văzuse pe mine și pe Lisa plecând din biserică pentru a călători și pentru a sluji din loc în loc, cu normă întregă. În timp ce-l ascultam, am început să plâng. Duhul Sfânt Își confirmase voia, întocmai cum făcuse în cazul lui Barnaba și al lui Pavel, în Fapte 13:1-5.

Șase luni mai târziu, în august 1989, în decursul a trei săptămâni am fost invitat să vorbesc la șapte evenimente. I-am spus păstorului despre cele petrecute, iar el a zâmbit și mi-a zis:

- E tocmai ce ne-a arătat Domnul. Se pare că vei porni la drum.

Apoi a adăugat:

- John, călătorește cât de mult poți toamna asta, iar biserica îți va plăti salariul în continuare, până la sfârșitul anului. De la 1 ianuarie vei fi pe cont propriu din punct de vedere financiar.

În următoarele câteva luni am călătorit în cele șapte locuri unde fusesem chemat și am avut parte de întâlniri bune, însă nu au mai urmat apoi și alte invitații. Îmi stătea în față perspectiva lansării în lucrarea aceasta, fără să am unde merge. Păstorul meu a observat ce se petrecea și, cu două luni înainte să rămân fără salariu, mi-a dat o scrisoare de recomandare remarcabilă și adresa a șase sute de biserici din America în care predicase el. (Era un slujitor foarte cunoscut în țară și în străinătate.)

M-am uitat numaidecât peste hârtiile cu adrese pe care mi le dăduse și m-am gândit să trimit scrisoarea lui, însoțită de una venită din partea mea, tuturor celor șase sute de biserici. Pregătisem deja vreo patruzeci de plicuri când am auzit glasul Duhului Sfânt spunându-mi:

- Fiule, ce faci?

- Îi informez pe acești păstori că sunt disponibil să merg în bisericile lor, am răspuns eu.

- În felul acesta vei ieși din voia Mea.

- Dar, Doamne, am izbucnit eu, nimeni din țara asta nu știe cine sunt.

- Eu știi; ai încredere în Mine.

În clipa aceea am avut de luat o hotărâre. Puteam alege *smerenia*, supunându-mă îndemnului lui Dumnezeu din inima mea, sau puteam să-mi port de grijă singur, prin propriile eforturi de marketing. Cu alte cuvinte, aveam să-mi încredințez Domnului grijile și preocupările sau alegeam să le păstrez în mâinile mele? Am luat neîntârziat o hotărâre. Înainte ca intelectul sau emoțiile să mă convingă cumva să mă răzgândesc, am rupt cele patruzeci de plicuri. „*Ori Îl aud pe Dumnezeu vorbindu-mi, ori am luat-o razna*”, mi-am zis eu.

Timpul a trecut. Eram deja la jumătatea lui decembrie, iar eu aveam programate numai două întâlniri. Una urma să aibă loc în prima săptămână din ianuarie, într-un orașel din Carolina de Sud, într-o biserică micuță, ai cărei membri se strâneau într-un birou de pompe funebre. Cealaltă era programată la sfârșitul lui februarie, la o bisericuță de țară, din Tennessee.

În situația dată, păstorul nostru a început să se îngrijoreze pentru noi. Urma să înceapă o emisiune zilnică televizată, care avea să fie difuzată mai apoi în întreaga lume. Lisa avea experiență în domeniu, așa că păstorul i-a oferit slujba de producător al noii lui emisiuni, pentru patruzeci și cinci de dolari pe oră. Am fost nespus de ușurat și de încântat, ca și Lisa de altfel. Propunerea lui urma să ne asigure banii de care aveam atâtă nevoie până când noua mea slujire avea să ia amploare.

Dar câteva zile mai târziu, în timp ce mă rugam, Duhul Sfânt a vorbit din nou inimii mele.

- Fiule, dacă Lisa acceptă postul de producător la televiziune, tot ce câștigă ea voi scădea din colectele făcute pentru lucrarea ta de predicare. Nu vreau ca ea să lucreze pentru păstorul tău, ci doresc să fie alături de tine.

Am rămas șocat. I-am împărtășit Lisei mesajul și, spre surprinderea mea, a fost de acord. Primise și ea același mesaj în timp ce se ruga! Am refuzat politicos oferta păstorului nostru, însă el a continuat să fie preocupat de situația în care ne găseam.

Am ajuns la sfârșitul lunii decembrie. Venitul primit de mine din partea bisericii urma să înceteze curând, iar eu aveam programate tot numai cele două întâlniri. Păstorul m-a abordat din nou, zicându-mi:

- John, duminică dimineața, în timpul serviciului nostru televizat de închinare te voi chema pe scenă și voi anunța păstorii care ne urmăresc de pretutindeni că urmează să fii lansat în această lucrare de predicare și că ești disponibil să mergi în bisericile lor. Mai mult, biserica noastră va continua să te susțină financiar.

Am fost iarăși cât se poate de fericit. Acest om al lui Dumnezeu era, probabil, unul dintre cei mai cunoscuți păstori din America, iar programul lui se bucura de audiența a milioane de oameni. Eram convins că acesta era modul în care Dumnezeu mă propulsa pe câmpul Evangheliei, ca să fac lucrarea la care mă chemase.

Însă, câteva zile mai apoi, în timp ce mă rugam, Duhul Sfânt mi-a vorbit iarăși:

- Fiule, păstorul tău nu te va prezenta la programul televizat și biserica nu te va susține financiar în continuare.

Începeam acum să devin frustrat.

- De ce nu? am protestat eu. Păstorul mi-a spus că așa are de gând să facă!

Am auzit îndată răspunsul Domnului în inima mea:

- Fiindcă nu-l voi lăsa Eu, iar el este un om care ascultă de Mine.
- De ce nu-l vei lăsa să facă ce a promis?

Atunci Dumnezeu mi-a spus ceva ce nu voi uita niciodată:

- Fiindcă, dacă o face, atunci când vei întâmpina vremuri grele, vei alerga la el, nu la Mine.

Ca urmare, păstorul nu m-a prezentat în fața celor care urmăreau programul televizat. De fapt, nu a pomenit în vreun fel lucrarea mea și nici nu m-a mai sprijinit financiar, iar eu sunt tare bucuros că nu a făcut nici una, nici alta. M-a silit în felul acesta să-mi încredințez grijile în mâna lui Dumnezeu, să mă rog și să lupt, în loc să bat aporoură în fața unor oameni care dispuneau de banii sau de influența de care aveam noi nevoie.

A venit și luna ianuarie, iar biserica a încetat să mă mai plătească. Pe numele meu și al Lisei era în bancă doar suma de trei sute de dolari. Acum aveam doi copii mici: pe Addison, de trei ani și jumătate, și pe Austin, de numai nouă luni. Cheltuielile noastre lunare se ridicau la o mie de dolari pentru ipoteca locuinței și încă două sute pentru rata mașinii. Nu știam de unde avea să ne vină următorul bănuț. M-am rugat ca și cum viața mea atârna de răspunsul primit, ceea ce m-a silit, de bunăseamă, să mă apropii mai mult de Duhul Sfânt.

Apoi am văzut deschizându-se în fața noastră o serie de uși, în moduri cu totul neașteptate. Prima întâlnire la care fusesem chemat, la biserica aceea care se strângea în biroul de pompe funebre, a dus la o serie de alte întâlniri nemaipomenite, care au durat o săptămână întreagă. Vestea despre ele s-a răspândit îndată, iar un alt păstor care fusese de față și care era din Columbia, localitate aflată în Carolina de Sud, m-a întrebat dacă puteam merge și în biserica lui. M-am dus împreună cu Lisa, iar întâlnirea aceea a dus la alta și apoi la alta.

Au trecut vreo două luni, iar programul meu era din nou liber, fără nicio programare. Eram strâmtorați financiar, însă nu am întârziat cu plata niciunei facturi. Într-o dimineață, devreme, am mers afară să mă rog.

- Doamne, Tată, eu fac ce mi-ai spus Tu, am strigat eu. Dacă nu pregătești alte invitații și resurse financiare pentru familia mea, atunci îmi voi căuta de lucru la ambalat de zarzavaturi și le voi spune oamenilor că nu ne-ai putut purta de grijă. Tată, refuz să mă vând pe mine însumi. Dacă Tu m-ai chemat, Tu vei deschide și ușile potrivite. Îți încredințez întru totul Ție grija aceasta.

M-am întors apoi spre nord și am poruncit ușilor să se deschidă. M-am întors către sud, către est și vest, poruncind de fiecare dată același lucru. Apoi am poruncit vrăjmașului să dea înapoi și i-am spus că nu ne putea împiedica să facem pașii pe care Dumnezeu ne poruncise să-i facem.

La scurt timp după acele momente de rugăciune, o biserică din Michigan m-a invitat pentru o serie de patru întâlniri. O manifestare autentică a lui Dumnezeu a început în biserica aceea. Cele patru seri s-au prelungit la două săptămâni. Oamenii veneau cu mașina și de la o sută cincizeci de kilometri distanță, ca să participe la întâlniri, astfel că biserica era plină până la refuz în fiecare seară. Am sunat-o pe Lisa, care era la bazinul orașului împreună cu copiii, la părinții mei, în Florida. I-am povestit despre ceea ce se petrecea acolo unde slujeam, i-am spus că nu știam cât avea să mai dureze șederea mea acolo, astfel că îi trimiteam bilete de avion pentru ea și băieți, să mi se alăture în Michigan.

Un păstor aflat în vacanță ședea în apropierea Lisei și a auzit fără să vrea discuția purtată de noi la telefon. A intrat în vorbă cu ea și i-a zis:

- Vă rog să mă scuzați, dar am auzit ce ați vorbit cu soțul dumneavoastră. Eu păstoresc o biserică de o mie cinci sute de membri, aflată în nordul statului New York, și sunt atât de dornic să-L văd pe Dumnezeu lucrând în mijlocul nostru. Am simțit că Domnul îmi spune să-l invit la noi pe soțul dumneavoastră.

Astfel, după întâlnirile din Michigan, am mers în statul New York. Și serviciile desfășurate acolo au fost pline de putere. Ne-am întors în repetate rânduri în biserica aceea. Modul acesta de slujire s-a repetat săptămână după săptămână. De fapt, în primii patru ani de lucrare nu am trimis nici măcar o dată vreă scrisoare și nu am dat niciun telefon vreunei biserici. Oportunitatea fiecărei întâlniri s-a ivit ca și cele descrise mai sus ori în alte moduri neașteptate.

CONTINUA PURTARE DE GRIJĂ

Voi spune iarăși ce am afirmat deja: am crescut cu convingerea că este extrem de important pentru un bărbat să fie în stare să asigure cele necesare familiei sale. 1 Timotei 5:8 confirmă această convingere, fiindcă pasajul arată că, dacă nu facem astfel, suntem mai răi decât niște necredincioși. Întreținerea familiei mele era o preocupare întemeiată și evlavioasă. Însă, dacă făceam din ea cea dintâi prioritate, nu aș mai fi pășit înainte, în ascultare de Dumnezeu. Preocuparea sau grija aceasta ar fi constituit greutatea care m-ar fi tras înapoi în alergarea vieții.

După ce am călătorit mereu timp de câțiva ani, am avut ocazia să văd slujitori care au ales altfel și care nu au încredințat cu totul lui Dumnezeu grija pentru cele necesare traiului. Asemeni celor zece iscoade, păreau că își raportează nevoile la propriile abilități. I-am văzut vânzându-se pe ei înșiși, făcând aluzii sau implicându-se în felurite jocuri politice. M-a durut inima pentru ei, știind că aveau o chemare autentică din partea lui Dumnezeu, însă nu au avut încredere în ceea ce puteau face împreună cu Domnul. Chiar și astăzi, mulți dintre ei nu au ajuns să domnească

în viață, ca fii ai Împărăției. M-a întristat foarte tare să aud un păstor spunând cândva: „Tu nu știi, dar credința fără aluzii e moartă.”

În primul an de lucrare în care am călătorit pretutindeni, Lisa și cu mine L-am văzut pe Dumnezeu purtându-ne de grijă în moduri uimitoare. Într-o lună, aveam nevoie de aproape șapte sute de dolari ca să ne plătim ipoteca scadentă a doua zi. M-am dus până la cutia poștală și am găsit în ea o scrisoare de la un cuplu de hippy care trăia în Alabama. Cei doi aveau opt copii și dormeau pe podea, pe un pat improvizat dintr-un cadru metalic și o saltea. În scrisoarea aceea spuneau: „*John și Lisa, nu știm de ce, dar Dumnezeu ne-a pus pe inimă astăzi să vă trimitem cecul acesta de trei sute de dolari.*”

În seara aceea am predicat într-o biserică de numai patruzeci de oameni. Păstorul mi-a înmânat colecta într-o pungă de hârtie. Am mers acasă și m-am dus la culcare, după care mi-am amintit că uitasem să număr banii. Fiindcă încredințasem lui Dumnezeu grija aceasta, pot spune sincer că nici nu mă frământam cu privire la rata care trebuia achitată a doua zi. Am mers la etaj și am numărat banii primiți. Erau 397,26 dolari. Împreună cu cei trei sute primiți anterior, îmi ajungeau pentru plata ipotecii. Dumnezeu îngrijise încă o dată de nevoile noastre.

Cu timpul, am ajuns să înțeleg procesul pe care-l folosea Dumnezeu pentru a ne pregăti. Lisa și cu mine a trebuit să învățăm mai întâi cum să aruncăm asupra Domnului îngrijorările noastre în chestiunile mai mărunte, cum era alternatorul mașinii. Era important să ne deprindem să credem și să luptăm atunci când salariul nostru era unul scăzut. De ce? Fiindcă atunci când am intrat în lucrarea aceasta itinerantă de predicare am trecut de la un salariu mic la lipsa oricărui venit constant. Însă, între timp, crescuserăm în credință și eram pregătiți pentru o misiune mai dificilă. Provocările întâmpinate în cursul primului an ne-au ajutat să creștem chiar mai mult și ne-au ajutat să fim gata pentru următorul nivel al credinței de care urma să avem nevoie.

În clipa în care scriu cartea de față, bugetul organizației Messenger International depășește o sută de mii de dolari pe săptămână. Dacă nu aș fi învățat cum să-mi încredințez Domnului grijile și să cred în El, pas cu pas, acum aș fi de-a dreptul copleșit de ele. Însă vestea bună este aceea că *nu am pierdut nicio clipă de somn din pricina grijii legate de cele necesare*. Pacea lui Dumnezeu, care întrece cu adevărat orice pricepere, ne-a păzit în mod uimitor inima și mintea în Cristos Isus, întocmai cum ne-a promis Domnul.

DE LA UN NIVEL AL CREDINȚEI LA ALTUL

Procesul pe care îl folosește Dumnezeu pentru a ne zidi credința îmi amintește de culturism. Când aveam treizeci și cinci de ani eram atât de

ocupat cu lucrarea itinerantă de predicare, încât priveam mersul la o sală de fitness ca pe o risipă de timp. Rezultatul asupra corpului meu a fost că am fost cât pe ce să leșin într-o duminică, în timp ce vorbeam în fața unei adunări din Atlanta.

Vecinul nostru de vizavi era antrenor de lupte și făcuse parte din Federația Mondială de Lupte. Am devenit prieteni apropiați cu el, cu soția și cu copiii lui. Omul se oferise deja să mă ducă la sala de fitness, însă îi refuzasem propunerea. După incidentul din Atlanta mi-am schimbat radical atitudinea. L-am întrebat dacă mă putea ajuta să fiu într-o formă fizică mai bună.

Prietenul meu era un individ bine făcut, de o sută cincisprezece kilograme, din care numai patru la sută erau grăsime. Bicepsii și tricepsii lui erau mai groși decât coapsele mele. Am început să mergem împreună regulat la sala de fitness. La începutul procesului, i-am întâlnit pe câțiva dintre prietenii lui la fel de musculoși și le-am observat tehnicile de pregătire. Am văzut că ridicarea repetată, în mai multe reprize, a unor greutateți mici nu făcea masa musculară să crească semnificativ. Vlăjgani aceia puneau în schimb greutateți mari pe capetele barei, încât să o poată ridica de cel mult trei sau patru ori. I-am văzut ridicând bara de maxim trei ori, însă când încercau să o ridice a patra oară avea loc rezultatul așteptat. Omul așezat pe bancă nu mai avea tărie să împingă încă odată bara sus, fața i se contorsiona, venele stăteau să-i iasă prin piele, corpul îi tremura, iar prietenii din jur strigau cu toții: „Împinge!” sau „Sus cu ea!” Omul împingea cu toate puterile, să ridice greutatețile pentru cea de-a patra oară. *Atunci* reacționau mușchii din trup și se dezvoltau.

Când am mers prima oară la sala de fitness eram în stare să ridic doar vreo patruzeci de kilograme și în luna aceea nu am reușit să-mi îmbunătățesc performanțele. Apoi, încetul cu încetul, am ajuns la șaiszeci de kilograme; după șase luni am trecut la optzeci și ceva, iar în cele din urmă la nouăzeci și două. Însă am rămas blocat la greutatea aceasta vreo câțiva ani de zile.

Apoi, un fost campion de culturism a ajuns să lucreze pentru organizația noastră. În timp ce stăteam de vorbă, mi-a amintit ce trebuia să fac pentru a-mi spori forța și a-mi dezvolta masa musculară. Uitasem că, pentru a-mi întări mușchii, era nevoie să fac efortul maxim de care eram în stare, în reprize scurte. Așa că am început procesul de la capăt și am continuat până când m-a însoțit într-o călătorie de slujire făcută în Fresno, statul California. În timpul unei pauze din cadrul conferinței ținute acolo, câțiva dintre noi au vrut să meargă la sala de fitness, unde s-au strâns cu toții în jurul meu, iar colegul acela mi-a zis:

- John, azi vei ridica o sută două kilograme.
- Nici poveste, i-am răspuns.
- Îți spun eu că vei reuși. Treci numai pe bancă și noi stăm lângă tine.

Am reușit să ridic o sută două kilograme și am fost tare încântat. Am continuat să mă antrenez și am ajuns la o sută unsprezece kilograme, după care am rămas iar pe loc. Scopul meu, care mi se părea în realitate de neatins, era acela de a ajunge într-o zi să ridic o sută patruzeci de kilograme.

Am mers la o biserică din Detroit, statul Michigan, al cărei păstor mi-a spus că unul dintre membrii adunării lui era un antrenor de culturism cunoscut în toată țara. Însuși păstorul reușise de curând să ridice două sute patruzeci de kilograme. A doua zi, după serviciul de duminică, păstorul m-a dus să-l întâlnesc pe acel antrenor și am reușit să ridic o sută douăzeci de kilograme. Am fost foarte entuziasmat! Mi-a pregătit un program intensiv de pregătire, pe care eu și prietenul care făcea parte din personalul organizației l-am urmat cu sârguință în următoarele câteva luni.

Data următoare când am ajuns în acea biserică din Detroit, am predicat despre Duhul Sfânt la amândouă serviciile din acea duminică. Luni dimineața am mers la sala de fitness și același antrenor mi-a spus:

- John, am visat azi-noapte că ai reușit să ridici o sută treizeci de kilograme.

- Nu se poate, am chicotit eu.

- Antrenorul m-a privit și mi-a zis:

- Hei, ieri ai vorbit toată ziua despre felul în care îți vorbește ție Duhul Sfânt. Ei bine, Duhul Sfânt mi-a vorbit mie azi-noapte. Așa că nu mai protesta și treci pe bancă. Azi vei ridica o sută treizeci de kilograme.

I-am urmat sfatul și m-am întins pe bancă. După încălzire, prietenul meu a pus la capetele barei greutatea care însumau o sută treizeci de kilograme. Apoi mi-a spus apăsător:

Când bara coboară spre tine, împinge-o în sus cu toată forța ta. Nu te gândi la nimic altceva.

El și ceilalți din jur strigau: „Împinge! Împinge!” în timp ce bara cobora spre punctul cel mai de jos. Am împins-o cu toată forța de care eram în stare, iar bara a urcat până sus de tot! Ceilalți au așezat-o la loc, pe când eu am sărit de pe bancă, strigând de bucurie. Eram de-a dreptul uimit.

Antrenorul m-a lăsat să celebrez reușita preț de vreo cinci minute, după care m-a privit țintă în ochi. Avea aceeași expresie concentrată pe chip.

- Acum vei încerca să ridici o sută patruzeci de kilograme.

- Nu se poate. Ai avut un vis și cu privire la asta noaptea trecută? l-am întrebat eu.

El mi-a zâmbit și mi-a zis politicos:

- Gata cu vorba și treci înapoi pe bancă.

Ei bine, la vârsta de patruzeci și patru de ani, am reușit să ridic o sută patruzeci de kilograme. Am început apoi să sar în sus de bucurie. Nu voi

uita niciodată cum am sunat-o pe Lisa din aeroportul din Detroit, să-i spun vestea.

Mai târziu, Dumnezeu mi-a arătat că antrenorii aceștia (cel care făcea parte din organizația noastră, păstorii din California și antrenorul renumit din Detroit) aveau ceva în comun cu Duhul Sfânt. Amintiți-vă cuvintele lui Pavel:

Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda. (1 Corinteni 10:13)

Antrenorii aceia știau la ce puteam face față și la ce nu. Au știut că nu era bine să-mi pună greutatea de o sută optzeci de kilograme pe bară, când eu eram în stare să ridic numai o sută patruzeci. Erau pricepuți și puteau recunoaște potențialul. Am fost impresionat de abilitatea lor de a vedea dincolo de ceea ce eram eu capabil să văd. La fiecare etapă, nu îmi putusem închipui că voi izbuti să ridic o greutate atât de mare. Ei au văzut forța și potențialul de care eu nu eram conștient.

Și Duhul Sfânt este la fel. El știe la ce puteți face față și la ce nu. Dacă prietenul meu, antrenorul de lupte, mi-ar fi pus greutatea de o sută patruzeci de kilograme prima oară când am mers la sala de forță, ce s-ar fi întâmplat? Bara ar fi coborât aproape cu viteza pe care i-o imprimă forța gravitației, mi-ar fi zdrobit coastele și, poate, chiar m-ar fi ucis. A trebuit să pornesc de la patruzeci de kilograme și să adaug mai mult, încetul cu încetul.

Tot astfel, Duhul Sfânt a știut ce pregătise pentru Lisa și pentru mine. „Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”, spune Domnul (Ieremia 29:11). El a trebuit să ne întărească mai întâi credința, iar în cursul acestui proces a fost nevoie să învățăm cum să ne aruncăm îngrijorările asupra Lui. Experiența nu a fost niciodată una tihnită, dar s-a dovedit întotdeauna folositoare. Am avut de luptat adesea cu emoțiile care-mi dădeau ghes să renunț, însă nu am putut face pasul acela, fiindcă nici Isus nu renunțase niciodată la mine. Am rămas neclintii, împlinindu-ne misiunea divină și biruind împotrivrile care ne-au ieșit în cale.

Privind acum înapoi, salariul mic, problemele cu alternatorul, provocările venitului care fluctua mereu și alte încercări prin care am trecut au constituit cărămizile cu care Dumnezeu ne-a zidit și ne-a întărit în vederea a ce urma să vină. Dacă ar fi trebuit să pornim la drum crezând că Dumnezeu ne va da în fiecare săptămână o sută de mii de dolari, ar fi fost ca și când antrenorul mi-ar fi agățat de bară greutatea de o sută patruzeci de kilograme încă de prima oară când am mers la sala

**Duhul Sfânt
știe la ce puteți
face față și la
ce nu.**

de fitness. Duhul Sfânt nu a procedat astfel, ci a lucrat cu noi pas cu pas, ajutându-ne să ne dezvoltăm treptat, până acolo încât să ne putem încrede în Dumnezeu și cu privire la lucruri mai mărețe.

NU VĂ SUSTRAGEȚI DE LA PREGĂTIRE

Împotrivirile cu care ne-am confruntat la începutul procesului de pregătire aveau de-a face cu nevoile noastre personale, precum repararea mașinii, banii pentru mâncare, pentru plata facturilor și pentru ipotecă. Însă împotrivirile care ne ies acum în cale au rareori de-a face cu nevoile acestea, ci cu bunăstarea mulțimilor de oameni pe care Dumnezeu ne-a chemat să le slujim. Dacă ne-am fi sustras de la bun început procesului de pregătire al lui Dumnezeu, nu am fi avut tăria necesară pentru a merge la cei la care ne trimite El acum. Ar fi trebuit să găsească pe altcineva pentru slujba aceasta.

Mulți slujitori creștini nu au fost în stare să meargă cu mesajul divin la oamenii la care îi trimisese Dumnezeu, fiindcă nu și-au dus până la capăt procesul de pregătire. Dacă nu și-au folosit credința ca să dea la o parte provocările de șaptezeci de kilograme, nu vor putea face față acum provocărilor de o sută optzeci de kilograme. Din păcate, Dumnezeu a trebuit să trimită pe altcineva să ducă la capăt însărcinarea lor.

Oare câți oameni de afaceri s-au blocat cu mult sub nivelul la care i-a chemat Dumnezeu, fiindcă nu și-au însușit rolul de a domni în viață, în cursul încercărilor prin care au trecut? În loc să îl creadă pe Dumnezeu pe cuvânt, au apelat la instituții omenești și au folosit tehnici manipulative sau dominante pentru a depăși greutățile întâmpinate. Ca urmare, nu și-au atins potențialul cu care îi înzestraseră Dumnezeu.

Sunt aproape convins că cele zece iscoade nu au trecut prin procesul de pregătire parcurs de Caleb și de Iosua. Înclin să cred că au găsit căi de a evita încercările și dificultățile, fără să mai apeleze la credința în Dumnezeu. Astfel, nu și-au întărit credința, iar când a venit momentul hotărâtor, nu au avut tăria necesară ca să poată crede.

Tatăl nostru știe care este cel mai bun program de pregătire pentru noi. Și, cu toate că nu stă El în spatele necazurilor, le îngăduie pentru a ne întări în vederea destinului pe care l-a pregătit pentru noi.

Nu vă sustrageți procesului de pregătire. *Încercările cu care vă confrunțați astăzi vă pregătesc pentru marile fapte pe care le veți săvârși mâine.* Nu uitați niciodată, prieteni, că Dumnezeu nu va îngădui să fiți încercați, fără să vă fi făcut parte mai întâi de pregătirea necesară pentru a ieși biruitori din ea.

Învățați să aruncați asupra Lui grijile voastre, cu un duh de smerenie, ca să puteți înainta din slavă în slavă și de la o treaptă a credinței și a puterii la alta.

FIȚI TREJI ȘI VEGHEAȚI

Să fiți împodobiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru că, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi. Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință

1 Petru 5:5-9

Inainte să continuăm a explora îndemnul atât de profund al lui Pavel, dați-mi voie să reamintesc pe scurt contextul: apostolul vorbește despre adevăratul har al lui Dumnezeu. Acesta nu are numai menirea de a ne mântui și de a ne ierta păcatele, ci și de a ne împuternici să luminăm în această lume întunecată și pierdută. Însă, dacă vrem să ne distingem între ceilalți oameni, vom avea de întâmpinat împotriviri; va trebui să ducem o luptă. Prin urmare, va trebui să fim înzestrați cu armele harului.

Înarmarea noastră începe cu smerenia, căci harul este dat celor smeriți. Pavel ne îndeamnă să ne îmbrăcăm cu smerenie, iar un aspect crucial al adevăratei smerenii stă în lăsarea grijilor noastre în seama lui Dumnezeu, în loc să încercăm doar prin propriile puteri să facem față provocărilor vieții. Nu putem alerga așa cum ar trebui să o facem, nu suntem în stare să luptăm eficient și să rezistăm până la capăt, dacă suntem trași în jos de propriile îngrijorări. Neliniștea, anxietatea și teama sunt dușmanii destinului nostru. Dacă lăsăm povara lor în grija lui Dumnezeu, vom putea alerga cu repeziciune mai mare și vom putea mânuși sabia cu mai multă forță.

În concluzie: adevărata smerenie ne eliberează pentru a înainta nestingheriți împotriva curentului sistemului acestei lumi. Alternativa

presupune să târâm după noi o ancoră prin nămolul îngrijorării, sarcină imposibilă când ne gândim că avem de înfruntat și împotrivirea curentului apei.

Apoi Petru ne îndeamnă să fim treji și să veghem.

FIȚI TREJI

Cuvântul *treaz* are sensul de „serios”, „cu judecată”, „solemn”. Termenul din limba greacă este *nepho*, definit ca antiteza stării de beție pricinuite de vin. *Nepho* înseamnă „a avea o minte sănătoasă”.

În primul an de liceu am început să beau alcool, obicei pe care l-am păstrat și în ultimii ani, la sfârșit de săptămână. Însă, odată intrat la facultate, am consumat tot mai multă băutură, fiindcă nu mai eram sub directa supraveghere a părinților. Nici faptul că m-am alăturat unui club studentesc nu mi-a fost de folos, fiindcă priveam viața de student ca pe o petrecere nesfârșită, presărată pe ici pe colo cu perioade de studiu. Nu a trecut mult până am ajuns să beau regulat și în exces. Sunt nespus de bucuros că Isus m-a salvat în al doilea an de facultate; numai El știe de la ce sfârșit dezastruos m-a scăpat.

De mai multe ori m-am îmbătat atât de tare, încât am aflat abia a doua zi de la prieteni ce lucruri ridicole spusese și făcusem. Adevărul e că un om beat își pierde agerimea minții și nu e nici pe departe în stare de veghe. Clubul nostru era plin de băieți puși pe jucat renghiuri, așa că nu a durat mult până am descoperit cât de simplu era să-ți bați joc de un camarad beat. Îi puteam juca fel de fel de farse care nu ar fi rămas fără urmări dacă omul n-ar fi fost crișă.

Una dintre fetele preferate era șterpelitul unor lucruri. Victima nici nu știa că-i fusese luat un bun de preț. A doua zi, studentul își întorcea camera cu susul în jos, scotocea și clubul, fără să aibă nici cea mai vagă idee când anume fusese prădat. Cuprins de panică, alerga prin dormitor oftând, uneori chiar strigând, în timp ce căuta cu frenezie proiectul pe care trebuia să-l predea în ziua aceea, portmoneul, poza iubitei sau alt lucru de mare preț pentru el. Toți ceilalți chicoteau pe înfundate și se amuzau în timp ce urmăreau spectacolul. Când socoteam că tovarășul nostru suferise de ajuns, îi înapoiam bunul cu pricina, râzând de se cutremurau pereții.

Desigur că noi doar glumeam, dar ce ar fi fost dacă cineva chiar ar fi vrut să-i fure de-adevăratelea lucrurile de valoare? Dacă omul nu era treaz, era o țintă ușoară și putea pierde de-a binelea ceva foarte prețios.

Beția îl dezavantajează pe cel care a băut atunci când își măsoară puterile cu altul. Țin minte o petrecere la care s-au luat la bătaie doi prieteni; unul era beat, celălalt treaz. Cu orice altă ocazie, prietenul meu beat l-ar fi făcut arșice pe adversarul lui, însă atunci, fiindcă se îmbătase,

a luat o bătaie zdravănă. A fost nevoie să intervină cineva să-i despartă, ca bătaia să nu sfârșească rău pentru el.

Amintiți-vă povestea reală din spatele filmului *The Ghost and The Darkness*. V-am relatat istoria celor doi oameni curajoși, Patterson, inginerul de cale ferată, și Remington, faimosul vânător american, care au doborât cei doi lei care curmaseră viața a peste o sută treizeci de oameni. Ceea ce nu v-am spus în introducere este faptul că Remington a fost și el ucis în cele din urmă de unul dintre lei. După zile întregi în care au fost pe urmele lor, cei doi bărbați au reușit să împuște și să ucidă primul leu. În seara aceea, în timp ce sărbătoreau victoria, Remington s-a îmbătat crișă și, astfel, a căzut în ghearele celui de-al doilea leu. La scurt timp după aceea, Patterson a doborât fiara care-i ucisese prietenul.

Remington era vestit în lumea întreagă pentru iscusința lui de vânător, însă aceasta nu i-a fost de niciun folos și a ajuns să-și piardă viața din pricina beției. Avea o armă net superioară puterii leului, dar, fiindcă n-a fost treaz, nu a putut veghea, ca să respingă atacul ucigător al fiarei.

BEȚIA SPIRITUALĂ

Situația este similară în domeniul spiritual. Dușmanul îi poate prăda sau nimici pe cei care nu sunt cu mintea trează. Ar trebui să fim în stare să-l batem zdravăn cu armele harului, însă, dacă suntem într-o stare de amorțeală, ne pierdem agerimea, iar el ne poate învinge.

Petru ne avertizează că Satan ne dă târcoale ca un leu care caută pe cine să înghită (vezi 1 Petru 5:8). El îi poate înghiți pe cei mândri și pe cei care sunt trași în jos de greutatea grijilor, însă prada cea mai ușoară este un credincios beat. Se referă oare Petru la consumul de alcool? Poate că și la el, însă mai cu seamă la credințioșii care s-au îmbătat cu vinul lumii.

Spre finalul cărții Apocalipsa, Ioan descrie judecata curvei celei mari, Babilonul. Un înger i-a spus:

Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari.
Cu ea au curvit împărații Pământului și locuitorii Pământului *s-au*
îmbătat de vinul curviei [imoralității] ei! (Apocalipsa 17:1-2)

Părerile sunt împărțite vizavi de ceea ce reprezintă această curvă. Unii afirmă că este vorba despre Biserica Catolică, alții că textul se referă la orașul antic al Babilonului, în vreme ce alții consideră că este vizată Roma din vremea Imperiului Roman.

În ce mă privește, „curva cea mare” cred că reprezintă sistemul financiar al lumii. Unul dintre motivele convingerii mele este legat de numele tainic scris pe fruntea ei: „Babilonul cel mare, mama curvelor

și spurcăciunilor Pământului” (Apocalipsa 17:5). În alte traduceri este folosită expresia „mama tuturor urâciunilor Pământului”, însă eu nu cred că Babilonul antic, Roma, Imperiul Roman sau Biserica Catolică sunt mama tuturor urâciunilor și a spurcăciunilor de pe Pământ. Scriptura ne spune însă că „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6:10) și am putea înlocui cu ușurință termenul *rele* cu cel de *urâciuni* și *spurcăciuni*, fără a schimba adevăratul înțeles al versetului. Nu e necesară o dezbatere prelungă pe tema aceasta, dar subiectul e demn de a fi luat în seamă.

Ceea ce vreau să evidențiez este faptul că modul în care funcționează sistemul lumii acesteia e atât de ademenitor pentru simțuri încât poate deveni amețitor. Citiți cu atenție cuvintele lui Ioan din pasajul citat mai sus, din cartea Apocalipsa: „Și locuitorii Pământului s-au îmbătat de vinul curviei [imoralității] ei”. Când vinul amețitor al grijiilor, bogățiilor și plăcerilor lumii pune stăpânire pe cineva, omul acela poate fi îndepărtat cu ușurință de intimitatea cu Duhul Sfânt.

Starea aceasta este nespus de înșelătoare, căci un credincios poate *parea* că este evlavios, deși el e îmbătat de dorințele lumii. Odată pierdută agerimea spirituală, omul acela devine o țintă ușoară, și poate fi prădat, înșelat, dăruit sau chiar ucis de cel rău.

Această stare de amortire descrie foarte bine ce s-a întâmplat cu Solomon. El și-a început domnia căutând să cunoască înțelepciunea plină de evlavie. Aceasta i-a fost dată și, ca urmare, înțelepciunea l-a făcut pe Solomon să se bucure de mult succes și bogăție (vezi Proverbe 8:11-21). Însă, cu timpul, împăratul Solomon s-a „îmbătat” de beneficiile înțelepciunii și nu l-a mai luat în seamă pe Dumnezeu, care i-o dăduse. A sorbit din toate plăcerile, poftele și bogățiile lumii. Odată îmbătat de ele, a făcut în mod inevitabil ceea ce nu ar fi săvârșit niciodată când era cu mintea limpede: a început să se închine altor dumnezei. M-a tulburat întotdeauna faptul că Solomon a putut ceda în fața unei asemenea denaturări a adevărului, mai cu seamă după ce Îl văzuse de două ori pe Dumnezeu. Însă, dacă îi privim faptele în lumina celor explicate mai sus, purtarea lui devine mai ușor de înțeles. Când colegii mei de facultate și cu mine ne îmbătam crișă, făceam lucruri pe care nu le-am fi săvârșit cu niciun chip când eram cu mintea trează. Și Solomon a fost la fel.

Cum ne putem păzi de asemenea nesăbuiță, așa încât să rămânem cu mintea limpede? Iată răspunsul: hrănindu-ne și sorbind mereu din Domnul, care ne împlinește pe deplin nevoile. „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare, spunea Pavel. Dimpotrivă, fiți plini de Duh” (Efeseni 5:18). Nu cred că apostolul se referea numai la băutura fizică, ci la orice ne poate ameți, slăbindu-ne hotărârea de a ne concentra

Dușmanul îi
poate prăda sau
nimici pe cei
care nu sunt cu
mintea trează.

asupra căilor Domnului. Poate fi vorba despre atenția excesivă acordată afacerii, sexului opus, unui sport sau unui hobby, socializării sau multor altor preocupări.

În ele însele, aceste activități pot fi inofensive, căci știm prea bine că Dumnezeu „ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6:17). Nu este nimic greșit, ba chiar e sănătos să ne bucurăm de recreere, de divertismentul care nu alunecă pe panta vulgarității, de competițiile sportive, de hrană, de frumusețea naturii și chiar de roadele tehnologiei. Însă, dacă ne implicăm excesiv în domeniile acestea și dacă ne găsim împlinirea în ele, nu în Dumnezeu Însuși, ele devin dependențe amănunțite.

Isus trebuie să fie cea dintâi iubire și pasiune a noastră, iar noi suntem chemați să ne lăsăm îmbățați numai de Duhul Lui cel Sfânt.

VERIFICAȚI-VĂ PERIODIC!

Pentru a rămâne treaz – așa încât să împiedice lucrurile lumii acesteia să îl amețească și să îl slăbească – fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să se verifice periodic. Este important să ne punem în mod sincer întrebarea: „După ce flămânez și însetez eu?” Nu fiți superficiali în privința aceasta; străduiți-vă să fiți cât se poate de sinceri. Cu ce vă treziți ocupându-vă timpul liber? În jurul a ce gravitează gândurile și acțiunile voastre? Dacă este vorba despre meciurile de fotbal, înseamnă că sorbiți prea mult din Liga campionilor; ați trecut dincolo de relaxare și ați ajuns la exces. Este sexul opus „băutura” voastră preferată? Sau vă sunt gândurile stăpânite de câștigarea banilor? Atunci ați descoperit ce anume are un efect amețitor asupra voastră. De aceea ni se spune să citim, să dăm atenție și să medităm la Cuvântul lui Dumnezeu. Băutura pe care o sorbiți cel mai mult este cea după care veți înseta. Hrana pe care o consumați cel mai adesea este cea după care veți flămânzi.

Țin minte că l-am văzut în timp pe antrenorul meu din liceu devenind dependent de Coca-Cola. A început cu o sticlă pe zi, a trecut apoi la două și la trei. Tiparul acesta a continuat, până când a ajuns să resimtă atât de puternic nevoia de a bea Cola, încât consuma o ladă întregă în fiecare zi. Când i-am deschis odată frigiderul, am văzut vreo două sau trei lăzi pline cu sticle de Cola înăuntru, iar alături erau stivuite încă vreo câteva, așteptând să ia locul celor golite.

Am văzut alți oameni devenind supraponderali și luptându-se cu probleme de sănătate, fiindcă beau în exces sucuri acidulate. Când l-am cunoscut pe Domnul, am aflat că trupul meu era templul lui Dumnezeu și că eram responsabil să-l îngrijesc așa cum se cuvine. Așa că nu am mai vrut să consum substanțele dăunătoare care se găsesc în băuturile carbogazoase și am hotărât să nu mă mai ating de ele. Nu mi-a fost însă

ușor! M-am trezit simțind nevoia să consum aceste băuturi și a trebuit să lupt cu mine însumi o bună bucată de vreme.

Isus ne spune: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine” (Matei 16:24). Ca să scăpăm de efectul amețelii, trebuie să practicăm lepădarea de sine atunci când suntem ispitiți să cedăm. Eu am învățat să înlocuiesc sucurile carbogazoase cu ceva mai bun: un pahar cu apă și lămâie. Desigur că nu după apă tânjeam și nu vroiam să-mi potolesc setea în acel fel; eu vroiam sucuri, însă m-am forțat singur să beau doi litri de apă pe zi. În câteva luni, nu mai simțeam nevoia să beau sucuri. Astăzi nu îmi mai e poftă câtuși de puțin de ele; am ajuns să doresc să beau apă!

La fel stau lucrurile și în ce privește Cuvântul lui Dumnezeu. Vorbele lui Isus sunt duh, viață și adevăr. Pentru a ne aprinde iarăși pasiunea după Cuvântul divin, trebuie uneori să ne lepădăm de noi înșine, fiindcă apetitul și setea noastră au fost îndreptate într-o direcție greșită. De exemplu, când observ că mass media îmi ocupă prea mult gândurile și timpul, o trec pentru o perioadă pe lista activităților de la care postesc. Renunț la ea o vreme, înlocuind-o cu un interval de timp petrecut cu Dumnezeu și cu Scriptura. Unele dintre perioadele de post care au avut pentru mine cea mai mare semnificație nu au fost cele în care m-am abținut de la mâncare, ci de la știrile din mass media.

Când ne umplem mintea cu Scriptura și o ascultăm, când ne rezervăm timp pentru a ne concentra asupra rugăciunii și supunerii față de îndrumarea Domnului, suntem umpluți cu Duhul Lui. Beția și dependența Babilonului își pierd puterea asupra noastră. S-ar putea ca alții să ne considere ciudați, însă noi doar ne-am schimbat obiceiurile privitoare la „băutura” pe care o consumăm. Acum tânjim după vinul care ne împlinește cu adevărat, care ne dă putere și care nu pierе.

Vom începe să gândim mai clar, vom lua hotărâri corecte și vom zări cu ușurință vrăjmașul, atunci când ne dă târcoale, ca să ne înghită. Satan nu poate învinge un credincios cu mintea trează, căci acesta cunoaște și revendică promisiunile legământului încheiat cu Dumnezeu. El este treaz și veghează. E înarmat și pregătit de luptă.

VEGHEAȚI

„Fiți treji și vegheați”, era îndemnul lui Petru din prima sa epistolă, capitolul 5:5-9. Nu puteți veghea însă dacă nu sunteți mai întâi treji, după cum nici faptul că sunteți treji nu înseamnă neapărat că veți veghea. Starea de veghe reprezintă un act conștient al voinței unui credincios cu mintea trează.

Pentru discuția noastră vom defini termenul *treaz* ca însemnând „a fi mereu cu băgare de seamă la posibilele pericole și greutăți” sau, cum

este redat de altă sursă, „întotdeauna cu ochii deschiși și în stare de alertă; stare continuă de veghe”. Definițiile ar trebui să descrie starea oricărui urmaș al lui Cristos. Starea de veghe constituie un alt factor crucial și obligatoriu pentru înarmarea credincioșilor.

Cu câteva capitole în urmă am surprins un crâmpei al vieții din Germania nazistă aflată sub conducerea lui Hitler. După cum un evreu înțelept trăia în stare de veghe în acei ani de groază, tot astfel un credincios ar trebui să vegheze în fiecare clipă a oricărei zile. Pericolul ne pândește din toate părțile, căci Diavolul ne dă târcoale, căutând să ne înghită. Însă există o mare diferență între regimul nazist și lumea zilelor noastre: evreii nu aveau nicio autoritate asupra lui Hitler, pe când noi avem asupra vrăjmașului nostru. El cârmuiește lumea, dar nu și pe noi. Cu toate acestea, cel rău e în stare să lupte cu înverșunare și, dacă îi îngăduim, chiar să ne înghită. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel ne îndemna să stăruim în rugăciune și să *veghe*m în ea cu mulțumiri (vezi Coloseni 4:2).

Principala cale de a rămâne în stare continuă de veghe este rugăciunea. Ea ne deschide ochii spre tărâmul spiritual, ajutându-ne să vedem dincolo de cel fizic, observând pericolele și atacurile înainte să se manifeste în lumea noastră pământească. Adevărul acesta este ilustrat în mod desăvârșit de seara dinaintea răstignirii lui Isus.

**Principala cale
de a rămâne în
stare continuă
de veghe este
rugăciunea.**

În cursul ultimei cine luate cu ucenicii, Isus a cunoscut în Duhul Lui încercarea istovitoare pe care avea să o înfrunte în scurtă vreme. Nimic nu părea ieșit din comun; totuși, în ciuda liniștii și a păcii aparente, Isus știa prea bine ce se punea la cale. După cină, și-a dus ucenicii în unul dintre locurile în care îi plăcea mult să Se roage: grădina Ghețimani. Acolo le-a spus lui Petru, lui Iacov și lui Ioan cuvintele: „Sufletul Meu este cuprins de o *întristare* de moarte; rămâneți aici și *vegheați* împreună cu Mine” (Matei 26:38). Observați că Învățătorul a zis în mod specific: „*Vegheați* împreună cu Mine”. Una dintre definițiile *veghe*rii este aceea de a „fi cu mare băgare de seamă la orice pericol”. Isus era deja în stare de veghe și alertă, însă știa totodată că ucenicii nu sesizaseră semnele care avertizau în legătură cu primejdia tot mai mare, ignorându-le.

Isus a spus că sufletul îi era cuprins de o „întristare de moarte”, iar secretul rămânerii în starea de veghe pe care îl desprindem din pasajul de mai sus este rugăciunea. Păstrarea unei vieți constante de rugăciune vă ajută sufletul să perceapă mai bine ceea ce se petrece în lumea spirituală. Veți recunoaște cu mai mare ușurință avertismentele primite de la Dumnezeu, le veți putea interpreta și veți putea acționa în consecință, fapt esențial dacă vreți să fiți cu un pas înaintea vrăjmașului.

SEMNALE DE ALARMĂ

În primii ani de căsnicie, Lisa și cu mine am trecut prin perioade dificile. Amândoi eram de curând întorși la Domnul și veneam din familii care au întâmpinat multe greutăți generații de-a rândul. Istoria familiei Lisei includea conflicte aprige, divorț și recăsătorire. Diavolul nu a vrut să renunțe la această fortăreață pe care o stăpânise timp de atâția ani în familia aceea, așa că eu și Lisa am avut de înfruntat numeroase atacuri care au țintit căsnicia noastră.

În fiecare zi petreceam în rugăciune cel puțin o oră, uneori chiar două, astfel că am devenit foarte sensibil față de lumea spirituală. Din când în când mă simțeam cuprins și eu de o *întristare* copleșitoare, percepând un semnal de alarmă care-mi spunea că ceva nu era în ordine. Simțământul nu poate fi descris cu ușurință, dar seamănă cu o iritare chinuitoare, pătrunzătoare și intensă, izvorând din adâncul propriei ființe. Aceasta ar putea fi descrisă drept o „tristețe” lăuntrică.

Când am avut parte pentru întâia oară de experiența aceasta, nu am reușit să înțeleg de la ce anume survenea. De obicei, totul părea în ordine și nu vedeam niciun semn exterior care să ne semnaleze pericolul; Lisa și cu mine ne înțelegeam cât se poate de bine. Din nefericire, în primele dăți când am fost cuprins de tristețea aceasta, am ignorat-o. Însă, cu fiecare ocazie, după numai câteva ore de la apariția aceluși simțământ, în căsnicia noastră părea a se dezlănțui iadul pe Pământ. Ne certam și ne azvârleam unul altuia cuvinte de pe urma cărora aveam nevoie de zile, săptămâni și chiar luni întregi ca să ne vindecăm.

Odată cu trecerea timpului am început să recunosc tiparul acesta, așa că mi-am făcut obiceiul ca, ori de câte ori îmi simțeam sufletul cuprins de întristarea aceea, oricât de bună ar fi părut relația dintre noi când era privită din afară, mă retrăgeam undeva și mă rugam cu ardoare pentru căsnicia noastră. Vrajmașul tot ne ataca, însă, pentru că mă împotrivisem lui în rugăciune dinainte, loviturile lui slăbeau curând, cu puține urmări neplăcute sau chiar fără asemenea consecințe.

Astăzi, vrajmașul nu ne mai atacă nici pe departe cu aceeași ușurință sau frecvență. Cred că a obosit să tot fie lovit la rându-i cu „sabia Duhului” de fiecare dată când pune la cale un asalt. Nu aş vrea să mă înțelegeți greșit: Lisa și cu mine tot trebuie să veghem. Nu ne putem permite să lăsăm garda jos. Trebuie să ne împotrivim în continuare vrajmașului cu bună știință, în rugăciune, însă nici pe departe atât de des ca la începutul căsătoriei noastre.

Lecția pozitivă pe care ne-am însușit-o în urma acestor lupte este aceea de a recunoaște semnalele de alarmă ale unui atac iminent din partea vrajmașului. Acum suntem conștienți de importanța stării de veghe în toate domeniile vieții, a identificării tristeții care apare în inima noastră chiar înaintea unui atac îndreptat împotriva resurselor

financiare, a sănătății, a relației sau a lucrării noastre. Am învățat să-L rog pe Duhul Sfânt să mă sprijine, fiindcă adesea nu știu cum să mă rog specific în legătură cu aceste semnale de alarmă primite dinainte. El mă ajută și va face la fel și în cazul vostru. Duhul Sfânt este de partea voastră! Vă va sprijini, rugându-Se chiar El Însuși prin voi dacă vă veți preda Lui. Iată ce ne promite Cuvântul lui Dumnezeu:

Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu. (Romani 8:26-27)

Gemetele acestea constituie tristețea pe care o simțim în adâncul sufletului, asemănătoare celei pe care a trăit-o Isus în grădină, în seara dinaintea răstignirii. Odată ce recunoaștem tristețea aceasta, trebuie să reacționăm. Putem alege opusul vegherii, adică trândăvia, punând capăt tristeții prin ignorarea ei repetată sau prin înăbușirea ei. Pe de altă parte, putem alege să veghem și să ne lăsăm în stăpânirea Duhului lui Dumnezeu.

Scopul Duhului Sfânt este de a ne ajuta să trecem dincolo de starea de tristețe și de a rosti prin noi cuvinte menite să soluționeze situația existentă. Pavel scrie astfel: „Mă voi ruga cu duhul [prin Duhul Sfânt care este în mine], dar mă voi ruga [inteligibil] și cu mintea” (1 Corinteni 14:15).

VEGHEAȚI ȘI RUGAȚI-VĂ

În grădina Ghețimani, după ce Isus le-a vorbit ucenicilor despre tristețea adâncă din sufletul Său, le-a zis: „Rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine” (Matei 28:38). Apoi S-a îndepărtat de cei trei, mergând la o parte, în grădină, unde S-a rugat timp de o oră.

Când S-a întors, i-a găsit *dormind*. Dormind! De ce oare dormeau? Fiindcă era o oră târzie din noapte? Erau istoviți după o zi încărcată? Mâncaseră prea mult la ultima cină? Evanghelia după Luca ne spune întocmai motivul pentru care dormeau: „După ce S-a rugat, S-a sculat și a venit la ucenici; i-a găsit *adormiți de întristare*” (Luca 22:45).

Urma ca și ei să fie atacați de cel rău, astfel că au simțit o *întristare* asemănătoare celei a lui Isus. La Cina cea de taină, Petru declarase cu îndrăzneală că mai bine murea pentru Domnul decât să se lepede de El. Petru credea că era în stare, prin resursele proprii, să rămână în picioare, neobosit, până la capăt. Ceilalți ucenici au crezut, la rândul lor, că vor putea rămâne credincioși Învățătorului. Isus a știut însă că nu

doar loialitatea Lui față de Tatăl avea să fie pusă la grea încercare, ci și a ucenicilor față de El.

Ascultați cuvintele pe care le-a spus Isus ucenicilor cuprinși de somn:

Apoi a venit la ucenici, i-a găsit dormind și i-a zis lui Petru: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine! Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.” (Matei 26:40-41)

Vedem aici care este cheia în funcție de care fie vom asculta neabătută de Dumnezeu, fie doar ne vom dori să ascultăm, fără să izbutim. Ea se rezumă la întărirea noastră prin veghere (vigilență) și rugăciune. Iuda scrie următoarele: „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt” (versetul 20). Rugăciunea ne domolește firea și ne zidește omul lăuntric.

Trupul nostru este slab și va căuta întotdeauna calea cea mai ușoară, dar aceasta este, de obicei, calea greșită. Firea nu vrea să lupte împotriva curentului puternic al forțelor lumii. Pe de altă parte, rugăciunea ne consolidează tăria lăuntrică, așa încât să putem birui dorințele firii. Ea ne ajută să nu cădem de oboseală. Isus le-a spus ucenicilor că trebuia să se roage necurmat și să nu cadă de oboseală (Luca 18:1). Cu alte cuvinte, ne vom prăbuși dacă nu ne rugăm, îndeosebi în vremurile când tristețea (suspinele) vine peste noi.

În seara aceea petrecută în grădină, ucenicii au căzut de oboseală. Au adormit când ar fi trebuit să se roage. Nu vegheau cu privire la primejdia care îi pândea. În loc să fie treji, se lăsaseră prinși în mreaja trândăviei.

Astăzi, nouă ne stau la îndemână alte mijloace cu care putem stinge sau înăbuși îndemnul Duhului: pornim televizorul, internetul, trimitem mesaje prietenilor, ne verificăm contul de Facebook, folosind atotprezentele telefoane celulare, jucăm jocuri video, ne lăsăm absorbiți de muncă sau deschidem frigiderul și ne hrănim trupul. Astfel, ne pierdem abilitatea de a rămâne tari în fața greutăților, ca și tăria neobosită care ne stă la dispoziție prin harul lui Dumnezeu.

Isus i-a confruntat pe prietenii Lui cei mai apropiați și i-a îndemnat: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită” (Matei 26:41). S-a îndepărtat a doua oară de ei și s-a întors apoi doar ca să-i găsească din nou dormind. De data aceasta, nu i-a mai trezit și nici nu i-a mai avertizat; ucenicii aleseseră deja în ce-i privea.

Adesea Dumnezeu ne va avertiza o dată, poate chiar și de două ori, însă dacă Îl trecem cu vederea avertismentele, nu ne va mai vorbi până când nu ne pocăim. Când ne pomenim copleșiți de necazuri, Îl întrebăm plini de frustrare: „Doamne, unde ești?” El ne-a avertizat însă, iar noi nu am vrut să ascultăm.

Isus S-a dus pentru a treia oară să Se roage, îndepărtându-Se de ucenicii cufundați în somn. Când a sfârșit rugăciunea, ei încă dormeau. Atunci a venit în grădina Iuda, vânzătorul, însoțit de străjerii templului, să-L prindă pe Isus.

DIFERENȚA DINTRE SUCCES ȘI EȘEC

Isus a avut succes în incredibila Sa misiune de manifestare a harului, rămânând treaz, în stare de veghere, rugându-Se și înaintând neabătut până la capăt. Pe de altă parte, ucenicii își exprimaseră dorința de a rămâne și ei neclintiți; credeau că pot face aceasta, însă le lipsea tăria necesară. După cum prevăzuse Isus, fiecare dintre ei a fost atacat de cel rău și a eșuat: „Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit” (Matei 26:56). Petru a făcut tocmai ce spusese că nu va face: s-a lepădat de Isus. Putem observa însă și un aspect pozitiv cu privire la Petru: cel puțin L-a urmat pe Isus până la locul judecății. Cu excepția lui Ioan, toți ceilalți au fugit din grădina, să se pună la adăpost.

Cât de des îi auzim pe alți credincioși declarându-și bunele intenții, doar ca să vedem apoi că nu izbutesc să le ducă la îndeplinire? De ce se întâmplă astfel? Fiindcă, asemenea ucenicilor în grădina, nu veghează în rugăciune! Duhul lor este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă. Faptul că nu sunt înarmați cum se cuvine îi împiedică să-și atingă scopul urmărit.

Cine altcineva era mai îndreptățit să ne îndemne să ne înarmăm decât apostolul Petru? În seara aceea de răscruce, s-a dovedit plin de îndrăzneală în vorbe, însă a dat greș când a trebuit să treacă la fapte. Isus îl avertizase dinainte: „Simone, Simone, Satan v-a cerut să vă cearnă ca grâu” (Luca 22:31). Însă lui Petru și celorlalți le-a lipsit tăria neobosită de care aveau nevoie pentru a nu fi clătinați în noaptea aceea. Acesta este motivul pentru care Petru ne-a îndemnat mai apoi să ne înarmăm, ca să ieșim biruitori, fie că este vorba despre o noapte, despre o perioadă ori despre întreaga noastră viață.

Ca să fim înarmați pentru luptă, trebuie să fim treji și să veghem, fără a îngădui momelilor lumii să ne înăbușe hotărârea sau dedicarea de a ne asemăna lui Cristos în toate lucrurile. Și noi trebuie să fim treji și să veghem în orice vreme, căci dacă nu suntem atenți *fără încetare*, păzindu-ne de vrăjmașul care caută să ne înghită, el ne va face să ne clătinăm și să cădem.

ÎMPOTRIVIȚI-VĂ DIAVOLULUI

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință.

1 Petru 5:8-9

Am ajuns acum la îndemnul apostolului Petru referitor la luptă. Apostolul afirmă că Diavolul (și toate oștirile lui) seamănă cu un leu, care caută pe cine să înghită.

Ca să limpezim lucrurile, identitatea Diavolului nu are de-a face cu imaginea *leului*; în Scriptură, Satan este numit șarpe, balaur, hoț și alte câteva, însă nu leu. Isus este adevăratul Leu, „Leul din seminția lui Iuda” (Apocalipsa 5:5). Ceea ce vrea Petru să sublinieze este faptul că Diavolul *seamănă* cu un leu nesățios, pornit în căutarea prăzii, gata să devoreze pe cine poate. Tot astfel ne va devora și Diavolul, fără pic de milă, dacă i se va ivi ocazia. Nu vă înșelați în privința aceasta. El este un vrăjmaș învins, dar e un adversar nemilos, care nu ar trebui subestimat niciodată. Cel rău nu ne va arăta niciun strop de milă sau de compasiune și urmărește un singur scop: să fure, să junghie și să prăpădească.

Dacă v-ați afla în savana din Tanzania, pe teritoriul unui leu care sfâșie oameni, nu v-ați aventura la plimbare neînarmați. În caz contrar, ați avea toate șansele să nu scăpați cu viață. Dacă sunteți înțelepți, veți lua cu voi o armă de calibru mare, pe care știți să o mânuiți. Dacă sunteți înarmați, treji și în stare de veghe, veți fi pregătiți să luptați și să învingeți, rămânând nevătămați. Acesta este adevărul pe care vrea să-l evidențieze Petru.

ÎMPOTRIVIȚI-VĂ DIAVOLULUI

În versetul 9, Petru ne îndeamnă stăruitor să ne *împotrivim* Diavolului. Cuvântul folosit în limba greacă este *authistemi*, definit de Thayer astfel: „a se poziționa împotriva cuiva, a opune rezistență, a lupta împotriva cuiva”. Strong adaugă definiției și sensul de „a se ridica

împotriva cuiva”. Dicționarul explică termenul astfel: „a împiedica prin fapte sau argumente”. Nu începe îndoială că acest cuvânt sugerează ideea de conflict puternic.

Însă, în timp ce ne pregătim pentru conflictul armat, ascultați cuvintele cu care ne îmbărbătează Isus: „Iată că v-am dat putere... peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma” (Luca 10:19). Nu este afirmația aceasta încurajatoare? Promisiunea lui Dumnezeu ne asigură că, dacă umblăm în harul Său cel plin de putere, nimeni și nimic nu ne poate vătăma, nici măcar Diavolul însuși! Faptul acesta este plin de însemnătate.

Însă noi trebuie să folosim puterea care ne-a fost dată. Altfel, promisiunea nu își produce efectele, iar noi putem fi vătămați. Acesta este motivul pentru care Petru ne învață să ne împotrivim celui rău. El nu spune: „Rugați-vă și cereți-l lui Dumnezeu să-l dea la o parte din calea voastră.” Noi suntem îndemnați să ne împotrivim lui direct, cu îndrăzneală și cu bună știință.

Prin decret divin,
Dumnezeu a
încredințat toată
autoritatea lui Isus,
care, la rândul Său,
ne-a încredințat-o
nouă.

Nicăieri în Noul Testament nu ni se spune că ar trebui să-l cerem lui Dumnezeu să-l îndepărteze pe cel rău din viața noastră. De fapt, Dumnezeu nu poate să o facă! Îmi dau seama că s-ar putea să mă considerați rătăcit când asociez cuvintele *nu poate* cu persoana lui Dumnezeu. Însă afirmația aceasta este adevărată. Dumnezeu a dat omului autoritate pe Pământ, iar El nu va trece peste propriul cuvânt. De aceea nu a intervenit atunci când Adam s-a întâlnit

cu șarpele în grădină, astfel că a fost nevoie să vină Isus, ca Fiu al omului, pentru a-l învinge pe cel rău. Din același motiv Biserica lui Cristos trebuie să se împotrivescă direct Diavolului și oștirilor lui.

Prin decret divin, Dumnezeu a încredințat toată autoritatea lui Isus, care, la rândul Său, ne-a încredințat-o nouă. Ca trup al Lui, noi suntem cei care trebuie să lupte, dar, potrivit Scripturii, aceasta este „lupta cea bună” (vezi 1 Timotei 6:12).

CEL MAI BUN MODEL

Dacă vrem să învățăm cum să ne împotrivim Diavolului, de la cine am putea învăța mai bine decât de la Isus? Putem trage multe învățăminte privind la timpul petrecut de El în pustie.

Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie, unde a fost ispitit de Diavolul timp de patruzeci de zile. (Luca 4:1-2)

Diavolul L-a ispitit pe Isus în decursul a patruzeci de zile. Aceasta înseamnă că Domnul a trebuit să i se împotrivescă o bună bucată de vreme. Prima confruntare consemnată în Scriptură a avut loc spre sfârșitul celor patruzeci de zile, când cel rău a încercat să-L ispitească pe Isus să-și folosească puterea divină pentru a dovedi că El era Fiul lui Dumnezeu. Isus era flămând, astfel că Diavolul l-a sugerat să transforme o piatră în pâine. Isus i-a răspuns cu îndrăzneală: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»” (Matei 4:4).

Putem desprinde cel puțin trei învățăminte din situația aceasta. Mai întâi, Isus a recunoscut și a răspuns imediat ispitiei. Nu a stat să se gândească mult și nici nu a făcut culcuș ideilor Satanei în mintea Lui, pentru a nu permite sugestiei celui rău să încolțească în inima Sa. Ar trebui să urmăm și noi exemplul pe care ni l-a dat Isus.

În al doilea rând și la fel de important, Isus a vorbit direct Diavolului. Nu S-a rugat ca Tatăl să îndepărteze din calea Lui ispititorul sau ispita. Nici nu a comunicat indirect cu vrăjmașul, spunând: „Nu este voia lui Dumnezeu ca Satan să mă învingă, așa că nu voi ceda în fața acestei încercări.” Nu, Isus l-a abordat direct și cu asprime pe cel rău. La fel ar trebui să facem și noi. Scriptura însăși ne îndeamnă: „Să nu dați prilej Diavolului” (Efeseni 4:27).

În final, Isus a rostit Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Observați că răspunsul Lui a fost: „Este scris.” De ce este atât de important faptul acesta? Din următorul motiv: Cuvântul lui Dumnezeu este sabia noastră. Pavel spunea: „Luați... sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6:17). Cuvântul divin nu este o armă fizică, însă constituie o armă spirituală extraordinară. Isus și-a străpuns efectiv adversarul cu această armă spirituală, răbindu-l, fără drept de apel. Cu toate acestea, vrăjmașul este deosebit de tenace, astfel că nu a cedat. A încasat lovitura dureroasă și a continuat să atace.

Cu prilejul următoarei ispitiri consemnate în Scriptură, Satan l-a oferit lui Isus ocazia să o ia pe scurtătură în drumul spre câștigarea împărățiilor lumii, pe care păcatul lui Adam le dăduse în stăpânirea Diavolului. Pentru aceasta, Isus nu avea de făcut altceva decât să cadă cu fața la Pământ și să Se închine înaintea lui. Însă Domnul i-a răspuns: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: «Să te închini Domnului, Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești»” (Luca 4:8)

Isus i-a spus vrăjmașului să treacă înapoia Lui. În cazul nostru, e ca și cum i-am spune cu îndrăzneală Diavolului: „Pleacă de-aici!” Isus a folosit apoi Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-l lovi din nou pe dușman.

Ispitirea a continuat până când vrăjmașul a primit toate loviturile pe care le putea îndura cu ocazia unei confruntări. Luca descrie astfel deznodământul: „Diavolul s-a retras pentru o vreme, așteptând o altă ocazie” (Luca 4:13, traducerea MSG).

PIEDICA DIN CALEA UNUI PĂSTOR

Cu câțiva ani în urmă, un păstor căruia îi voi spune Ken a venit la mine în birou. Ken era tânăr, chipeș, puternic și avea o soție și niște copii grozavi. Înainte să devină credincios, avusese de-a face cu drogurile. Ken era nespun de recunoscător pentru eliberarea și mântuirea primite în dar, astfel că plângea adesea în timpul închinării. Am fost foarte mișcat văzând iubirea arzătoare pe care o avea omul acesta pentru Isus. Ken era un om blând, un soț bun și un tată nemaipomenit. Era conștient, fără doar și poate, că i se iertase mult, astfel că iubea mult, la rândul lui.

Însă Ken dusese o luptă aprigă luni de-a rândul, fără să o facă nimănui cunoscută. În cele din urmă, nu a mai putut îndura presiunea, astfel că a hotărât să-mi acorde încredere și să mi se destăinuiească. Când a intrat în biroul meu, avea întipărită pe chip o expresie lamentabilă.

- Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

Ken a început să-mi relateze istoricul familiei din care venea și astfel am aflat că mulți dintre bărbații cu care era înrudit suferiseră de inimă și, prin urmare, muriseră încă de tineri.

- John, mă lupt cu teama profundă că voi muri de atac de cord, mi-a zis el. Mi-am făcut programări la medic și, în urma consultului, se pare că deocamdată nu am nimic. Totuși, nu mă pot elibera de teama că voi muri pe neașteptate. M-am obișnuit cu ea, însă uneori devine de-a dreptul copleșitoare. Atunci încep să transpir din toți porii, până îmi ajung hainele learcă de sudoare. Mi se întâmplă noaptea, când sunt singur, sau chiar și în prezența altora ori în timpul slujbelor în biserică. Se pare că nu pot controla în niciun fel frica; parcă se năpustește peste mine dintr-o dată, fără veste, și mă copleșește. M-am rugat cu ardoare, l-am cerut lui Dumnezeu să îndepărteze frica și să mă ajute să nu mai cedez în fața acestui simțământ care mă doboară.

Atunci am intervenit în discuție.

- Ken, acesta e motivul pentru care nu vezi niciun rezultat. Tu te rogi lui Dumnezeu, dar nu vorbești direct vrăjmașului, cum a făcut Isus în pustie. Cuvântul divin ne spune în mod clar: „Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7). Așa trebuie să faci și tu! Isus l-a învins pe Satan, însă El S-a înălțat apoi la cer și acum șade la dreapta Tatălui. Înainte să plece, ne-a dat nouă autoritatea Lui și puterea de a-l împlini voința cu privire la dușmanul pe care l-a biruit. Isus ne arată atât de lămurit adevărul când spune: „duhurile vă sunt supuse” (Luca 10:20).

Ele trebuie să asculte de noi. Cristos ne învață să folosim Cuvântul lui Dumnezeu, să ne adresăm vrăjmașului, poruncindu-i să se supună promisiunilor legământului încheiat de noi cu Dumnezeu.

Prietenul meu asculta cu luare-aminte, așa că am continuat:

- Ken, se întâmplă uneori ca vrăjmașul să mă necăjească întruna, până când situația pare că scapă de sub control; atunci mă duc undeva, în aer liber, într-un loc retras, unde știu că nu mă poate auzi nimeni. Apoi încep să strig din toate puterile, fiindcă a fi plin de *înflăcărare* înseamnă a da tot ce ai, duh, suflet și trup. Implicarea „trupului”, în situația aceasta, presupune adesea, în mod firesc, să-mi ridic glasul, așa că zic: „Prea bine, Diavole, dacă vrei să ne luptăm, de luptă vei avea parte! Însă îți spun dinainte că vei fi făcut arșice din nou, fiindcă eu am o sabie, pe când tu nu ai. Așa că voi lua sabia Cuvântului și te voi tăia în bucăți, iar dacă încă nu ți-a ajuns și nu ai fugit, voi tăia bucățile în bucățele, până când o vei lua îngrozit la goană. Acum, ascultă: Cuvântul lui Dumnezeu spune...”

Ken m-a ascultat în timp ce-i împărtășeam câteva pasaje din Cuvântul Domnului despre vindecare, despre eliberarea de frică, despre purtarea divină de grijă și despre izbăvire. I-am arătat cum să ia promisiunile scrise și să le transforme într-o sabie cu care să meargă la luptă. I-am spus că trebuia să vorbească direct și cu *înflăcărare* duhului de frică. Am mai stat de vorbă o vreme, m-am rugat pentru el, iar apoi a plecat.

După alte șase luni, Ken s-a întors cu o privire sobră pe chip. Se vedea că apăsarea încă îl încovoia. L-am întrebat cum îi merge, însă știam deja ce urmează să-mi răspundă.

- John, e mai rău ca niciodată, mi-a spus el. Mă lupt cu frica și mai des ca înainte. Pare că mă copleșește aproape în fiecare zi: încep să transpir din greu, hainele îmi ajung ude learcă, iar încrederea mi-e șubrezită de-a binelea. Mi-e greu să slujesc altora din pricina propriei mele lupte.

Ken s-a aplecat spre mine și mi-a mărturisit cuprins de disperare:

- John, am postit, m-am rugat, chiar am strigat spre Dumnezeu din toate puterile, cerându-l să mă ajute, dar pur și simplu nu am simțit nicio alinare și nu am primit vreun răspuns. Sunt pe cale să-mi pierd mințile.

L-am privit neîncrezător.

- Ken, ai făcut ce ți-am spus cu câteva luni în urmă? Te-ai dus într-un loc retras, să lupti direct cu Diavolul? Ai rostit în fața lui Cuvântul lui Dumnezeu?

- Ei bine... nu prea.

Acum începeam eu să-mi pierd cumpătul.

- Ken, nu se va întâmpla nimic și nu se va petrece nicio schimbare câtă vreme nu confrunți direct vrăjmașul cu sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Ken și-a plecat capul și mi-am dat seama că începea să bată în retragere. Nu cred că fusese niciodată de acord cu sfatul meu, dar se întorsese la mine fiindcă știa că mă mai căutaseră și alții, care fuseseră

ajutați. Ken era un om al credinței și era convins cu adevărat că Dumnezeu era îndeajuns de puternic pentru a răspunde strigătului său, însă deocamdată nu vedea rezultate și era cuprins de disperare.

Am început să mă gândesc la o ilustrație, când Duhul Sfânt mi-a pus în minte dintr-o dată un exemplu relevant.

- Ken, președintele Statelor Unite este Comandantul suprem al forțelor armate ale țării noastre. Cu alte cuvinte, el este capul, liderul sau șeful tuturor militarilor noștri. Imaginează-ți acum că unul dintre soldații americani se află pe câmpul de luptă, în Irak. Inamicul a deschis focul din toate părțile, dar soldatul nostru nu trage și el. Înnebunit și plin de spaimă, pune mâna pe aparatul de radio și reușește să intre în legătură cu Casa Albă. Odată ce-i răspunde președintele, soldatul îl imploră: „Domnule președinte, se trage asupra mea din toate părțile. Inamicul a deschis focul și încearcă să mă doboare. Domnule președinte, vă rog, veniți și ucideți adversarii care vor să mă răpună. Sunt disperat și speriat! Vă implor, veniți-mi în ajutor!”

L-am întrebat apoi pe Ken:

- Într-adevăr, viața soldatului e în mare pericol, dar chiar și așa, ce ar răspunde președintele cererii lui frenetice?

Am dat tot eu și răspunsul:

- Președintele i-ar zice: „De ce mă suni pe mine? Ți-am oferit cea mai bună pregătire militară de pe planetă. Ți-am dat cele mai bune arme cu putință. Te-am înzestrat cu autoritatea Statelor Unite ale Americii să mergi și să distrugi inamicul. Soldat, închide telefonul și pune mâna pe armă! Luptă cu inamicul!” Apoi președintele ar închide și ar aștepta ca soldatul să-și facă datoria.

Ochii lui Ken au început să se lumineze.

- Ken, am continuat eu, ție ți-a fost dată o sabie, pe când vrăjmașul cu care lupti tu nu are niciuna. De fapt, el a fost cu totul dezarmat, fiindcă Domnul nostru „a dezbrăcat [a dezarmat] domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii” (Coloseni 2:15). Tu ai în mână o armă veritabilă; dușmanul are la dispoziție numai intimidarea. Nu doar atât, dar ție ți s-a dat toată puterea și autoritatea cu care este investit Numele lui Isus. Scriptura ne spune că orice genunchi trebuie să se plece în Numele Lui și că orice limbă trebuie să-L mărturisească pe Isus ca Domn (Filipeni 2:10-11). Tu ai fost înzestrat cu armura lui Dumnezeu: cu platoșa neprihănirii, cu scutul credinței, cu coiful mântuirii etc. Scutul credinței tale va stinge nu doar unele, ci toate săgețile arzătoare ale celui rău îndreptate împotriva ta. Dumnezeu ți-a spus în Cuvântul Său: „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului” (Isaia 54:17). Ken, Dumnezeu arată în mod specific faptul că tu ești cel care trebuie să lupte cu inamicul. Nu o face El pentru tine; tu trebuie să înfrunți vrăjmașul. Tu strigi întruna spre Dumnezeu, însă El

ți răspunde, asemenea președintelui: „Împușcă-l!” sau „Străpunge-l cu sabia!”

Ken mă privea acum drept în ochi. A văzut înțelepciunea exemplului pe care Duhul Sfânt i-l dăduse prin mine. A plecat din biroul meu plin de speranță și de credință. Trei săptămâni mai târziu s-a întors cu un zâmbet larg pe chip. Avea mersu sprinten, ochii strălucitori și glasul vioi.

- John, trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat!

M-am aplecat spre el, așteptând să-mi dea o veste încurajatoare.

- Când mergeam spre biserică duminică dimineața m-a cuprins din nou frica, mi-a zis el. Mă îngrozea gândul că pot muri în orice clipă din cauza unui atac de cord. Am început să transpir și hainele mi s-au îmbibat iar de sudoare. Însă, în loc să strig spre Dumnezeu, cum făcusem întotdeauna până atunci, mi-am spus că m-am săturat până peste cap de toată povestea. M-am înfuriat de-a binelea pe cel rău. Mânia clocotea în mine și, fără să-mi avertizez în vreun fel soția care ședea în dreapta, am izbit cu pumnul bordul mașinii. Am strigat din toți rărunchii: „Diavole, m-am săturat! Am terminat-o cu tine și cu frica asta!” Apoi am început să citez cu glas tare și plin de înflăcărare ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la viața mea. John, când am lovit bordul cu pumnul, strigând: „Diavole, m-am săturat!” am avut o vedenie în inima mea. L-am văzut pe Isus șezând pe tron, în ceruri, iar în clipa în care l-am confruntat pe cel rău, L-am zărit ridicându-Se plin de încântare, cu brațele ridicate în sus, strigând: „Da!”

Ken a început să râdă și mi-a zis:

- John, am avut senzația că Isus îmi spunea: „De când așteptam să faci asta! Mă bucur atât de mult că ai trecut în sfârșit la acțiune.”

Ken nu a mai cedat niciodată în fața temerii și nici nu a mai avut de luptat cu depresia adusă în viața lui de apăsarea fricii. Astăzi, după mai bine de douăzeci de ani de atunci, acest preaiubit om al lui Dumnezeu este încă sănătos, în viață și păstorește o biserică mare în sudul Statelor Unite. Îi merge foarte bine, fizic și spiritual deopotrivă.

ÎMPOTRIVIȚI-VĂ NEABĂTUȚI

Să privim cu mai multă băgare de seamă cuvintele lui Petru:

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.
Împotriviți-vă lui *tari* în credință. (1 Petru 5:8-9)

Dacă vă mai amintiți ce spuneam în primul capitol, cuvântul *tare*, *neclintit* este un sinonim pentru *neobosit*. Biblia nu ne învață că, dacă ne împotrivim vrăjmașului o dată, acestuia i se interzice să se întoarcă și să

mai încerce să ne atace. Ba din contră, el poate încerca mereu și mereu. De-a lungul anilor am învățat că acesta este motivul pentru care mulți creștini se descurajează și au parte de înfrângere. Ei își spun: „Se pare că nu merge” sau „Nu sunt eu înzestrat cu ce e nevoie pentru a trăi o viață de biruință”. Gândurile acestea sunt niște minciuni sfruntate, iar noi nu ne putem permite să le facem loc în mintea noastră.

Vă voi relata altă istorisire care ilustrează aspectul acesta. Lisa a avut colici când era bebeluș. Problema aceasta apare de obicei la sugari, cu precădere în primul an de viață. Toți bebelușii plâng, însă unul care are colici poate plânge ore întregi, fără ca durerea să îi poată fi alinată cumva. Plânsetele nesfârșite se repetă aproape în fiecare zi și problema poate persista luni la rând. Medicii nu știu cu certitudine ce anume o provoacă, dar mulți cred că e pricinuită de sistemul digestiv care nu s-a dezvoltat suficient.

Primul nostru născut, Addison, a avut la rândul lui colici. Țin minte că plângea întruna, aparent fără niciun motiv. Primele câteva dăți părea că plânsul nu mai contenește. Îl mângâiam pe spate, îl legănam, îi cântam, dar el continua să țipe. Ne simțeam neputincioși, fiindcă nimic nu părea să-l ajute. După o vreme, am început să-l iau în brațe și să poruncesc durerii să-i părăsească trupul. Mă adresam sistemului său digestiv. Mă rugam cu voce tare, cu putere, în Duhul, iar Addison adormea.

Într-o noapte, Lisa era în baia dormitorului nostru, iar eu mă întinsesem deja în pat. Dintr-o dată, am auzit un țipăt cutremurător din camera copilului.

- John, au început iar colicile, mi-a strigat Lisa.

Am coborât din pat și am aruncat o privire spre ceasul de pe noptieră. Era trecut cu puțin de miezul nopții. M-am îndreptat grăbit spre camera de alături, l-am ridicat pe Addison din pătuț și am poruncit durerii să plece din trupul fiului meu, în Numele lui Isus. Apoi m-am rugat în Duhul până când Addison a adormit. Trecuseră vreo cincisprezece minute.

Noaptea următoare eram amândoi în pat când am auzit iarăși țipătul acela cumplit. Trebuie să recunosc: primul meu gând a fost: „Nu merge! Te rogi pentru el și nu se face mai bine. Nu ești eficient și nu ai credință.” A trebuit să îndepărtez cu bună știință gândul acela din mintea mea și să-l înlocuiesc apoi cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre rugăciunea ascultată. I-am spus Lisei:

- Mă ocup eu de asta.

M-am ridicat și m-am uitat la ceas. Era aceeași oră: doisprezece și unsprezece minute noaptea. „Ce coincidentă”, mi-am spus. Am pornit din nou spre camera copilului, l-am ținut strâns la piept, am poruncit durerii să plece în Numele lui Isus și m-am rugat în Duhul până când a adormit. Trecuseră iarăși vreo cincisprezece minute.

Noaptea următoare, Lisa era în baie, iar eu eram în pat. Pentru a treia seară la rând am auzit țipătul acela îngrozitor. De data aceasta,

gândurile începeau să mă asalteze mai tare: „John, te rogi pentru Addison de aproape două săptămâni. Te-ai rugat aseară și alaltăseară. E cazul să recunoști: nu-l ajuți cu nimic pe copil! Rugăciunile tale nu au efect!” M-am împotrivit din nou acelor gânduri, înlocuindu-le cu Cuvântul divin, și m-am ridicat din pat.

Privirea mi s-a întors spre ceas și nu mi-a venit să cred. Era doisprezece și unsprezece minute. M-am infuriat de-a binelea! Am pornit valvârteje spre camera copilului, l-am văzut chinându-se și mi-am pus mâna pe pieptul lui. Mi-am privit băiețelul și am simțit că nu doar eu mă uitam la fiul meu, ci parcă și Duhul Sfânt îl privea prin ochii mei.

Cu furie și cu multă autoritate, am strigat: „Duh rău de colici și de boală, m-am săturat să-mi chinuiești fiul! Pun capăt blestemului care a atins familia Lisei și îți poruncesc, în Numele lui Isus, să-ți iei mâinile mizerabile de pe Addison! Trebuie să pleci îndată și să nu te mai întorci!” Poate vă închipuiți că toate acestea au speriat copilul, dar s-a întâmplat tocmai contrarul. Micul Addison a încetat îndată să mai plângă, m-a privit duios, a închis ochii și a adormit. A fost ultima oară când a mai plâns din pricina colicilor. Începând din noaptea aceea, a fost un bebeluș normal și fericit. Se pare că vrăjmașului îi ajunsese; obosise să tot fie lovit cu sabia. L-a lăsat pe Addison în pace și nu s-a mai întors.

Al doilea fiu al nostru, Austin, s-a născut după mai puțin de trei ani. La câteva luni după ce a venit pe lume, a început să aibă aceleași simptome. De acum știam ce urmează și m-am pregătit pentru o nouă luptă. Am vorbit cu autoritate durerii și plânsul acela cumplit a încetat. Colicile s-au oprit după vreo două zile și nu l-au mai necăjit niciodată. Când s-a născut după alți câțiva ani al treilea fiu al nostru, Alec, nu a avut nicio problemă cu colicii. Lanțul fusese frânt. Mi-l închipui pe cel rău gândindu-se: „Dacă încerc din nou, voi fi înjunghiat și lovit iar cu sabia Cuvântului divin.”

Dragi prieteni, fiți fără preget când vă împotriviți Diavolului. Muștrați-l direct și cu asprime, potrivit autorității investite în voi de Domnul Isus Cristos. *Hotărârea noastră de a ne elibera din robie trebuie să fie mai mare decât cea a vrăjmașului de a ne ține legați.*

Nu voi uita niciodată mărturia unui mare misionar care slujește printre indienii din Mexic. El lucrează mai cu seamă în satele mici din munți și aproape toți sătenii au ajuns credincioși în urma slujirii echipei lui. Într-o seară, a fost trezit de localnicii înnebuniți. Copilașul unei familii care venise la biserică tocmai murise. Membrii familiei l-au chemat de îndată să vină și să se roage. Misionarul s-a ridicat, s-a dus la ei acasă și a poruncit duhului morții să iasă din trupul copilului. În câteva minute, bebelușul a început să tușească, să strănute și să respire. Înviase din morți! Au sărbătorit cu toții evenimentul, iar misionarul s-a întors la el acasă și s-a dus la culcare.

Nu după mult timp, aceiași oameni i-au bătut din nou la ușă. Copilașul murise a doua oară. Misionarul s-a ridicat, a muștrat duhul

morții și bebelușul a revenit la viață. Misionarul a mărturisit că a trebuit să se împotrivescă de mai multe ori morții în noaptea aceea, înainte ca spiritul ei să lase copilul în pace.

Copilașul a rămas în viață și, la data relatării misionarului, era unul dintre copiii sănătoși din sat.

ȚINEȚI-VĂ STRÂNS

Am văzut prea adesea credincioși care au suferit pierderi tragice. Creștini bine intenționați au primit binecuvântări, vindecări sau minuni autentice din partea lui Dumnezeu, însă în decursul câtorva zile, săptămâni, luni sau uneori ani, au pierdut ce le fusese dăruit. De aceea ne învață Biblia să păstrăm (să ne ținem strâns de) ce este bun (vezi 1 Tesaloniceni 5:21). Orice credincios ar trebui să mediteze, să memoreze și să nu se lase clintit de pe temelia acestui îndemn pe care eu l-am învățat devreme în umblarea mea creștină.

În anii adolescenței am suferit din pricina unei dureri supărătoare de spate, în zona lombară. După un an de la întoarcerea mea la Domnul, am participat împreună cu un prieten la o întâlnire. Persoana care conducea serviciul a anunțat: „Este cineva aici, în seara aceasta, care suferă de dureri de spate, mai ales în zona lombară.”

Am știut în aceeași clipă că se referea la mine, însă eram puțin suspicios cu privire la ce urma să se întâmple. Participasem la liturghii în Biserica Catolică de când mă știam și nu mă simțeam în largul meu să-mi aud problema expusă în public, așa că nu m-am clintit de pe scaun. Când persoana aceea a trecut mai departe, am fost ușurat.

Zece minute mai târziu, a spus: „Îmi pare rău, dar Domnul nu vrea să lăsăm deoparte chestiunea aceasta. O persoană care este prezentă aici are nevoie de vindecarea durerii sale de spate.”

Mi-am spus din nou: „Nu mă duc în față, sub ochii atâtor oameni. Nu mă mișc de la locul meu.” Însă, de data aceasta, Duhul Sfânt mă îmboldea, astfel că am lăsat deoparte neliniștea și am hotărât să răspund. Sora aceea și soțul ei s-au rugat pentru spatele meu și am fost vindecat îndată. Am rămas uimit! De ani de zile nu mai știam cum era să nu mă doară spatele. Am fost uluit văzând ce făcuse Dumnezeu în trupul meu în seara aceea.

În următoarele câteva săptămâni nu m-a supărat nicio durere. Era nemaipomenit! Era grozav de bine să mă pot apleca deasupra chiuvetei, când mă spălam pe dinți sau mă bărbieream, fără să fiu nevoit să-mi duc mâinile la șale, străfulgerat de durere, și să-mi îndrept îndată spatele. Eram tare fericit și recunoscător pentru ceea ce făcuse Dumnezeu.

O lună mai târziu, în timp ce stăteam în pat, gata să adorm, a intrat ceva în camera mea. Nu l-am putut vedea, însă cu siguranță l-am simțit.

Deși încăperea era luminată de razele lunii, în mod ciudat, a părut că se întunecă dintr-o dată. Odată cu intrarea acelei prezențe s-a strecurat înăuntru și frica. Pe neașteptate, am simțit în zona mijlocului aceeași durere care mă chinase ani de zile. Prin minte mi-a trecut următorul gând: „S-a zis cu vindecarea ta și cu zilele fără durere. Vei avea probleme cu spatele tot restul vieții.”

Deși eram tânăr în credință, mă hrănisem îndeajuns din Cuvântul lui Dumnezeu și cunoșteam suficient pentru a-mi da seama că aveam de-a face cu un atac al celui rău. Vrajmașul încerca să mă facă să cred minciuna lui, pentru ca durerea să poată rămâne. Am sărit îndată din pat și am început să străbat camera în lung și-n lat, strigând: „Satan, am fost vindecat la serviciul acela de acum două săptămâni și mă țin strâns de vindecarea primită! Biblia spune că prin rănilor lui Isus sunt tămăduit. Nu vei aduce din nou durerea asupra mea. Voi rămâne eliberat de ea. Așa că îți poruncesc să ieși din trupul meu, din camera mea și din apartamentul meu, în Numele lui Isus!”

Încăperea s-a luminat efectiv. Teama și prezența aceea întunecată care au însoțit atacul au dispărut îndată, odată cu durerea. De atunci nu a mai trebuit să lupt niciodată cu durerea de spate.

Isus spune: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa (premiul victoriei)” (Apocalipsa 3:11). Trebuie să păstrăm neobosiți ceea ce am primit de la Dumnezeu.

Una dintre întâmplările cele mai triste la care am fost martor este cea a unui om care a fost vindecat în mod miraculos într-o seară, la serviciul ținut în biserică unde predicam. Clădirea era plină, așa că am încheiat cu o rugăciune pentru întreaga mulțime. Am observat un om cu capul plecat, care plângea în marea de oameni din fața mea. M-am dus la el să văd ce se întâmplase. Am descoperit că suferise mai multe intervenții chirurgicale la spate și că era condamnat să rămână infirm pe viață. Avusese dureri cronice, dar acum era vindecat pe deplin. Nu mai văzusem niciodată un bărbat în toată firea care să plângă de bucurie ca el, în urma eliberării uimitoare de care avusese parte.

Câteva săptămâni mai târziu ne-am întâlnit întâmplător într-un restaurant. Era tot numai zâmbet, plin de vitalitate, și mi-a povestit cum se bucura acum de libertatea nou descoperită, odată ce fusese vindecat. M-am bucurat tare mult pentru el.

După încă un an l-am revăzut. Nu m-a mai întâmpinat zâmbind, ca înainte. De fapt, nici nu a venit la mine. Eu l-am recunoscut și l-am întrebat cum îi mergea. Mi-a spus că problemele cu spatele reveniseră și că începuse să pună la îndoială autenticitatea vindecării. A încercat să mă asigure că starea de boală nu era într-un totuț reu, fiindcă Dumnezeu

Trebuie să
păstrăm
neabătuți
ceea ce am
primit de la
Dumnezeu.

Îl învăța o serie de lecții prin intermediul durerii. Am căutat să-i arăt cât de important era să se „țină strâns” de ceea ce primise, însă el nu era interesat de mesajul meu. Se convinsese pe sine însuși că avea dreptate.

A rămas până în ziua de astăzi un om bun, un tată și un soț grozav, însă, din păcate, duce în spate o povară pentru care Isus a plătit un mare preț ca să-i fie ridicată de pe umeri.

E CU NEPUTINȚĂ SĂ NU PRIMIȚI

Ceea ce urmează să spun acum este deosebit de important. Dacă sunteți credincioși și vă împotriviți neclintiți Diavolului, veți câștiga întotdeauna. Însușiți-vă, declarați și acționați cu îndrăzneală în virtutea promisiunii: „Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7).

Cuvântul folosit în limba greacă pentru „a fugi” este *pheugo* și înseamnă „a dispărea, a scăpa, a o lua la goană, a căuta se să pună la adăpost prin fugă”.

Am auzit chiar pe unii teologi afirmând că termenul *pheugo* înseamnă „a fugi cuprins de groază”, ceea ce e grozav! Cuvântul lui Dumnezeu nu spune că *s-ar putea* ca Diavolul să fugă de la voi. Nu, ci dacă vă împotriviți lui, el va fugi cu siguranță. Cel rău urăște împotrivirea plină de îndrăzneală, bazată pe Scriptură.

Trebuie să știți că vrăjmașul se teme de voi! Când vă privește, nu vede ceea ce văd prietenii voștri, ci îl zărește pe Isus. Voi sunteți trupul lui Cristos; sunteți unșii lui Dumnezeu. Ați fost plămădiți după chipul Celui care l-a învins pe Satan, lăsându-l fără armură și fără arme. Voi constituiți o amenințare uriașă pentru el. Mulți credincioși și-au lăsat imaginația să exagereze puterea Satanei, însă el este mai jos decât noi, este pus sub picioarele trupului lui Cristos. Și dacă ați fi cel mai mic deget de la piciorul acestui trup, toată puterea vrăjmașului este cu mult sub poziția pe care o aveți în Cristos. De fapt, Scriptura afirmă:

Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la Pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.” Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului! Cei ce te văd se uită țintă mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: „Acesta este omul care făcea să se cutremure Pământul și zguduia împărățiile!” (Isaia 14:12-16)

Privit din perspectivă istorică, pasajul lui Isaia se referă la împăratul Babilonului, însă literatura profetică are adesea două aplicații și împliniri diferite: una este cea naturală, iar cealaltă spirituală. Având în vedere faptul că profetul scrie despre o persoană ale cărei forțe nimicesc oameni, familii și popoare, nu încapе îndoială că, la nivel spiritual, se referea la Satan. Potrivit lui Isaia, sfârșitul celui rău este în adâncimile iazului de foc, unde el și toți ai lui vor fi „munciți zi și noapte, în vecii vecilor” (Apocalipsa 20:10).

Este cu neputință să nu primiți binecuvântarea și izbăvirea din partea lui Dumnezeu, atunci când credeți și când înfrunțați forțele împotrivoare ale întunericului. S-ar putea ca lupta să se dea în domeniul financiar, al sănătății, înțelepciunii, afacerii, lucrării sau, mai important, în cel al abilității de a-i ajuta pe alții. Dacă luptați cu sabia Duhului, veți ieși întotdeauna biruitori, asemeni lui Isus.

UN AVERTISMENT

Înainte să închei acest capitol, aș vrea să aduc în discuție două extreme pe care le-am observat în trupul lui Cristos. Prima este reprezentată de cei care îl văd pe Satan în spatele fiecărui tufiș. Creștinii care fac parte din grupul acesta au ajuns atât de conștienți de prezența demonilor, încât nu mai au privirea ațintită asupra Învățătorului, o atitudine nesănătoasă.

A doua extremă îi vizează pe cei care îl iubesc pe Dumnezeu, dar care îl ignoră cu desăvârșire pe cel rău, asemeni păstorului Ken, care mi-a cerut ajutorul. Modul dominant de gândire al creștinilor din grupul acesta e următorul: „Dacă nu iau în seamă răul, acesta va dispărea în cele din urmă.” Ideea aceasta nu dă rezultate și este departe de adevăr. Nouă ni se poruncește să ne împotrivim în mod activ vrăjmașului și să nu încetăm a proceda în felul acesta, până când voia lui Dumnezeu triumfă. Trebuie să ținem minte că, ceea ce nu confruntăm în Numele lui Isus nu se va schimba. Nu vă temeți de confruntare! Ea constituie datoria voastră de cetățeni ai Împărăției, ține de ascultarea voastră față de Dumnezeu și stă în puterea măreață pe care a revărsat-o El peste voi, prin harul Său.

Biblia ne învață cum să trăim într-o manieră sănătoasă din punct de vedere spiritual, îndemnându-ne: „Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:1-2). Trăirea biruitoare are la bază ațintirea privirii noastre asupra lui Isus și păstrarea ochilor noștri asupra Lui. Dacă Diavolul sau oricare dintre slujitorii lui vi se pun în cale, atacați-i! Împotriviți-vă lor și vor fugi! Însă apoi întoarceți-vă din nou atenția asupra lui Isus. El este Cel care ne-a dat credința și Cel care o va desăvârși în noi.

CEA MAI ÎNALTĂ FORMĂ DE ÎMPOTRIVIRE

Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi.

1 Petru 5:9

Să presupunem că o armată foarte puternică v-a invadat țara, ținând-o captivă ani de zile. Pentru a o elibera, nu ajunge doar să confrunțați inamicul într-o luptă deschisă, ci trebuie să îndepărtați toate întăriturile lui, cum ar fi minele anti-personal îngropate în pământ, explozivele capcană, buncărele și bazele militare și multe altele de felul acesta.

Însă una dintre întăriturile cel mai greu de îndepărtat este gândirea distorsionată, stricată, pe care vrăjmașul a întipărit-o cetățenilor națiunii voastre ținute în captivitate. Acest fel de împotrivire nu poate fi confruntat prin luptă directă, căci este unul de natură psihologică, nu fizică. Dar, dacă nu câștigați în acest aspect al războiului – care este și cel mai perfid – orice alte victorii obținute în înclăștarea directă vor fi zadarnice în cele din urmă.

În capitolul acesta ne vom înarma pentru a face față acestui fel de împotrivire. Ca și în cazul luptei deschise, trebuie să fim neclintiți, neobosiți. Altfel, orice alte forme de luptă vor deveni lipsite de importanță. Apostolul Iacov evidențiază acest aspect al războiului spiritual când spune: „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7).

În versetul acesta, Iacov ne dezvăluie faptul că metoda cea mai însemnată de combatere a celui rău este supunerea față de Dumnezeu. Aceasta înseamnă să trăim încrezându-ne în Dumnezeu și ascultându-L cu consecvență. Făcând astfel, putem face loc căilor, modului de gândire al lui Dumnezeu și principiilor Lui în domeniile distorsionate și pervertite ale lumii din jurul nostru. *Ascultarea absolută* este metoda principală de luptă împotriva întăriturilor sau atacurilor vrăjmașului, care ne ajută

să ne ridicăm la un nou nivel în ce privește exercitarea autorității și a domniei în viață. Ascultați cuvintele lui Pavel:

Măcar că trăim în firea pământească, totuși, nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm *izvodirile minții și orice înălțime* care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și *orice gând* îl facem rob ascultării de Cristos. Îndată ce se va *săvârși ascultarea* aceasta din partea voastră, suntem gata să *pedepsim orice neascultare*. (2 Corinteni 10:3-6)

Întăriturile Diavolului constau în procese ale minții, în paradigme de gândire, în raționamente, în perspective intelectuale sau în orice alte tipare psihologice care sunt contrare cunoștinței sau vocii lui Dumnezeu. Printre acestea se numără gelozia, lăcomia, egoismul, manipularea, pofta, ura, dezbinarea, seducția și invidia. Aceste atitudini ale inimii și ale minții sunt contrare adevărului divin și dau naștere unor conflicte spirituale grave. Însă, după cum scria Pavel, ascultarea noastră ne împuternicește să învingem aceste forme ale neascultării.

CRESCÂND ÎN CRISTOS

Așa cum arătam într-un capitol anterior, nivelul autorității și puterii noastre sporește pe măsură ce facem față cu succes necazurilor. Cu alte cuvinte, ne dezvoltăm și creștem în ce privește exercitarea mandatului nostru de a domni în viață. Dacă ne întoarcem la îndemnul lui Pavel de a ne înarma, ajungem să îl înțelegem mai bine:

Astfel dar, fiindcă Cristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pățimit în trup *a sfârșit-o cu păcatul*; pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele [dorințele] oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu. (1 Petru 4:1-2)

Cei care au răbdat necazul *au încetat să păcătuiască*. Ce vrea să spună Petru prin cuvintele acestea? Apostolul se referă la dobândirea maturității spirituale, la transformarea într-un om matur în Cristos. Un om din Împărăția lui Dumnezeu care este „adult spiritual” nu mai trăiește după dorințele oamenilor, ci este dedicat pe deplin vocii lui Dumnezeu, căreia se supune. El nu mai cedează în fața presiunilor venite din partea sistemului lumii, ci îi poate năruia acum întăriturile. Pavel descrie puterea aceasta în 2 Corinteni 10:6 ca pe una gata să

pedepsească orice neascultare, atunci când credinciosul își face partea în ce privește propria-i ascultare.

Trebuie să ne amintim că, oricare ar fi vârsta noastră, atunci când ne naștem în familia lui Cristos avem statura unor copilași, iar El așteaptă ca noi să creștem. Iată ce ne poruncește Domnul: „Ca niște *prunci* născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire” (1 Petru 2:2). După cum creșterea fizică prezintă diferite etape (pruncie, copilărie și maturitate), și creșterea spirituală are etapele ei. Pavel afirma următoarele: „Nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor *prunci în Cristos*” (1 Corinteni 3:1). Creștinii din Corint vizați în acest pasaj se poate să fi fost maturi ca vârstă, însă erau prunci în ce privește maturitatea spirituală. Este trist când un credincios rămâne în etapa aceasta.

În altă epistolă, Pavel ilustrează următoarea etapă a creșterii spirituale, și anume copilăria: „Să nu mai fim *copii*, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4:14). Tot Pavel scrie: „Fraților, nu fiți copii la minte, ci la răutate fiți prunci; iar la minte fiți *oameni mari*” (1 Corinteni 14:20). Trebuie să fim la fel de inocenți ca și pruncii când vine vorba despre răutate, însă, în ce privește înțelegerea și statornicia, suntem chemați să fim credincioși maturi.

Un prunc răspunde potrivit felului în care este crescut, fie el bun sau rău. Copiii sunt totodată vulnerabili și ușor de influențat. Însă un adult știe cel mai adesea care îi este poziția și nu poate fi clintit cu atâta ușurință de felurite influențe negative. Scriptura ne îndeamnă să creștem în Cristos, ca să putem sta neclintiti pe temelia adevărului, dând la o parte în mod eficient sau pedepsind orice neascultare. Potrivit spuselor lui Pavel, este nevoie de înțelegere pentru a fi maturi în Cristos. Pe lângă aceasta, trebuie avute și alte aspecte în vedere, după cum vom vedea în continuare.

Cum creștem noi din punct de vedere spiritual? Ne va fi de folos dacă vom lua mai întâi în discuție dezvoltarea fizică și mintală. De ce depinde creșterea fizică și ce anume o limitează? *Timpul*. Ați văzut vreodată un copilaș de șase luni care să măsoare un metru optzeci? Nu, de obicei e nevoie de cincisprezece până la optsprezece ani pentru a ajunge la înălțimea unui adult. Creșterea fizică se petrece în *timp*.

Dezvoltarea mintală, spre deosebire de cea fizică, nu este limitată de timp. Am întâlnit tineri de paisprezece ani care absolviseră liceul și care sunt cunoscuți sub numele de „copii minune”. Am întâlnit și oameni de cincizeci de ani care nu terminaseră liceul. Așadar, dezvoltarea mintală sau intelectuală nu este o funcție a timpului, ci una care ține de *învățare*. Trebuie să treceți din clasa întâi în clasa a doua, să continuați cu a treia, a patra, a cincea etc. Însă puteți parcurge procesul acesta cât de rapid sau de lent doriți.

Depinde oare și creșterea sau maturizarea spirituală de timp ori este limitată de el? Ei bine, am văzut oameni care erau născuți din nou abia de un an, dar care crescuseră deja în ce privește maturitatea spirituală. Am dat și peste unii care fuseseră mântuiți de peste douăzeci de ani, dar care purtau încă „scutece”, spiritual vorbind, și care le făceau multe neazuri liderilor și celorlalți frați de credință. Așadar, maturitatea spirituală nu este în funcție de timp.

Depinde creșterea sau maturizarea spirituală de învățare sau este limitată de ea? Fariseii puteau cita din memorie primele cinci cărți ale Scripturii, însă nu au fost în stare să-L recunoască pe Fiul lui Dumnezeu când El vindeca bolnavi și scotea afară demoni chiar sub ochii lor. Viața lor era întruparea fățarniciei, astfel că s-au dovedit orbi din punct de vedere spiritual față de venirea și de lucrarea lui Mesia.

A cui funcție este atunci creșterea spirituală? Ce anume îi stabilește limitele? Răspunsul este *suferința*. Priviți încă o dată la cuvintele lui Petru: „cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul” (1 Petru 4:1). Un om care a încetat să mai păcătuiască a ajuns la maturitatea spirituală deplină.

S-ar putea invoca și contraargumentul: „Eu am văzut oameni care au suferit și care au ajuns din pricina aceasta plini de amărăciune.” Se întâmplă și așa. Prin urmare, trebuie să existe încă un element cheie al maturizării spirituale. Scriitorul cărții Evrei ne luminează în privința aceasta: „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:8).

Versetul acesta ne spune că Isus nu a adus cu Sine în mod automat ascultarea, atunci când a coborât din cer; a trebuit să o învețe, ceea ce a făcut în mod desăvârșit: El nu a păcătuț și nu a făcut niciodată vreo greșală. În ce privește discuția noastră, aspectul cheie este acela că *Isus a învățat ascultarea prin suferință*.

Legarea acestui verset de cuvintele lui Petru ne descoperă următorul adevăr: creșterea spirituală nu survine atunci când soarele strălucește cu putere în viața noastră, când toți ne vorbesc de bine și se poartă frumos cu noi, când toate merg cum nu se poate mai plăcut. Nu, ci creștem spiritual când continuăm să-L ascultăm pe Dumnezeu în toial încercării. Devenim mai puternici în vreme ce ne supunem înțelepciunii lui Dumnezeu ori de câte ori oamenii ne defăimează, ne bârfesc, se poartă urât cu noi sau încearcă să ne rănească... ori când tocmai ne-am pierdut slujba, când am primit o veste rea de la avocat sau de la doctor, când nu știm de unde vor veni banii de care avem nevoie.

Când alegem în mijlocul greutăților să credem în Dumnezeu, chiar dacă hotărârea aceasta nu pare să ne avantajeze; când alegem să ne

Creșterea
spirituală nu
survine atunci
când soarele
strălucește cu
putere în viața
noastră.

împotrivism răului care ne atacă, supunându-ne mai întâi de toate Cuvântului divin, în asemenea context are loc creșterea spirituală. Faptul acesta este exemplificat în mod minunat în viața lui Iosif, fiul lui Iacov.

VISUL LUI IOSIF

Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam. Promisiunea acestuia a fost transmisă mai departe lui Isaac, fiul lui Avraam, iar apoi lui Iacov, nepotul celui dintâi. Iacov a avut doisprezece fii; cel de-al unsprezecelea era Iosif. Frații cei mai mari ai acestuia îl disprețuiau, iar Scriptura ne dă de înțeles de ce anume. Tânărul Iosif era pârâcios (Geneza 37:2) și puțin lăudăros (versetul 5). Apoi, tatăl celor doisprezece, Iacov, ținea la Iosif mai mult decât la ceilalți și l-a răsfățat dându-i în dar o haină deosebită, vopsită în multe culori. Niciunul dintre factorii aceștia nu i-au ajutat pe frații lui Iosif să-l vadă cu ochi buni.

În condițiile în care relațiile lor erau deja încordate, punctul culminant a survenit când Dumnezeu i-a dat lui Iosif două vise. În cel dintâi, Iosif a văzut niște snopi legați pe câmp. Snopul lui stătea în picioare, în timp ce ai fraților lui se plecau înaintea snopului său. În al doilea vis, Iosif a văzut soarele, luna și unsprezece stele plecându-se în fața lui. Naiv și plin de entuziasm, le-a povestit fraților lui cele două vise, împreună cu interpretarea lui, potrivit căreia avea să domnească într-o zi peste ei. Deloc surprinzător, frații lui nu i-au împărtășit încântarea, ci ura lor față de el s-a adâncit mai mult.

Cei zece frați mai mari ai lui Iosif au mers mai apoi cu oile la mare depărtare de casă, căutând pășune pentru turmele tatălui lor. Timpul a trecut, iar Iacov l-a trimis pe Iosif să vadă cum le mergea. În timp ce frații lui mai mari l-au văzut pe Iosif venind, și-au pus planul la cale: „Iată că vine fratele nostru mai mic, Visătorul, Marele Șef, Ilustrul Cărmuitor. Haideți să-l ucidem! Vom vedea apoi ce se va alege de visele lui”.

Astfel, l-au aruncat într-o groapă, având de gând să-l lase înăuntru să moară. Câteva ceasuri mai târziu, a trecut pe acolo o caravană de ismaeliți, în drum spre Egipt. Iuda, al patrulea dintre frați, a avut o idee strălucită: „Hei, băieți, ia stați o clipă. Dacă-l lăsăm să putrezească în groapă, nu ne alegem cu nimic de pe urma lui. Haideți să-l vindem ca sclav, să facem un ban. Va fi ca și mort, nu ne va mai necăji cu nimic, iar noi vom împărți câștigul. În plus, nici nu vom fi răspunzători pentru uciderea lui”.

Celorlalți frați care erau de față le-a surâs ideea, astfel că l-au vândut pe Iosif pentru douăzeci de arginți. Invidia, ura și gândurile lor pline de răutate i-au ațâțat la fapta care avea menirea să-l lipsească pe Iosif de moștenirea familiei lui. Nu uitați că frații lui au fost cei care au făcut toate acestea!

Nouă ne este greu să înțelegem astăzi nedreptatea care i s-a făcut lui Iosif. Faptul că a fost vândut ca rob dovedea aproape la fel de multă cruzime ca și uciderea lui. În vremea aceea, pentru un tată era foarte important să aibă fii, căci aceștia îi duceau mai departe numele și moștenirea. Frații lui Iosif l-au lipsit de onoarea de a purta mai departe numele tatălui său. I-au șters numele dintre ei, dezbrăcându-l cu totul de identitatea sa. În vremea aceea, când un om era vândut ca rob în altă țară, rămânea în robie până la moarte. Soția și copiii lui aveau să fie tot robi. Pentru Iosif, tot ceea ce cunoscuse și-i fusese drag până atunci fusese pierdut. Era tare greu pentru un om să ajungă rob pe viață, însă era nespun mai dificil pentru cineva care se născuse ca moștenitor într-o familie bogată să fie dezbrăcat de toate și încă de cei de-un sânge cu el! Era ca și cum Iosif ajunsese acum un „om mort” care trăia încă. Îmi închipui că Iosif și-a dorit mai degrabă să fi murit decât să fie vândut ca rob. Cruzimea și răutatea faptei fraților lui erau de nedescris.

Când caravana a sosit în Egipt, Iosif a fost vândut unui om pe nume Potifar, un slujbaș al faraonului. Iosif devenise acum proprietatea lui Potifar. Noi putem citi în Scriptură povestea lui, la mii de ani de când s-a petrecut, astfel că îi cunoaștem deznodământul. Însă nu uitați că Iosif nu avea la îndemână cartea Geneza, să o poată citi. Nu știa ce îi rezerva viitorul, în afara robiei pe un tărâm străin. Se părea că nu-și va mai vedea niciodată tatăl, frații sau țara de baștină. Spulberată părea și ocazia de a-și mai vedea vreodată visele împlinite. Cum s-ar mai fi putut ele adevărate? Acum era rob în Egipt; nu putea pleca de acolo, căci era legat de un alt om pentru tot restul vieții lui.

Însă noi umblăm prin credință, nu prin vedere.

Iosif l-a slujit pe Potifar zece ani. Nu a primit niciodată vreo veste de acasă și fiecare an ce se scurgea nu părea decât să întărească o realitate sfâșietoare: frații lui spusese tuturor celor dragi că el murise. Era convins că Iacov îi jelise pierderea și că își vedea acum mai departe de viață, fără el. Nu putea nădăjdui că tatăl lui avea să vină să-l salveze ori că se vor mai vedea vreodată.

Odată cu trecerea timpului, Iosif a căpătat trecere în ochii stăpânului său, Potifar. A fost pus mai mare peste casa egipteanului și peste tot ce avea acesta. Însă, în același timp, în taină se punea la cale o urzeală îngrozitoare. Soția lui Potifar pusese ochii pe Iosif și nu se arăta câtuși de puțin sfioasă. De fapt, era de-a dreptul insistentă, fiindcă îi dădea târcoale, vorbindu-i, în fiecare zi. Era o femeie bogată, obișnuită să obțină ce dorea. Nu era doar hotărâtă, ci și îmbrăcată și parfumată cu ce avea mai bun; se prea poate să fi fost și o femeie puternică, seducătoare.

Iosif însă i s-a împotrivit cu înțelepciune de fiecare dată: „Ești soția stăpânului meu, la urma urmelor! Cum aș putea să-i înșel încrederea și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9, traducerea MSG). Deși viața lui părea ruinată în urma trădării și a dezamăgirii, Iosif

era un om al adevărului, supus Dumnezeului său, iar aceasta era esența caracterului său.

Într-o zi, Iosif și soția lui Potifar erau singuri în casă. Hotărâtă încă să-l seducă, femeia l-a prins de haină și i-a zis: „Soțul meu e plecat; te rog, vino în pat cu mine. Nu va afla nimeni. Ne putem simți bine și desfăta împreună cât e ziua de lungă”.

Iosif s-a împotrivit din nou imoralității sexuale și a fugit din casă. A plecat în așa grabă, încât i-a rămas haina în mâna ei încleștată. Stânjeneala femeii care s-a simțit disprețuită a lăsat curând loc mâniei, așa că stăpâna casei a strigat: „Săriți! M-a siluit!”

Potifar l-a azvârlit numaidecât pe Iosif în temnița faraonului. Ca și atunci când fusese vândut de frații lui, tot ce părea bun în viața lui Iosif a dispărut într-o singură zi.

RĂZBOIUL PURTAT ÎN TEMNIȚĂ

Închisorile din America sunt floare la ureche pe lângă temnița faraonului. Am slujit în mai multe închisori și, oricât de neplăcute ar fi, tot pot fi privite ca niște hoteluri confortabile pe lângă o temniță din Orient. Am vizitat câteva astfel de temnițe din antichitate, aflate în acea parte a lumii. Sunt niște locuri reci, umede, mohorâte, lipsite de lumină și de căldură. Spre deosebire de cele din America, închisorile din Orient nu pun la dispoziția prizonierilor săli de sport, săli de mese, televizoare, toalete, chiuvete sau saltele pe care să doarmă. Sunt niște încăperi întunecate, săpate în piatră. Cele mai multe celule măsoară între un metru douăzeci și un metru cincizeci înălțime, condițiile din ele fiind pline de cruzime și dezumanizatoare.

În vremea aceea, întemnițaților li se dădeau apă și hrană doar cât să rămână în viață, fiindcă moartea ar fi fost o pedeapsă prea ușoară pentru ei (vezi 1 Împărați 22:27). Potrivit Psalmului 105:18, lui Iosif i-au fost strânse picioarele în lanțuri și a fost pus în fiare. Potifar îl azvârlise în temniță ca să-și găsească acolo sfârșitul. Dacă ar fi fost egiptean, poate că ar mai fi avut șansa de a fi eliberat, dar ca sclav străin, acuzat de necinstirea soției unuia dintre cei mai însemnați demnitari ai faraonului, Iosif nu mai avea nicio speranță. Mai mult de atât nu putea coborî fără să-și piardă viața.

Vă puteți închipui gândurile pe care a trebuit să și le alunge din minte în timp ce se găsea în temnița aceea umedă și întunecoasă? Fiindcă nu avea cu ce să-și umple timpul, sunt convins că vrăjmașul i-a atacat fără milă mintea și închipuirea. Puteți auzi gândurile care îl chinuiau? „*I-am slujit pe Potifar și casa lui cu credincioșie, cu cinste și integritate mai bine de zece ani. I-am fost mai loial lui decât soției sale. Am rămas credincios Domnului și stăpânului meu, ferindu-mă în fiecare zi să cad în capcana*

imoralității sexuale. Care îmi este acum răsplata pentru ascultarea mea? Temnița! De ce nu m-am purtat cum ar fi făcut orice bărbat sănătos, bucurându-mă de plăcerea pe care mi-o oferea femeia aceea? Dacă m-aș fi culcat cu ea când eram singuri, n-ar fi aflat nimeni, iar acum nu m-aș mai fi găsit în temniță.”

Dacă Iosif ar fi căzut în plasa acestor minciuni, ele i-ar fi făcut gândurile să coboare mai jos: „Deci așa Se îngrijește un Dumnezeu iubitor și credincios de cei care Îl ascultă? Ei bine, se pare că nu e credincios deloc, ba chiar îi abandonează pe slujitorii Lui. A îngăduit ca omului rău să îi meargă bine, în timp ce eu sufăr pentru ascultarea mea. La ce bun să mă supun lui Dumnezeu? Îmi dă un vis despre rolul meu de cârmuitor, îl împărtășesc fraților mei și cu ce mă aleg? Sunt azvârlit în groapă și apoi vândut ca rob! Apoi Îl ascult pe Dumnezeu și fug de curvie, dar care mi-e răsplata? Temnița aceasta! Cu cât ascult mai mult, se pare, cu atât îmi merge mai rău. Slujirea lui Dumnezeu nu e decât o glumă nesărată!”

În temniță, libertatea lui Iosif era tare limitată, însă el avea încă dreptul de a hotărî cum reacționează față de ce i se întâmpla. Avea să devină plin de amărăciune și de resentimente, blazat și cinic? Avea să desconsidere Cuvântul lui Dumnezeu, să facă în mintea lui loc gândurilor de răzbunare și să se lase cuprins de ura care bătea la ușa inimii lui?

Sau avea să se împotrivescă neobosit șuvoiului de gânduri și de emoții negative care îi năpădeau, fără îndoială, sufletul?

Cred că lui Iosif i-a trecut prin minte abia mult mai târziu că acea înlănțuire de evenimente cumplite constituise modul în care îl pregătea Dumnezeu să cârmuiască. Iosif învăța să asculte prin suferință. Mușchii ascultării erau întinși la maxim, ca și cum pe capetele unei bare ar fi fost puse greutateți care cântăreau o sută patruzeci de kilograme, iar el ar fi stat întins pe bancă, în vreme ce întreaga lui ființă striga: „Renunță!” Avea să urmeze îndemnul cerului, care-i spunea: „Împinge! Împinge! Împinge!” sau logica sa omenească, alegând calea mai ușoară, a răzbunării pline de amărăciune, cedând sub apăsarea greutateții?

A FOST LUAT DUMNEZEU PRIN SURPRINDERE?

Pentru Iosif, rădăcina problemei erau frații lui. Fără ei, n-ar fi ajuns niciodată în locul acela îngrozitor. În timpul celor doi ani petrecuți în temniță, sunt convins că s-a gândit de multe ori cât de diferite ar fi fost toate dacă ei nu l-ar fi trădat.

Cât de des luptăm și noi cu asemenea gânduri? Mă refer la toate gândurile acelea care încep cu *dacă*... :

- *Dacă nu s-ar fi opus șeful meu, aș fi fost promovat, nu dat afară.*

- *Dacă nu eram căsătorită cu cutare om, nu m-aș găsi în încurcătura financiară în care sunt acum.*
- *Dacă n-ar fi fost colegul acela care m-a vorbit de rău la muncă, nu mi-aș fi pierdut slujba și nu m-ar fi amenințat proprietarul că mă dă afară din apartament.*
- *Dacă părinții mei n-ar fi divorțat, viața mea ar fi acum normală.*

Este ușor să dăm vina pe toți ceilalți pentru necazurile noastre și să ne închipuim cât de bine ne-ar merge de n-ar fi fost toți cei care păreau că ne pun bețe în roate. Însă adevărul ironic stă în faptul că asemenea gânduri nu fac decât să ne slăbească rezistența față de ceea ce ne va vătăma în cele din urmă. *Adevărata amenințare nu este reprezentată de împrejurările potrivnice cu care ne confruntăm, ci de convingerile și de gândurile greșite care încearcă să se strecoare în mintea noastră atunci când întâmpinăm dificultăți.* Trebuie să fim neobosiți în ce privește credința pe care o avem în planul suveran al lui Dumnezeu și să ne opunem neclintiți oricărei logici care contravine Cuvântului Său.

În cele din urmă, adevărul acesta trebuie să prindă rădăcini adânci în inima noastră: *niciun om sau duh rău nu ne poate scoate din voia lui Dumnezeu! Nimeni nu ține în mâini destinul nostru, decât Dumnezeu.* Frații lui Iosif și-au dat toate silințele să împiedice transformarea în realitate a visului pe care i l-a dat Dumnezeu. Credeau că au izbutit să-l zdrobească încă din fașă, ba chiar și-au spus unii altora: „Veniți acum, să-l omorâm și să-l aruncăm într-una din aceste gropi... vom vedea ce se va alege de visurile lui” (Geneza 37:20). Frații lui au căutat cu bună știință să-l nimicească. Ce s-a întâmplat nu a fost un accident, ci un plan pus dinainte la cale! Nu vroiau ca fratele lor să mai aibă vreo șansă de a-și împlini vreodată visul.

Credeți că Dumnezeu a fost luat prin surprindere când frații lui Iosif l-au vândut ca rob? Vi-L puteți închipui pe Dumnezeu Tatăl uitându-Se la Fiul și la Duhul Sfânt, perplex și agitat, spunând: „Ce ne facem acum? Ia uitați-Vă ce au făcut frații lui Iosif! Ne-au ruinat planul pe care-l pregătiserăm pentru viața lui. Ar fi bine să ne gândim rapid la o soluție! Avem vreun plan de rezervă?”

Dacă ne gândim la modul tipic în care reacționează mulți creștini în situații de criză, s-ar părea că așa percep ei situația din ceruri. Îl puteți vedea pe Dumnezeu spunându-l lui Isus: „Isuse, păstorul Bob tocmai a fost dat afară din adunarea lui, fiindcă s-a rugat ca un om să fie vindecat! Chiar că nu M-am așteptat la una ca asta! Știi vreo altă biserică pe care ar putea să o păstorească?” Sau gândiți-vă la următorul scenariu: „Isuse, Sarah și copiii ei nu au niciun venit, fiindcă soțul ei a cerut divorțul și nu plătește pensia alimentară. Pe lângă asta, economia merge rău, iar ea nu are școală, abilități sau pregătire în vreun domeniu anume. Ce ne facem?”

Sună absurd, dar, cu toate acestea, modul în care noi reacționăm adesea în fața necazurilor arată că așa îl percepem pe Dumnezeu.

CEL MAI MARE TEST PENTRU IOSIF

Cum rămâne însă cu reglarea conturilor? Dacă Iosif ar fi fost asemeni multora dintre noi, știți ce ar fi făcut? Ar fi pus la cale răzbunarea. S-ar fi consolată cu idei contrare Cuvântului divin (vezi Romani 12:19). *Dacă voi ieși din închisoare vreodată, îi voi face să plătească pentru fapta lor cu vârf și îndesat. Îmi voi angaja cel mai bun avocat, îi voi târî pe frații mei la judecată și voi smulge până și pielea de pe ei! Sau, chiar mai bine, de ce să irotesc banii și timpul? Mai bine îi omor. Voi înscena un accident, cum au făcut și ei cu mine.*

Însă, dacă Iosif ar fi gândit în felul acesta, Dumnezeu ar fi putut să-l lase să putrezească în temniță. De ce? Fiindcă, dacă ar fi dus un asemenea plan la îndeplinire, ar fi ucis pe zece dintre căpeteniile celor douăsprezece seminții ale lui Israel! În rândul lor s-ar fi numărat și Iuda, strămoșul împăratului David și, mai important, al lui Isus Cristos. Așa este, cei care s-au purtat atât de mișelește cu Iosif au fost patriarhii lui Israel!

Iosif a trebuit să se împotrivescă neabătut raționamentelor, argumentelor, gândurilor și fanteziilor care se ridicau deasupra căilor Domnului. A trebuit să creadă neclintit în promisiunea lui Dumnezeu, căci încercarea cea mai mare a încrederii și a ascultării lui urma de-abia de acum încolo să vină.

În temniță au fost azvârliți doi noi prizonieri. Erau paharnicul și pitarul faraonului. După o vreme, fiecare dintre ei a avut câte un vis tulburător, pe care i l-au istorisit lui Iosif. În ce a constatat încercarea la care a fost supus Iosif? *Putea proclama el credințioșia lui Dumnezeu în fața acestor doi oameni, când el nu văzuse de peste zece ani în propria-i viață vreo dovadă a credințioșiei Sale? Gândiți-vă numai: Iosif avusese un vis potrivit căruia avea să ajungă mai mare peste frații lui. Cu toate acestea, în viața lui nu se împlinise nici măcar un singur aspect al promisiunii primite. Dacă Iosif ar fi semănat cu mulți dintre noi, le-ar fi spus tovarășilor de temniță: „Care va să zică ați avut fiecare câte un vis noaptea trecută... Mda, ce să spun, am avut și eu unul cândva. Faceți bine și lăsați-mă în pace.”*

Dacă ar fi răspuns în felul acesta, ar fi murit în temniță, plin de amărăciune, bombănind: „Dumnezeu nu e credincios, nu își ține promisiunile.” Ar fi nimicit drumul spre împlinirea destinului său, căci doi ani mai târziu, mărturia paharnicului despre abilitatea lui Iosif de a interpreta visele a fost cea care l-a scos din închisoare, pentru a tâlcui visul faraonului. În urma aceluia episod, Iosif a fost scos din întunecimea

temniței, pentru a ajunge mai mare peste tot Egiptul, după faraon, iar mai apoi, după alți nouă ani, și-a văzut frații plecându-se efectiv înaintea lui, potrivit visului avut cu atât de mult timp în urmă.

Iosif nu a văzut împlinirea acelei promisiuni a lui Dumnezeu decât după douăzeci și unu de ani. Însă ea a fost dusă la îndeplinire, căci Dumnezeu este credincios când vine vorba despre respectarea promisiunilor Sale. Câți dintre noi se dau bătuți dacă nu primesc răspuns

Niciun om sau
duh rău nu
poate împiedica
planul lui
Dumnezeu
pentru viața
noastră.

la rugăciunile lor după trei ani? Sau după trei luni ori trei săptămâni? Dacă metodele și calendarul lui Dumnezeu sunt diferite de ale noastre, începem îndată să-L criticăm. Însă nu Dumnezeu este Cel care a abandonat visul, ci noi! Trebuie să fim neabătuți în tenacitate, în credință și în ascultare. Puterea necesară pentru a fi astfel ne este pusă la dispoziție prin harul lui Dumnezeu. Este darul Său fără plată, pus la îndemâna noastră, a tuturor; trebuie doar să ne punem încrederea în Cuvântul Său și să rămânem neclintiți în credința pe care o avem în El, căci vom și secera, dacă nu cădem

de oboseală.

După cum spuneam deja, niciun om sau duh rău nu poate împiedica planul lui Dumnezeu pentru viața noastră, iar dacă adevărul acesta ne este bine înrădăcinat în inimă, vom fi o forță de neclintit în Împărăția Domnului. Există însă o excepție de la adevărul enunțat mai sus pe care trebuie să o cunoașteți: *o singură persoană vă poate năruia destinul, iar aceea sunteți voi înșivă!*

Gândiți-vă la poporul Israel. Dumnezeu l-a trimis pe Moise să-i scoată pe israeliți din robia egipteană și să-i ducă în țara promisă. Voia Domnului pentru ei era să intre în Canaan la un an după ieșirea din Egipt. Cu toate acestea, din pricina necredinței, a gândurilor greșite, a cârtirii și a obiceiului de a-l învinovăți pe Moise, nu s-au bucurat niciodată de destinul pregătit pentru ei. În schimb, o întregă generație, cu excepția lui Caleb și a lui Iosua, a murit în pustie. S-au plâns mereu că Dumnezeu nu e credincios, când realitatea era că ei nu se dovediseră credincioși Domnului. Fiindcă s-au abătut din credința și ascultarea lor, și-au sabotat singuri destinul.

CARACTERUL NECESAR PENTRU A DOMNI ÎN VIAȚĂ

Iosif a pornit la drum ca un lăudăros care se îndeletnicea cu pârâțul fraților săi, fiind și plin de sine pe deasupra. Însă nu a rămas așa. A ascultat de Dumnezeu în vremuri de necaz, ajungând să-și dezvolte

caracterul de care avea nevoie pentru a cârmui cum se cuvine. După faraon, era cel mai puternic om de pe Pământ. Dacă în inima lui și-ar fi făcut loc amărăciunea, supărarea, neiertarea și ura față de frații lui, cu siguranță că ar fi avut pârgurile necesare pentru a se răzbuna cu ușurință pe ei. Frații lui au coborât în Egipt să cumpere hrană în timpul foametei care bântuia pretutindeni. I-ar fi putut azvârli pentru totdeauna în temniță, i-ar fi putut tortura sau chiar ucide. Iosif însă a făcut tocmai contrarul. Le-a dat grâu fără să le ia vreun ban, iar apoi le-a oferit ținutul cel mai bun din Egipt pentru familiile lor. Au mâncat grăsimea țării. Pe scurt, Iosif le-a dat fraților săi – care nu meritau nimic – ce era mai bun din tot Egiptul. Caracterul matur (caracterul lui Cristos) se șlefuiuse și se consolidase în inima lui Iosif, căci i-a putut binecuvânta pe frații care îl blestemaseră și le-a făcut bine celor care îl urâseră (vezi Matei 5:44-45).

Să privim acum cu băgare de seamă concluzia îndemnului lui Petru:

Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi. Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Cristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, *vă va desăvârși, vă va întări [vă va statornici], vă va da putere și vă va face neclintiți.* (1 Petru 5:9-10)

Fie ca Dumnezeu oricărui har... să vă desăvârșească, să vă întărească, să vă dea putere și să vă facă neclintiți. Aceste patru cuvinte conțin promisiuni pline de putere pentru mine și pentru voi. Dați-mi voie să citez definițiile din concordanța lui James Strong pentru fiecare dintre ele:

- *A desăvârși* – „a restaura sau a completa prin reparație, ajustând sau îndreptând.”
- *A întări (a statornici)* – „a strânge, a îndrepta cu bună știință într-o anumită direcție, a repara, a stabili, a fixa în mod trainic.”
- *A da putere* – „a confirma sau a întări în ce privește cunoașterea și puterea spirituală.”
- *A face neclintit* – „a pune o temelie pentru ceva, a ridica.”

Fiecare dintre cuvintele acestea descrie ce a înfăptuit Dumnezeu înăuntrul lui Iosif în timp ce-l pregătea să devină cârmuitorul țării. A fost îndreptat, dezbărat de obiceiul de a pârl și de a se umfla în pene. A devenit puternic din punct de vedere spiritual, astfel că și-a binecuvântat frații în loc să-i blesteme. Ascultarea neabătută de care a dat dovadă în cursul unor situații aparent lipsite de speranță a dat naștere înăuntrul său înțelepciunii, curajului și caracterului incontestabil.

În ultimul capitol am examinat importanța confruntării directe a vrăjmașului, ținându-ne strâns de cuvântul lui Dumnezeu și rostind promisiunile acestuia. Totuși, proclamarea Cuvântului nu constituie cea

mai mare armă a noastră. Cea mai puternică armă pentru încheștarea directă constă în ascultarea neclintită de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta presupune să gândim, să rostim și să trăim adevărul Lui. Dumnezeu spunea astfel prin profetul Ieremia: „Unde sunt curajoșii care să caute adevărul în țară?” (Ieremia 9:3, traducerea NKJV). El caută și în generația noastră oameni de felul lui Iosif. Dacă suntem neabătuți în ascultarea noastră și dacă rostim cu îndrăzneală Cuvântul lui Dumnezeu, vom strânge recolta bogată a promisiunilor împlinite, a caracterului ajuns la maturitate, a autorității mai mari și a întăririlor năruite. Cei aflați în sfera noastră de influență vor avea mult de câștigat de pe urma credinței și a ascultării noastre neclintite.

La ce viață nemaipomenită v-a chemat Dumnezeu! Planurile Lui pentru voi au fost stabilite înainte să fi fost plămădiți în pântecele mamei voastre. Ca și pe Iosif, Dumnezeu vă cheamă la măreție. Petru rezumă toate acestea astfel, în concluzia îndemnelui său:

V-am scris aceste puține rânduri... ca să vă adevăresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta de care v-ați alipit. (1 Petru 5:12)

Puterea de a asculta fără preget se găsește în harul lui Dumnezeu. Nădărduiesc din toată inima că nu veți mai limita niciodată harul uimitor al Domnului numai la soluția pentru păcat și la biletul de care aveți nevoie pentru a ajunge în cer. El este mult mai mult! Prin harul divin, suntem chemați să ne deosebim de ceilalți oameni, pentru slava deplină a Domnului nostru Isus Cristos.

NEABĂTUȚI ÎN RUGĂCIUNE

Adevărat, adevărat vă spun că orice
veți cere de la Tatăl, în Numele Meu,
vă va da.

Ioan 16:23

Discuția privitoare la înaintarea neabătută nu ar fi completă fără să abordăm subiectul interacțiunii noastre personale cu Dumnezeu Însuși. Ar trebui să venim înaintea Lui cu timiditate, făcându-ne mici? Ar trebui să îi cerem „lucruri mari” doar cu o atitudine care spune: „Sper să se întâmple așa”, ca să nu fim dezamăgiți dacă nu căpătăm răspunsul dorit? Ar trebui să ne așteptăm ca un procent mic, mediu sau mare al rugăciunilor noastre să primească răspuns?

Știu că s-ar putea ca întrebările acestea să vă pară absurde, însă, după ce am călătorit peste douăzeci de ani și după ce m-am rugat cu mulți lideri și credincioși, am observat că ele nu sunt chiar atât de exagerate. Am auzit nenumărate rugăciuni care aveau mai mult de-a face cu Pământul și care erau rostite fără nicio convingere sau pasiune. Am participat la întâlniri de rugăciune unde oamenii își roteau privirile în jur, citeau din Scriptură sau ascultau muzică de închinare, când se adunaseră acolo ca să mijlocească. Mă întreb adesea dacă acești creștini își imaginează că Dumnezeu le va răspunde pentru simpla lor participare. Oare nu cumva au renunțat cu mult timp în urmă să se roage cu credință neclintită, fără preget și să se încreadă în Dumnezeu cu privire la toate lucrurile?

Adesea m-a durut inima când am auzit rugăciunile superficiale și neclare ale unor lideri creștini. Mi-a trecut atunci prin minte gândul: „Dacă s-ar duce în biroul unei oficialități în același fel în care vin cu cererile lor înaintea lui Dumnezeu, probabil că omul acela le-ar spune: «Pentru ce ați venit? Nu faceți decât să-mi irosiți timpul!»” Acești lideri par că-și aleg cuvintele în așa fel încât să sune bine din punct de vedere spiritual, temându-se însă ca nu cumva să dea speranțe prea mari oamenilor și să îi vadă apoi dezamăgiți. Situația este nespuse de tristă, pentru că dovedește cât de nerealist este tărâmul spiritual pentru atât de mulți dintre creștinii zilelor noastre.

FIȚI PLINI DE ÎNDRĂZNEALĂ ȘI DE RĂVNĂ

Dumnezeul universului ne cheamă plin de bunăvoință să ne apropiem „cu deplină încredere [cu îndrăzneală] de scaunul harului” (Evrei 4:16). A veni cu *îndrăzneală* înseamnă a fi încrezător, curajos, deschis, puternic și ferm. Printre antonimele cuvântului *îndrăzneț* se numără *timid*, *ezitant* și *rușinos*. Gândiți-vă numai: Dumnezeu ne invită și ne învață să venim la El cu încredere și cu hotărâre, ca să primim ceea ce avem nevoie. Aceasta este dorința Lui!

Apostolul Iacov ne spune: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16). Calificativul *fierbinte* presupune „a avea sau a arăta o mare intensitate în ce privește duhul, simțămintele sau entuziasmul”. Potrivit dicționarului, printre sinonime se numără termenii *pasionat* și *înflăcărat*. Iacov afirmă că rugăciunea eficientă este înflăcărată. Pe de altă parte, rugăciunea ineficientă este cea slabă, lipsită de pasiune și de ardoare.

Când auziți cuvântul *înflăcărat*, vă gândiți la legătura cu temenul *neabătut*? Așa ar trebui. Iacov subliniază ideea aceasta dându-l ca exemplu pe marele profet Ilie:

Ilie era un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul. (Iacov 5:17-18).

Ilie s-a rugat cu stăruință – *neabătut* – și a avut parte de rezultate miraculoase. Cuvântul *stăruitor* este un sinonim pentru *arzător*. Este definit drept „serios în ce privește intenția, scopul sau efortul; plin de răvnă sinceră”. Începeți să înțelegeți cum descrie Cuvântul lui Dumnezeu rugăciunea eficientă? Este lămurit: când ne apropiem de Dumnezeu cu nevoile și cu cererile noastre, El caută să vadă în noi o pasiune arzătoare, *neabătută*.

La un moment dat, după ce Ilie s-a rugat să nu mai plouă, profetul s-a rugat pentru întoarcerea ploilor. Relatarea biblică spune astfel: „Ilie s-a suit pe vârful Carmelului și, plecându-se la pământ, s-a așezat cu fața între genunchi” (1 Împărați 18:42).

Versiunea *New Living Translation* spune în felul următor: „a căzut cu fața la pământ și s-a rugat”. Mi-l pot închipui strigând spre Dumnezeu, cu inima clocotind de pasiune. Stătea în genunchi sau în șezut, legănându-se înainte și înapoi, cu capul între genunchi, în timp ce striga: „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Tu mi-ai spus că vrei să cadă iarăși ploaie pe pământ. De aceea, strig spre Tine, să aduci norii și să uzi glia, ca pământul să rodească din nou! Îți cer să nu zăbovești, ci să aduci ploaia, ca poporul Tău să se poată bucura din nou de bunătatea Ta!” Ilie și-a

adus cu îndrăzneală cererea înaintea Domnului, fără preget și plin de pasiune arzătoare. Apoi a spus slujitorului său: „Suie-te și uită-te înspre mare” (1 Împărați 18:43).

Cu ani în urmă, pe vremea când țara era mereu udată de ploii, norii veneau dinspre mare. Ilie a poruncit slujitorului să meargă și să se uite în direcția aceea, în așteptarea norilor. A trecut la acțiune, potrivit încredințării sale. Când credem cu adevărat, la fel vom face și noi. Slujitorul lui Ilie s-a întors spunând: „Nu este nimic!” Mulți dintre noi s-ar fi oprit chiar atunci, nu-i așa? Ar fi spus: „Ei, poate că nu am auzit noi bine. Se pare că Dumnezeu vrea să pedepsească și mai departe Israelul pentru purtarea lui nelegiuită. Probabil că nu vom vedea ploaia venind câtă vreme e Ahab pe tron.” Nu am fi rămas neclintiti pe temelia credinței noastre, ci am fi încetat mai degrabă să venim cu cererile înaintea lui Dumnezeu și, astfel, am fi trecut pe lângă împlinirea voii Lui. Însă nu așa a fost în cazul lui Ilie.

Profetul știa care era voia lui Dumnezeu și nu avea să se lase descurajat. A strigat iarăși spre Domnul, mulțumindu-l de data aceasta plin de încredere și de zel, prin credință, că îi ascultase rugăciunea. Și-a trimis pentru a doua oară slujitorul pe vârful muntelui. Rugăciunea și credința care nu se transpun în fapte nu sunt altceva decât un simplu exercițiu religios și o pierdere de timp. Rugăciunea stăruitoare presupune ca inima, mintea, sufletul și trupul să ne fie hotărâte să primească, iar apoi să acționăm în consecință. Fiindcă sunteți încrezători și acționați potrivit voii lui Dumnezeu, refuzați să acceptați un răspuns negativ. Știți că împrejurările și condițiile pot și trebuie să se schimbe.

Dar servitorul lui Ilie s-a întors cu același răspuns: „Nu este nimic!” Cei mai mulți dintre noi, dacă n-ar fi renunțat după prima încercare, s-ar fi dat bătuți după cea de-a doua veste rea. Am găsi un motiv teologic solid pentru care Dumnezeu nu ne îndeplinește cerința nici a doua oară. Nu însă și Ilie! El a dat iarăși fuga în fața tronului divin, după care și-a trimis a treia oară slujitorul sus pe munte. Omul i-a adus aceeași veste. Profetul l-a trimis apoi a patra, a cincea, a șasea și a șaptea oară! (Ce angajat nemaipomenit... I s-a cerut de șapte ori într-o zi să urce până pe vârful Muntelui Carmel și a făcut întocmai. Se pare că nu doar Ilie era plin de zel, ci și slujitorul lui!) După cel de-al șaptelea drum, slujitorul s-a întors spunând: „Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om.”

Fără îndoială că un nor cât o palmă nu putea aduce ploaia pentru care se rugase Ilie. Însă profetul nu a avut nevoie de mai mult pentru a pune capăt cererilor sale și pentru a trece la acțiune. A știut că rugăciunea îi fusese ascultată.

De aceea, a spus: „Suie-te și spune lui Ahab: «Înhamă și coboară-te, ca să nu te oprească ploaia.» Peste câteva clipe cerul s-a

Înnegrit de nori, a început vântul și a venit o ploaie mare.”
(1 Împărați 18:44-45)

Ilie s-a rugat de șapte ori și tot de atâtea ori și-a trimis slujitorul să se uite spre mare. Profetul a stat neabătut înaintea Domnului cu cererea sa, hotărât să primească un răspuns. Acesta este exemplul la care face Iacov referire atunci când vorbește despre rugăciunea fierbinte, eficientă. Ea este plină de înflăcărare sub aspectul credinței, al conținutului ei, al perseverenței și al acțiunii.

UN NORIȘOR ÎN DEPĂRTARE

Norișorul lui Ilie care a apărut pe cer anticipează siguranța pe care o putem avea când ne rugăm cu credință neobosită. Duhul Sfânt depune mărturie alături de duhul nostru (vezi Romani 8:16). Acesta este norișorul nostru. Uneori, el ia forma unui cuvânt, alteori a unei izbucniri de bucurie sau a unei convingeri în inima noastră că ceea ce l-am cerut lui Dumnezeu se va împlini. Odată ce vedem norișorul nostru ridicându-se pe cer, putem trece la acțiune, aidoma lui Ilie.

Îmi amintesc vremea în care Lisa urma să-l aducă pe lume pe cel de-al patrulea fiu al nostru. Trecuse cu cinci zile de termen, ceea ce se întâmplase însă și la celelalte sarcini. Totuși, de data aceasta Lisa și-a dat seama că ceva nu era în ordine. Copilașul începuse să se zvârcolească înăuntru. L-a sunat pe medic să-l informeze în legătură cu îngrijorarea ei. Acesta i-a spus: „Vino mâine dimineață la spital și vom provoca travaliul.”

Când ne
apropiem de
Dumnezeu cu
nevoile și cu
cererile noastre,
El caută să vadă
în noi o pasiune
arzătoare,
neclintită.

În dimineața următoare, doctorul a rupt membranele și ne-a anunțat că travaliul avea să înceapă, aproape cu siguranță, în cel mai scurt timp. Ne-a trimis să facem o plimbare, ca să grăbească astfel contracțiile. Lisa și cu mine ne-am plimbat toată dimineața, fără niciun rezultat. Pe la prânz, obosisese deja, așa că ne-am întors în salon, să se odihnească. Lisa mi-a spus: „John, te rog, mergi și roagă-te.

Dacă nu intru curând în travaliu, va trebui ca medicii să ia măsuri mai serioase ca să ajute copilul să se nască și nu aș vrea așa ceva.”

Una dintre măsurile care urmau era să-i dea un medicament numit Pitocin și să-i facă o anestezie peridurală. Lisa avusese parte de această procedură cu ocazia primei nașteri, iar rezultatul constase în complicații pe termen lung cu spatele. Un alt factor care cântărea destul de greu în balanță era faptul că procedura era și costisitoare. Fiindcă lucrarea

noastră era încă în fază incipientă, nici nu aveam asigurare medicală. Eram o familie cu venit mic și nu aveam bani decât pentru cheltuielile medicale minime.

La amiază am plecat de la spital și am găsit în apropiere un loc retras, unde mi-am putut ridica glasul spre ceruri. M-am rugat cu ardoare. După trei sferturi de oră m-am întors în salonul unde se afla Lisa, doar pentru a afla că nu se schimbase nimic. Am petrecut o oră alături de ea, după care am plecat să mă rog încă o dată. Rugămintile mele aduse înaintea lui Dumnezeu au devenit tot mai fierbinți. M-am întors înainte de căderea serii, dar situația nu se îmbunătățise cu nimic.

Am petrecut încă o oră împreună. Preocuparea Lisei sporea din mai multe pricini, însă o apăsa mai cu seamă grija pentru siguranța copilășului. „John, a stăruit ea, te rog, mergi și roagă-te în continuare. Sunt foarte îngrijorată.”

M-am dus pentru a treia oară în locul meu retras, de rugăciune. De data aceasta, am mijlocit înaintea Domnului cu și mai mult foc. M-am rugat tare și ferm; eram hotărât să mă fac auzit. Văzusem privirea temătoare de pe chipul Lisei și doream să o pot mângâia. M-am rugat în limba engleză și l-am amintit lui Dumnezeu promisiunile legământului Său. Apoi m-am rugat cu înflăcărare în Duhul.

După câteva minute am auzit limpede în mintea mea cuvintele: „Copilașul tău se va naște astăzi și atât el, cât și mama lui vor fi acasă mâine pe vremea aceasta, teferi și nevătămați.” Duhul Sfânt a mărturisit alături de duhul meu că rugăciunea îmi fusese auzită, transmițându-mi acest mesaj prin care îmi dăduse un norișor cât o palmă de om. Acum eram gata să trec la acțiune.

M-am întors la cinci după-masa în salonul Lisei și i-am spus: „Arden se va naște azi și amândoi veți veni mâine acasă, în stare bună.” Cuvintele mele i-au adus soției mele mângâiere. Însă, după ce a mai trecut câțva timp fără să se întâmple nimic, promisiunea nu părea că se mai poate împlini. Nu era încă nici urmă de contracție. Cum se putea naște un copilăș atât de repede? Dar eu văzusem micul nor din partea Domnului!

A venit seara, iar asistentele și medicul discutau despre pașii următori. Lisa m-a întrebat de mai multe ori: „John, n-ar trebui să mergi din nou să te rogi?” „Nu e nevoie, i-am răspuns eu; copilășul se va naște înainte de miezul nopții.”

Cu fiecare oră care se scurgea, gândul de a renunța la ceea ce auzisem atât de limpede în inima mea începea să prindă contur. Cu toate acestea, eram încredințat că Dumnezeu mă auzise și am refuzat să mă dau bătut.

În cele din urmă, puțin după ora unsprezece seara, au început contracțiile. Arden s-a născut la 11:51. Când a ieșit la lumină, cordonul ombilical îi era înfășurat strâns în jurul gâtului. Îmi amintesc și acum imaginea înfiorătoare a capului copilășului, care devenise de altă culoare

decât trupul. Era cât pe ce să fie strangulat. Medicul a tăiat cordonul îndată și Arden a fost dus în alt salon, pentru a fi ținut sub observație.

A doua zi, am primit externarea din spital la ora trei și jumătate după-masa, iar Lisa și Arden au sosit acasă la patru și jumătate. Ceea ce îmi șoptise Dumnezeu s-a împlinit întocmai.

CEREȚI ȘI NU VĂ OPRIȚI

Celor mai mulți dintre noi le sunt familiare cuvintele Domnului Isus: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide” (Luca 11:9). Așa spune traducerea *New King James*. Însă, dacă aruncăm o privire asupra versiunii *Amplified Bible*, vom descoperi mai multe elemente:

De aceea și Eu vă spun: cereți și nu încetați să cereți, și vi se va da; căutați și nu încetați să căutați, și veți găsi; bateți și nu încetați să bateți, și ușa vi se va deschide. Căci oricine cere și nu încetează să ceară primește, cine caută și nu încetează să caute capătă, celui ce bate și nu încetează să bată i se deschide ușa. (Luca 11:9-10)

Vedeți că Isus ne îndeamnă să cerem, să căutăm și să batem fără preget. De ce? Să fie oare Dumnezeu tare de urechi? Cu siguranță că nu! Modul de lucru al lui Dumnezeu are menirea de a arăta dacă noi credem cu adevărat. Am văzut oameni care *sunt hotărâți* să primească și alții care *aspiră* să primească. Diferența dintre ei este uriașă. Dacă o persoană este *hotărâtă*, va fi tenace, plină de înflăcărare și de îndrăzneală. Pentru ea, a rămâne cu mâinile goale nu este o opțiune. Prin contrast, persoana care doar *aspiră* să primească este înclinată să renunțe cu ușurință. Dacă noi credem cu adevărat, vom continua să cerem și, cu cât durează mai mult până la primirea răspunsului, cu atât ne vom ruga mai arzător.

Gândiți-vă la următoarea lecție venită din partea Învățătorului:

Isus le-a spus o pildă ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase. El le-a zis: „Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă care venea des la el și-i zicea: «Fă-mi dreptate în cearta cu pârașul meu.» Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă și-a zis: «Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.» Domnul a adăugat: „Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește

față de ei? Vă spună că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe Pământ?” (Luca 18:1-8)

Observați cuvintele lui Isus: *să nu se lase (trebuie să nu se dea niciodată bătuți)*. Acestea nu constituie doar o idee bună; este voia lui Dumnezeu ca voi să nu vă dați bătuți niciodată.

În istorisirea de mai sus, femeia a venit fără preget cu cererea ei înaintea judecătorului nedrept, până când acesta a obosit să o mai vadă la ușa lui. Cu alte cuvinte, l-a scos din minți cu insistența ei. Judecătorul nedrept i-a făcut dreptate doar ca să scape de ea. Ceea ce mi se pare uimitor este faptul că Isus folosește exemplul acesta ca ilustrație a modului în care trebuie să venim cu cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, căci El spune: „Învățați o lecție de aici.” După aceea, vorbește despre copiii Lui, care strigă zi și noapte către El, și întrebă: „Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui... măcar că zăbovește față de ei?” Dumnezeu nu este nedrept, ci El este *de partea noastră*. De aceea, va răspunde cererilor noastre degrabă, când suntem *hotărâți*, asemeni femeii din ilustrația lui Isus.

Este necesar să clarificăm acum un aspect. Aplicarea greșită a acestei pilde i-ar putea face pe unii creștini să intre într-o rutină a rugăciunii mecanice, rostite zi și noapte. Isus ne avertizează împotriva acestui pericol: „Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, căroră li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați” (Matei 6:7). Scopul nu este recitarea sau repetarea continuă, fără a gândi, a rugăciunilor. Ideea urmărită este *atitudinea neabătută, arzătoare și lipsită de îndoeli*, atunci când venim cu cererile noastre înaintea lui Dumnezeu. Noi ne apropiem de El cu încredere, fiindcă știm că cererea noastră este după voia Lui și că, de aceea, nu ne va fi respinsă. Ilie nu era dispus să primească un răspuns negativ. Era hotărât să vadă schimbări, potrivit rugăciunii pe care o înălțase, astfel că a continuat să stăruiască, până când a știut că fusese ascultat.

CUM SĂ CĂUTĂM ȘI SĂ BATEM CU ARDOARE

Isus nu ne învață doar să cerem cu stăruință, ci și să căutăm și să batem neconținut. Rugăciunea fierbinte nu se mărginește la cuvintele pe care le rostim în cămăruța noastră, ci include și câțiva pași subsecvenți: trebuie să căutăm și să batem cu ardoare. Cu alte cuvinte, transpunem în practică ceea ce am cerut. Factorul acesta este hotărâtor pentru obținerea de rezultate.

V-aș putea împărtăși din experiența mea multe mărturii legate de acest aspect al rugăciunii. Vă voi relata câteva exemple recente.

Împreună cu Lisa am avut ocazia de a petrece singuri două zile și jumătate în Maui, o insulă din Hawaii, înainte să predic la o conferință. Oportunitatea venise la momentul potrivit, fiindcă de o bună bucată de vreme nu mai avuseserăm parte de un răgaz petrecut împreună, iar tatăl ei încetase de curând din viață. Eu plănuisem cu multă atenție răstimpul acela de care urma să ne bucurăm singuri.

Pe măsură ce se apropia ziua plecării, prognoza meteo rămânea neschimbată, anunțând ploi abundente! Fără îndoială că vremea rea ne-ar fi dat planurile peste cap, așa că m-am rugat cu pasiune să nu plouă, am poruncit norilor să ocolească locul unde urma să mergem noi și am cerut îngerilor să îmi ducă la îndeplinire rugăciunea.

„Va ploua, va ploua cu siguranță”, repeta Lisa, iar eu îi răspundeam: „Vom avea o vreme grozavă. Totul va fi în regulă.”

Am ajuns seara în Hawaii, unde ne-a întâmpinat o vreme întunecoasă, mohorâtă. Prognoza prevestea că ploile aveau să continue. S-a nimerit să văd și eu emisiunea meteo la televizorul din camera de hotel. O masă uriașă de nori acoperise nu doar insulele Hawaii, ci și o regiune întinsă din jur, în Oceanul Pacific.

A doua zi dimineața, am tras perdeaua la o parte și am dat cu ochii de norii cenușii, din care turna cu găleata. Nu se zărea nicăieri vreo rază de lumină străbătând dindărătul lor. Vremea era întocmai cum prevăzuse prognoza meteo, însă eu am refuzat să spun ceva contrar rugăciunii pe care o făcusem. Așa că am strigat pe fereastră: „Îți mulțumesc, Tată, pentru o zi frumoasă, însorită. Vreau să-mi văd soția stând pe plajă la soare și odihnindu-se.”

Lisa a început să râdă văzându-mi purtarea caraghioasă. M-am amuzat și eu împreună cu ea, cu toate că eram cât se putea de serios. Nu aveam de gând să dau înapoi. Am mers să servim micul dejun. Din cauza ploii torențiale, angajații hotelului fuseseră nevoiți să ducă jumătate dintre mesele de pe terasă în holul dinăuntru.

Odată ce ne-a fost adusă mâncarea, am aruncat încă o privire pe geam, la norii întunecați, și m-am rugat hotărât:

„Doamne, Îți mulțumesc pentru mâncare. O sfințim în Numele lui Isus și Îți mulțumesc pentru ziua frumoasă pe care o vom petrece la soare.”

Lisa a zâmbit și m-a tachinat în glumă:

- John, ce-ar fi să te rogi pentru ceva la care știi că ai șanse să primești răspuns?

Am râs amândoi. Lisa ticluiește mereu replici dintre cele mai amuzante.

- Iubito, sunt cât se poate de serios, i-am zis. Va fi frumos azi.

Chelnerul a trecut pe la masa noastră, să vadă dacă mai aveam nevoie de ceva.

- Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

- Da. Ai putea opri ploaia? l-am întrebat eu.

Am izbucnit cu toții în râs, dar, înainte să sfârșim de servit micul dejun, ploaia s-a oprit, norii negri s-au risipit, cerul s-a limpezit și soarele a strălucit cu putere. Tot restul șederii noastre în Maui n-am mai văzut strop de ploaie sau vreun nor care să întunece soarele.

După aceea, am mers pe altă insulă din Hawai, Oahu, unde se ținea conferința. Odată ajunși, câțiva localnici ne-am spus că la ei plouase cu găleata în ziua în care noi ne bucuraserăm de soare în Maui. Acum, cu toate că nu ploua în Oahu, plajele fuseseră închise, fiindcă ploile torențiale făcuseră să ajungă în ocean deșeuri periculoase. Localnicii au fost surprinși să audă că noi avuseserăm parte de soare în Maui.

Cred că Dumnezeu nostru cel uimitor a răspuns cererilor mele stăruitoare, îndepărtând de deasupra noastră norii care acopereau întreaga regiune.

CĂRȚI PENTRU CEI ÎN NEVOIE

Am împărtășit cu voi istorisirea precedentă pentru a corecta convingerea eronată a unora că Dumnezeu este interesat numai de împlinirea „cererilor însemnate”. Lui Îi pasă cu adevărat de fiecare detaliu al vieții noastre, fiindcă este Tatăl nostru! Dați-mi voie acum să vă arăt răspunsul Lui la o cerere mult mai importantă: rugăciunea pentru ajutarea celor în nevoie.

Eu și Lisa considerăm cărțile noastre a fi niște mesaje date de Dumnezeu pentru biserica Sa de pretutindeni. Când mi se cere să vorbesc despre ele, menționez adesea faptul că singurul motiv pentru care numele meu figurează pe ele este acela că sunt primul care le citește. În lumina celor spuse mai sus, putem afirma că ne-a fost încredințată o isprăvnicie însemnată. Lisa și cu mine suntem responsabili să ne rugăm pentru mijloacele necesare ducerii acestor mesaje la creștinii din lumea întregă.

Lui Dumnezeu
Îi pasă cu
adevărat de
fiecare detaliu
al vieții
noastre.

La data scrierii acestui material, cărțile mele erau traduse în peste șaizeci de limbi. Rugăciunea noastră arzătoare, pe care o înălțăm de multă vreme, este să putem dăruii aceste cărți păstorilor și liderilor din țările izolate politic sau aflate în curs de dezvoltare. De fapt, dorința noastră este să dăruim mai multe cărți decât vindem.

În ultimii zece ani am distribuit aproximativ două sute cincizeci de mii de cărți liderilor creștini din China, din Iran, Pakistan, India, Fiji, Tanzania, Rwanda, Uganda și din alte țări. Mai avem încă mult până să

ne atingem scopul de a da mai multe cărți decât vindem, fiindcă între timp s-au vândut multe alte milioane de exemplare.

La începutul anului 2011, în timp ce echipa noastră definea strategia de viitor, am descoperit că în 2010 împărțiserăm numai treizeci și trei de mii de cărți. După multe discuții, am anunțat:

Anul acesta, scopul nostru va fi să împărțim liderilor de peste hotare două sute cincizeci de mii de cărți.

În încăpere s-a așternut liniștea. Unul dintre membrii echipei a spus:

- Cred că ai ridicat ștacheta puțin cam sus. Diferența față de anul trecut ar fi prea mare. Ar trebui să prezentăm treptat partenerilor noștri financiari ideea unei acțiuni de o asemenea amploare, iar pentru aceasta avem nevoie de timp. Nu am putea stabili numărul de o sută de mii, mărindu-l apoi în anii următori?

- Nu, ci trebuie să ne încredem în Dumnezeu și să venim în întâmpinarea nevoii păstorilor aflați în nevoie în trupul lui Cristos din lumea întreagă, am răspuns eu. Două sute cincizeci de mii nu este o țintă prea înaltă ca să o putem atinge.

Discuțiile au continuat cu aprindere. Acel membru al echipei ne-a înșiruit mai multe argumente care demonstau că obiectivul meu era prea mare. În cele din urmă, a spus pe șleau că era unul nerezonabil. Evaluarea lui era corectă și logică, însă nu lua în calcul harul lui Dumnezeu.

Am ținut atunci să spun următoarele:

- Oameni buni, nicio altă organizație creștină nu are cărțile acestea; Dumnezeu ni le-a încredințat nouă. Suntem singurii care pot împărți liderilor creștini *The Bait of Satan* [Momeala Satanei], *Under Cover* [Sub autoritate], *Lioness Arising* [Leoaica trezită], *Driven by Eternity* [Motivat de veșnicie], *Extraordinary* [Extraordinar] și celelalte titluri ale noastre. De aceea, sarcina noastră este de a ne pune încrederea în Dumnezeu pentru pasul acesta. Trebuie să ne ațintim privirea în sus.

Împotrivoririle au continuat, moment în care am intervenit mai apăsat, cu o hotărâre de neclintit:

- Nu vreau să stăm la judecată în fața lui Isus și să fim chemați să dăm socoteală de ce am cerut atât de puțin. Nu vreau nici să ne întrebe în ziua aceea păstorii: „De ce nu ne-ați dat și nouă cărțile pe care vi le-a încredințat Dumnezeu?” Nicio altă organizație nu va trebui să dea socoteală pentru aceasta, ci numai noi!

Atmosfera a devenit tensionată și întâlnirea s-a încheiat într-o notă încordată, conflictuală. Mi-a părut rău că situația căpătase dimensiunile acelea și că vorbisem cu atâta patimă. Liderii departamentelor noastre sunt oameni sinceri, evlavioși, care caută să facă ce este mai bine pentru organizație. Însă, în adâncul inimii mele știam că nu puteam să dau înapoi. Era important să stăm în spărtură pentru păstorii flămânzi și pentru bisericile aflate în nevoie din zonele lipsite ale lumii.

Câteva zile mai târziu, conducătorul departamentului administrativ m-a abordat zicându-mi:

- John, vom susține ce ți-a pus Dumnezeu pe inimă. Noi suntem aici să slujim viziunea ta și a Lisei. Spune-mi, te rog, dacă mai crezi că trebuie să împărțim gratuit două sute cincizeci de mii de cărți. Dacă tu te rogi și crezi că da, atunci te sprijinim sută la sută. Ne vom ruga și ne vom da toate silințele să atingem obiectivul acesta.

Am întrebat din nou pe Domnul și am rămas la convingerea că trebuia să păstrăm ca țintă numărul acela. Ni se deschiseseră deja uși să împărțim cărți liderilor din Vietnam, Liberia, China, Iran, Turcia, Ghana, Tadjikistan, Liban, Myanmar și din alte țări. Știam că urma să primim chiar mai multe solicitări din alte părți. Pentru a tipări și a distribui atâtea cărți în întreaga lume aveam nevoie de o sumă cuprinsă între șase și șapte sute de mii de dolari. Pentru noi, cifra era uriașă, dar nu și pentru Dumnezeu.

Două săptămâni mai târziu, membrii echipei noastre m-au sunat în timp ce mă găseam într-o cameră de hotel din Florida. Mi-au dat de știre, plini de entuziasm:

- John, tocmai am primit un cec de trei sute de mii de dolari să tipărim cărțile pentru liderii creștini de peste hotare.

De pe balconul camerei de hotel, am strigat literalmente de bucurie.

Am aflat apoi că unul dintre angajații noștri împărțise unui om de afaceri texan viziunea privitoare la distribuirea cărților, iar acesta completase cecul. Cea mai mare donație primită de organizația noastră din partea unei singure persoane, în cei douăzeci de ani de existență, fusese de cincizeci de mii de dolari. Ce se petrecuse acum era un adevărat miracol! Banii primiți urma să acopere tipărirea a aproape o sută cincizeci de mii de cărți. Faptul uluitor era acela că trecuserăm deja de jumătatea cifrei spre care ținteam pentru anul 2011 și eram doar în luna februarie! Telefonul acela a fost urmat de o adevărată sărbătoare; cu toții ne-am simțit plini de energie și de bucurie.

Înainte să închid, am întrebat:

- Băieți, înțelegeți de ce am fost atât de hotărât și de insistent la întâlnirea de acum două săptămâni?

Liderul departamentului nostru administrativ, cel care se împotrivise cel mai tare ideii, a râs și mi-a zis:

- Am crezut atunci că-mi vei spune: „Înapoia mea, Satano!”

Am izbucnit cu toții în râs la auzul cuvintelor lui.

Mai târziu, în ziua aceea, Lisa a făcut următoare observație:

- Dumnezeu nu a vrut să ne punem încrederea în El pentru ceva ce era posibil, ci pentru o țintă care nu putea fi atinsă. Dacă am fi renunțat la ea, nu cred că cecul de trei sute de mii de dolari ar fi ajuns în mâinile noastre.

A trebuit să-i dau dreptate. Cu înțelepciunea ei, Lisa pusese punctul pe i.

Până la sfârșitul anului, peste două sute cincizeci de mii de cărți au ajuns în mâinile liderilor creștini din patruzeci și una de țări. Obiectivul acesta nu putea fi atins fără sprijinul și rugăciunile partenerilor noștri ori fără strădaniile pline de sârguință ale celor implicați. Ar fi nevoie de volume întregi pentru a consemna mărturiile strânse în urma acestei acțiuni.

Evenimentul relatat mai sus a fost unul care a întărit credința întregii noastre echipe. A trebuit să cerem, să căutăm și să batem cu stăruință pentru a vedea deschizându-se ușa aceasta care a avut efect în viața a nenumărați oameni. Trebuie să ne amintim întotdeauna că, „prin puterea care lucrează în noi, [Dumnezeu] poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20). Nu putem îngădui minții noastre omenești atât de mărginite să Îl limiteze pe Dumnezeu la perimetrul gândirii și al credinței noastre. Dacă noi credem cu adevărat, vom cere cu stăruință și vom continua să batem la ușă, până când se va revela slava Lui.

CE AȘTEPTAȚI?

Înaintarea Împărăției lui Dumnezeu nu are loc pe tărâmul fizic decât după ce a fost mai întâi realizată pe tărâmul spiritual. Pavel îl învăța pe Timotei astfel: „Luptă-te lupta cea bună a credinței; *apucă viața veșnică* la care ai fost chemat” (1 Timotei 6:12). A apuca viața veșnică înseamnă a ne însuși ceea ce ne pune Isus la dispoziție, ceea ce nu putem face dacă avem inima împărțită. Dumnezeu este mișcat când vede o asemenea hotărâre din partea copiilor Săi.

„Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui”, ni se spune în pasajul din Evrei 11:6, „căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că *răsplătește pe cei ce-L caută [cu sârguință]*.” Nu ni se spune că Dumnezeu îi răsplătește pe cei care-L caută *cu indiferență*, ci pe oamenii care Îl caută *cu sârguință*. El este atras de pasiunea sinceră, de inima neabătută.

În aceeași lumină, Dumnezeu vorbește prin profetul Ieremia:

Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga și vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta *cu toată inima*. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul. (Ieremia 29:11-14)

Planurile lui Dumnezeu pentru viața voastră sunt întotdeauna bune. Cu toate acestea, pentru a vă bucura de resursele îmbelșugate pe care vi le pune Dumnezeu la dispoziție, trebuie să Îl căutați pe El cu pasiune și cu stăruință. În aceasta stă credința adevărată.

Vă amintiți cuvintele spuse de Isus la sfârșitul pildei despre judecătorul nedrept? „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe Pământ?” Bună întrebare! Va găsi El o credință lumească, apatică, plină de precauție, sau una reală? Iată cum sună versiunea *The Message* a acestui pasaj: „Cât de multă credință stăruitoare va găsi Fiul omului pe Pământ la întoarcerea Sa?” Credința avută în vedere este asemenea celei dovedite de văduva care l-a obosit pe judecătorul nedrept cu stăruința ei neobosită.

Așadar, nu vă sfiți când vă apropiați de Dumnezeu. Nu vă rușinați când veniți cu cererile voastre înaintea Lui. Fiți plini de îndrăzneală, hotărâți, de neclintit și la obiect. Stăruința noastră înaintea Sa nu vine în urma disperării, ci a încrederii de nezdruccinat că El este Tatăl nostru iubitor, care ne va da ceea ce-I cerem cu hotărâre în Numele Său.

Ce mai așteptați? Nevoile din jurul vostru sunt atât de mari! Așa de mulți dintre semenii voștri au nevoie să vă apropiați de Dumnezeu în rugăciune cu îndrăzneală, mijlocind pentru ei. Fiți o lumină pentru oamenii aceștia! Apropiați-vă de Dumnezeu acum cu stăruință și neabătuți!

Nu vă sfiți
când vă
aproțiați de
Dumnezeu.

ALERGAȚI CA SĂ CÂȘTIGAȚI PREMIUL

Alergați dar în așa fel ca să căpătați
premiul!

1 Corinteni 9:24

După cum am învățat pe parcursul acestei cărți, suntem angrenați într-o cursă cu multe obstacole. Pasajul citat mai sus ne descoperă faptul că această cursă este personală. Este cursa voastră și a mea.

În alergarea noastră nu concurăm unii cu alții, ci cu forțele care nu vor să ne sfârșim cu bine cursa. Noi trăim într-o lume căzută, fapt care ne face, în mod inevitabil, să înfruntăm împotriviri. Suntem într-o competiție. Versiunea *New King James* traduce astfel versetul de mai sus: „Alergați *așa încât* să puteți obține premiul.”

Observați cuvintele folosite de apostolul Pavel: *așa încât* . În ce fel trebuie să alergăm noi? Trebuie să alergăm fără preget. Autorul Epistolei către evrei ne lămurește mai bine: „*Să alergăm cu stăruință* în alergarea care ne stă înaintea” (Evrei 12:1).

De când mă știu am făcut sport, așa că am mulți prieteni sportivi amatori sau profesioniști. Cei de performanță se antrenează din greu, perseverează în ciuda greutăților și se supun unor exerciții istovitoare. Iată ce scrie Pavel în privința aceasta: „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări” (1 Corinteni 9:25). De ce fac sportivii aceasta? Apostolul ne dă și răspunsul în același verset: „Ca să capete o cunună.”

Pentru un jucător profesionist de fotbal american, premiul stă în câștigarea campionatului Super Bowl. Pentru jucătorul profesionist de golf, trofeul cel mare stă în obținerea primului loc în clasamentul Asociației Jucătorilor Profesioniști de Golf sau al unui turneu anume. Pentru un jucător de hochei, premiul constă în câștigarea Cupei Stanley, iar pentru un sportiv care participă la Jocurile Olimpice, obținerea medaliei de aur. Motivația care stă în spatele eforturilor acestor oameni e reprezentată de câștigarea premiului. Cei care și-au ațintit privirea

asupra lui se vor antrena fără preget, trecând peste dificultăți cu mai multă ușurință decât cei care nu au o viziune clară și care nu sunt motivați de câștigarea premiului.

Am văzut un jucător de hochei care și-a luxat glezna, dar care îl ruga pe antrenorul lui să i-o lege cu o fașă elastică și să-l lase să se întoarcă în teren, sperând să câștige împreună cu echipa lui Cupa Stanley. A continuat să patineze, îndurând dureri care i-ar împiedica pe cei mai mulți oameni să facă un singur pas. Am văzut un jucător de fotbal american care și-a spart nasul în timpul meciului, însă care a cerut să fie pansat și lăsat să se întoarcă pe teren. Dorința de a câștiga campionatul întrece durerea chinuitoare. Am fost cu toții martorii unor asemenea situații, fie în cadrul unor competiții sportive, fie în alte domenii. Viziunea constituie un factor motivațional nemaipomenit. Ea este cea care îi face pe unii să se ridice deasupra celorlalți, transformându-i în campioni. Numai cei care își au ochii ațintiți asupra premiului vor îndura asemenea greutăți.

Ca oameni care fac parte din Împărăția lui Dumnezeu și care se împotrivesc zilnic legiunilor puternice și distrugătoare ale celui rău, trebuie să știm pentru ce anume luptăm. Care este motivația noastră de a ne duce alergarea până la capăt? De ce este atât de important să rămânem credincioși? La ce contribuie viața fiecăruia dintre noi, ca oameni care fac parte din poporul Domnului? De ce este drumul pe care ni l-a pus Dumnezeu înainte atât de important pentru imaginea de ansamblu a Împărăției divine?

Pavel ne spune că răspunsul la fiecare dintre aceste întrebări este valabil pentru oricare sportiv. Noi trudim de dragul premiului sau al răsplătirii: „Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul!” Spre sfârșitul vieții sale, apostolul Ioan a consemnat în scrierile lui o poruncă asemănătoare din partea Domnului:

Păziți-vă bine, să nu pierdeți rodul [*premiul*] muncii voastre, ci să primiți o *răsplată deplină*. (2 Ioan 8)

Solomon s-a descalificat de la câștigarea premiului celui mare, fiindcă nu și-a dus cu bine alergarea până la capăt. Nu a rămas cu privirea ațintită asupra scopului.

Este important să ne începem bine alergarea, însă în planul divin, modul în care o sfârșim are nespus mai multă însemnătate. Încheierea cu bine a cursei și primirea premiului necesită perseverența și stăruința noastră neabătută, iar acestea trebuie să fie alimentate de motivația

Este important
să începem bine
alergarea...
dar modul în
care sfârșim
are nespus
mai multă
însemnătate.

noastră. De aceea, a sosit momentul să punem acum o întrebare importantă: *care este răsplata pentru care lucrăm, premiul pe care suntem îndemnați să fim cu băgare de seamă să nu îl pierdem?*

Putem privi răsplata ca fiind prezentă la două niveluri. Îl vom analiza pe cel dintâi acum, iar pe al doilea în capitolul următor.

PRIMA RĂSPLĂTIRE

Răsplătirea sau premiul dintâi gravitează în jurul faptului că traseul vieții noastre este direct legat de clădirea locuinței lui Dumnezeu, a căminului în care va sălășlui El pentru veșnicie.⁴

Dumnezeu își zidește o casă glorioasă, una făcută anume pentru Sine, în care a tânjit dintotdeauna să locuiască, iar aceasta a fost ținta planurilor Sale de mii de ani. Dumnezeu e nespus de încântat de proiectul acesta!

Eu și Lisa am avut privilegiul să construim o asemenea casă. Era la sfârșitul anilor '80 și locuiam în Orlando, statul Florida, când un constructor bine cunoscut, pe nume Robert, ne-a abordat și ne-a zis: „Îmi place mult lucrarea voastră; vreau să vă construiesc o casă întocmai după nevoile voastre.” În vremea aceea locuiam într-o căsuță modestă și ne-am gândit că prețurile lui erau mult prea mari pentru posibilitățile noastre. Însă, când ne-a auzit răspunsul vag, ne-a spus: „O voi face cu un preț «ca pentru Domnul».” După cum s-a dovedit mai apoi, nu a încasat niciun bănuț pentru manoperă.

Până atunci, Lisa și cu mine locuiserăm pe rând în două case, amândouă mici și construite după un plan standard, astfel că nu fuseserăm implicați în niciun fel în hotărârile legate de proiectul sau de amănunțele privitoare la construirea lor. Eram obișnuiți să alegem un model standard pentru fiecare nivel, având la dispoziție o gamă restrânsă de culori și de materiale pentru care puteam opta; nu avuseserăm niciodată ocazia să luăm decizii majore. Astfel, procesul construirii unei case după gusturile noastre ne era cu totul străin.

Nu voi uita niciodată ziua în care a venit Robert în căsuța noastră, s-a așezat la masa din bucătărie, a întins pe ea o foaie albă de hârtie și ne-a spus plin de entuziasm: „Desenați casa visurilor voastre!”

Am rămas fără cuvinte. Nici nu ne trecuse prin minte că puteam face așa ceva. Lisa a trecut apoi la treabă. A început să facă schița, de parcă se gândise la ea de ceva vreme. (Adevărul acesta și era!) Eu am contribuit mai puțin la desenul de pe foaie, venind cu sugestii legate de biroul meu și de garaj, în vreme ce soția mea a schițat mai toată casa. A fost o

4 Pentru o discuție mai amănunțită despre casa lui Dumnezeu, citiți cartea mea *Driven by Eternity* (New York: Faith Words, 2006).

experiență antrenantă, iar încântarea noastră sporea tot mai mult, pe măsură ce descopeream că ne puteam schița casa oricum doream. Nu eram nevoiți să ținem cont de niciun fel de limite.

Apoi, visul nostru, schițat doar în linii mari pe o foaie de hârtie, a ajuns în mâinile arhitecților și ale designerilor, iar câteva zile mai târziu, Bob ne-a adus proiectul casei. Echipa lui a început curând lucrul.

Soția mea și cu mine ne-am dus în fiecare zi pe șantier, tot timpul cât a durat construcția. Uneori mergeam chiar de două ori pe zi. Nu mai puteam de nerăbdare; abia așteptam să vedem ridicându-se următoarea parte a casei. Acele câteva luni au părut ani întregi, iar zilele păreau la fel de lungi cât săptămânile, din pricina anticipării fiecărei noi părți care se adăuga casei noastre și a așteptării zilei în care aveam să ne mutăm în ea. Eram uimiți privind felul în care schița făcută de noi pe o bucată albă de hârtie prindea contur în fața ochilor noștri!

Ei bine, cred că anticiparea plină de bucurie pe care am simțit-o seamănă în mare măsură cu emoțiile și cu anticiparea lui Dumnezeu legate de casa visurilor Lui. Însă El nu a avut de așteptat numai câteva luni. De fapt, Dumnezeu așteaptă finalizarea ei încă de la întemeierea lumii.

Pe Pământ, noi punem adesea nume clădirilor cu destinații aparte. De exemplu, locuința reginei din Marea Britanie se numește Palatul Buckingham. În Statele Unite, președintele locuiește la Casa Albă. Casa actorului Michael Douglas din Insulele Bermude se numește Longlands, cea a fostului membru al formației Beatles, George Harrison, poartă numele de Friar Park, iar casa actorului Nicholas Cage este Castelul Midford. Cei mai mulți oameni nu își dau seama că Dumnezeu a inițiat modelul acesta al numirii caselor cu mult înainte să îl fi preluat vreunul dintre noi. El vorbește despre casa Lui veșnică, aflată încă în construcție, folosind numele de Sion. Iată ce scrie psalmistul:

Da, Domnul a ales *Sionul*, l-a dorit ca locuință a Lui și a zis:
„Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în El, căci
l-am dorit.” (Psalmul 132:13-14)

Observați faptul că Dumnezeu dorește casa aceasta. Cu alte cuvinte, El anticipează cu nerăbdare momentul finalizării ei, așa cum eu și Lisa îl anticipam pe cel al noii noastre case. Alte pasaje din Scriptură ne arată că planul acestei case a lui Dumnezeu, care poartă numele de Sion, se înfiripase în inima lui Dumnezeu de generații fără de număr: „Da, Domnul va zidi iarăși *Sionul*” (Psalmul 102:16), „Domnul împărățește în *Sion*” (Psalmul 9:11) și „Din *Sion*, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu” (Psalmul 50:2).

Când construiți o casă, începeți cu fundația. Ascultați cuvintele profetului Isaia: „Iată, pun ca temelie în *Sion* o piatră, o piatră încercată,

o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică” (Isaia 28:16). Ce (sau, mai bine spus, cine) este piatra din capul unghiului? Nimeni altcineva decât preaiubitul Fiul al lui Dumnezeu, Isus Cristos. Potrivit profetului Isaia, Isus face parte dintre materialele de construcție folosite de Dumnezeu pentru zidirea casei Lui eterne, Sionul. De fapt, ca piatră așezată în capul unghiului, El este partea cea mai importantă.

Cuvântul lui Dumnezeu mai spune: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți să fiți o casă duhovnicească” (1 Petru 2:5). Casa la care se referă Petru este Sionul, desigur. Scriptura îl identifică pe Isus drept *piatra* din capul unghiului; tot astfel, și noi suntem numiți *pietre vii*. Împreună cu Isus, creștinii alcătuiesc materialele de construcție care alcătuiesc casa în care va locui Dumnezeu pentru totdeauna!

Dumnezeu zidește o casă. El ne folosește pe toți – indiferent de felul în care am ajuns aici – ca parte a zidirii Lui. A folosit apostolii și profeții pentru ridicarea fundației. Acum vă folosește pe voi, așezându-vă cărămidă lângă cărămidă, piatră lângă piatră, Isus Cristos fiind piatra din capul unghiului, care le ține pe toate celelalte laolaltă. Vedem clădirea luând formă de la o zi la alta, un templu sfânt zidit de Dumnezeu, în care suntem clădiți cu toții, un templu în care Dumnezeu Se simte acasă. (Efeseni 2:19-22, versiunea MSG)

SUBCONTRACTORII

Noi nu constituim doar materialul de construcție al casei, ci suntem numiți și împreună lucrători cu Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 3:9). Un termen mai contemporan ar fi cel de „subcontractori”. Cine sunt oamenii aceștia? Sunt instalatorii, electricienii, zidarii, meseriașii care pun rigipsul, ferestrele, acoperișul, gresia, mochetele și așa mai departe. Aceștia sunt oamenii care construiesc de fapt clădirea. Când Robert ne-a ridicat nouă casa, nu a bătut nici măcar un cui, nu a pus nici o cărămidă și nu a tăiat nici o bucată de lemn sau de rigips. Subcontractorii au făcut toată această muncă.

Atunci, dacă subcontractorii sunt oamenii care ridică toată clădirea, care este slujba constructorului? Răspunsul implică trei aspecte. Mai întâi, constructorul face planul casei. Dumnezeu, constructorul propriei case, este Cel care a pus la cale în trecutul îndepărtat planul Său măreț pentru ridicarea ei. Iată ce scrie apostolul Pavel: „Cu mult înainte să pună temeliele Pământului, Dumnezeu ne avea în vedere” (Efeseni 1:4, traducerea MSG). În Evrei ni se spune astfel: „Lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii” (Evrei 4:3). Planul casei

lui Dumnezeu fusese deja pus la cale înainte să fi fost creat Adam, iar faptul acesta este uimitor!

În al doilea rând, constructorul comandă materialele folosite pentru ridicarea casei. Nu vă bucurați că noi suntem materialul comandat de Dumnezeu? De aceea spune El: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte” (Ieremia 1:5). Pavel afirmă următoarele: „Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4).

A treia responsabilitate a constructorului este aceea de a programa munca subcontractorilor. Acest aspect al proiectului de construire a casei este unul deosebit de important, fiindcă nimeni nu și-ar dori ca zugravii să vină înaintea instalatorului sau a electricianului. Cei care pun mochetele nu au ce căuta înaintea meseriașilor care pun acoperișul sau a zugravilor. Dacă subcontractorii nu sunt programați să lucreze în ordinea potrivită, haosul este inevitabil.

Casele construite în zilele noastre nu au, de obicei, un „subcontractor-șef”, însă casa lui Dumnezeu are. Cine credeți că este subcontractorul-șef care construiește casa lui Dumnezeu? V-ați dat seama: Isus Cristos. În Galateni 4:4 ni se spune: „Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său.” Dumnezeu, constructorul, L-a programat pe Isus, piatra din capul unghiului și subcontractorul-șef, la „împlinirea vremii”, pentru ridicarea Sionului.

În ce privește lucrarea Sa de subcontractor-șef, Isus Și-a îndeplinit în mod desăvârșit însărcinarea încredințată Lui. Și-a dus cu bine lucrarea până la capăt! La Cina cea de taină, El a putut spune Tatălui cu smerenie, dar încrezător: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). Isus Și-a încheiat lucrarea de subcontractor-șef însărcinat cu zidirea Sionului.

Cum rămâne însă cu voi și cu mine? Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre rolul nostru de subcontractori chemați să lucreze la ridicarea casei Sale?

Iată ce ne spune Scriptura: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10). Noi am fost zidiți în Cristos, așadar, pentru a săvârși fapte bune. Cu alte cuvinte, nu am fost creați doar pentru a fi cineva, ci am fost și zidiți în Cristos pentru a face ceva. Fiți acum cu mare băgare de seamă: în ultimii ani s-a mers într-o extremă cu învățătura dată pe tema aceasta. Am accentuat cu tărie *cine suntem* în Cristos, fapt care este important, însă am făcut-o în detrimentul a *ce am fost creați să facem* în Cristos. Acest dezechilibru a avut ca urmare două probleme majore.

Mai întâi, a dat naștere în lumea apuseană unei biserici cuprinse de letargie. Majoritatea credincioșilor merg la biserică o dată pe săptămână

și mulți dintre ei chiar mai rar. Suntem dominați de dorința de a avansa în carieră, de a ne bucura de o viață socială bună, de a ne cumpăra ultimele gadgeturi de pe piață, de a sfârși cu plata ipotecii casei, de a ne crește copiii, de a face economii pentru educația lor și pentru vremea când vom fi de vârsta pensionării. Toate acestea ajung să alcătuiască motivația noastră, în locul împlinirii însărcinării personale încredințate nouă de Dumnezeu. Prea puțini dintre noi sunt conștienți de faptul că au o „lucrare” eternă de încheiat.

Gândiți-vă numai la următoarele: cum putea spune Pavel: „Mi-am isprăvit alergarea” (2 Timotei 4:7) dacă nu-și cunoștea drumul de urmat? Dați-mi voie să vă explic la ce mă refer. Dacă ați participat în anii de liceu la un cros pe teren accidentat, știți că toți concurenții văd înainte de start harta traseului pe care îl au de parcurs. Dacă luați parte la un asemenea cros fără să știți ce traseu trebuie să urmați, puteți alerga la nesfârșit, până vă prăbușiți, ajungând să fiți cărați apoi acasă de coechipieri. Însă, nici după un asemenea deznodământ tot nu ați ști dacă ați terminat sau nu cursa. Singurul mod în care puteți spune cu certitudine dacă ați trecut sau nu linia de sosire este dacă ați știut care era traseul stabilit și dacă l-ați parcurs. Pavel a spus, asemeni lui Isus: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.”

Cum ne putem sfârși alergarea dacă ne concentrăm doar asupra preocupărilor de fiecare zi și dacă suntem absorbiți de ele? Cum putem ști care este lucrarea pregătită de Dumnezeu pentru noi, dacă singura noastră legătură cu El este un singur serviciu divin, scurt, o dată pe săptămână? Cum putem ști care este planul Lui, dacă nu izbutim să îl căutăm cu sârguință, în fiecare zi?

A doua problemă creată de accentul prea puternic pus pe *a fi*, în detrimentul lui *a face* este aceea că dă multor creștini impresia că numai cei care sunt implicați cu normă întreagă în slujire au o chemare autentică în viața lor, ceea ce nu este adevărat. Toți copiii Domnului, bărbați sau femei, tineri sau bătrâni, au chemarea cerească de a fi subcontractori credincioși care zidesc împreună casa lui Dumnezeu. Versiunea *Amplified Translation* evidențiază foarte frumos aspectul acesta, arătând că noi am fost creați în Cristos Isus „pentru faptele bune pe care le-a pregătit [le-a plănuțit] Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm noi în ele [trăind viața cea bună pe care a pregătit-o și ne-a pus-o El înainte]” (Efeseni 2:10).

Dumnezeu v-a dat privilegiul de a sluji ca niște subcontractori care zidesc Sionul, casa Lui veșnică. Nu este o casă făcută din cărămizi, mortar, lemn sau stuf, ci una ridicată fără ajutorul mâinilor, o casă vie, alcătuită din fii și fiice ale Împăratului. Asemeni multor subcontractori din zilele noastre, s-ar putea să nu vedeți (încă) modul în care chemarea vieții voastre completează ansamblul casei Sale, căci pe acesta îl vede numai El, în calitate de maistru zidar. Vom înțelege pe deplin contribuția

noastră numai în viitor, când casa lui Dumnezeu va fi încheiată și când, împreună cu El, ne vom bucura de prezența Sa pentru întreaga veșnicie.

Când Robert a programat subcontractorii să ne ridice casa, a dat fiecăruia acea parte a schițele care îi priveau și le-a spus întocmai ce aștepta de la ei. El cunoștea proiectul în întregime; ei știau doar care era partea lor și nici nu li se cerea să facă nimic altceva. Subcontractorii nu au venit pe șantier pentru a face orice li se năzărea sau ce li se părea că ar fi bine, ci au urmat planul pe care îl stabilise constructorul.

Dumnezeu a pregătit dinainte calea cea mai bună pentru voi, pentru mine și pentru toți cei care își pun încrederea în Cristos Isus ca Mântuitor și Domn al lor (Efeseni 2:10). Ca și în cazul subcontractorilor care ne-au construit nouă casa, fiecare dintre noi are un rol aparte, important în felul lui, în ridicarea locuinței veșnice a lui Dumnezeu. Nicio însărcinare nu este mai însemnată sau mai puțin însemnată decât celelalte. Dumnezeu dorește ca locuința Lui să arate în final întocmai așa cum a plănuit-o El, iar pentru aceasta este nevoie ca fiecare dintre noi să își facă partea și să o facă bine.

RĂSPĂLĂTIRE SAU PIERDERE PENTRU ZIDAR

Acum puteți înțelege mai bine de ce Scriptura se referă adesea la noi ca la niște zidari. Psalmistul scrie: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii” (Psalmul 118:22). După cum observam mai devreme, Petru afirmă că toți credincioșii sunt pietre în casa lui Dumnezeu, însă, după aceea, trece de la *ceea ce suntem* la *ce suntem chemați să facem* în Cristos, referindu-se în mod figurat la noi ca la niște zidari (sau subcontractori) ai casei lui Dumnezeu: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească... Cinstea aceasta este dar pentru voi, care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «piatra pe care au lepădat-o *zidarii* a ajuns să fie pusă în capul unghiului»” (1 Petru 2:5,7).

Potrivit cuvintelor lui Petru, cei ascultători de Domnul sunt subcontractorii credincioși și adevărați, care zidesc casa lui Dumnezeu, pe când cei care nu ascultă Cuvântul divin (planul și proiectul lui Dumnezeu) lucrează, de fapt, împotriva scopului Său final. Ținând cont de toate acestea, suntem gata să analizăm descrierea apostolului Pavel privitoare la procesul zidirii și la răsplătire:

Fiecare își va lua *răspłata* după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți... clădirea lui Dumnezeu [Sionul]. După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un *meșter-zidar* [subcontractor] înțelept, am pus temelia și un *altul* [alt subcontractor] clădește deasupra. Dar

fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât aceea care a fost pusă și care este Isus Cristos. (1 Corinteni 3:8-11)

Mai întâi de toate, observați în prima propoziție faptul că Dumnezeu ne vorbește despre o răsplată sau despre un premiu. Nu uitați aspectul acesta în timp ce dezbatem mai departe acest pasaj din 1 Corinteni.

Pavel a fost cel care a pus temelia. Epistolele lui au fost scrise cu aproape două mii de ani în urmă și constituie până în prezent fundamentul demn de încredere al modului în care suntem chemați să trăim în Cristos. Primii subcontractori care ne-au construit casa din Florida au fost cei care au turnat fundația. Odată munca lor încheiată, toți ceilalți subcontractori au venit și au construit deasupra plăcii de beton care fusese pusă de către cei dintâi.

Pavel arată în continuare că unii vor clădi „pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie” (1 Corinteni 3:12). Aurul, argintul și pietrele scumpe se referă la cele veșnice, pe când lemnul, fânul și trestia la cele vremelnice. În fiecare clipă a vieții ne stă în față o alegere: putem clădi fie pentru veșnicie, fie pentru cele trecătoare. Când motivația noastră este aceea de a câștiga bani, de a deveni populari, de a-i ajuta pe alții doar pentru a trage noi foloase, de a urca pe scara succesului, ca să fim importanți, sau dacă avem alte scopuri centrate în jurul propriei persoane, clădim pentru cele trecătoare. Însă, când ținta noastră este zidirea Împărăției divine și a casei lui Dumnezeu, făcându-le parte de Cuvântul cel veșnic și de purtarea divină de grijă celor în nevoi, clădim pentru cele veșnice.

Pavel continuă astfel: „Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Corinteni 3:13).

Focul ne va pune la încercare lucrarea, ca și motivațiile și intențiile din spatele ei (vezi 1 Corinteni 4:5). Când lemnul, fânul și trestia ajung în foc, acesta le mistuie. Însă, când focul cuprinde aurul, argintul sau pietrele scumpe, ele devin mai curate și mai frumoase. Sunt puse la încercare și purificate. Astfel, acum urmează și răsplata: „Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc” (3:14-15).

Observați faptul că noi, zidarii, vom primi o răsplată dacă lucrarea noastră sfârșește bine! Însă, dacă ea nu corespunde Cuvântului lui Dumnezeu (dacă motivațiile noastre sunt egoiste, nestrunite ori arogante), va arde în foc. Ca oameni care cred în Cristos, vom ajunge în cer, însă acolo nu ne va aștepta nicio răsplată, fiindcă lucrarea noastră nu a dăinuit. Cuvintele acestea conțin un avertisment apăsător pentru fiecare dintre noi!

Pe măsură ce continuăm să analizăm acest pasaj deosebit, țineți minte faptul că Pavel nu se adresa unui individ anume, ci întregii biserici:

Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi. Nimeni să nu se înșele. (3:16-18)

În versetele acestea întâlnim iarăși niște cuvinte spuse cât se poate de apăsător, care ar trebui să stârnească o teamă sfântă în oricine ar îndrăzni să se poarte cum nu se cuvine cu casa lui Dumnezeu sau să îndrume greșit mireasa lui Cristos, Biserica. Pasajul acesta poate fi privit ca pe un avertisment puternic de a trata cum se cuvine orice om, chiar și pe cea mai mărunță „cărămidă” din casa lui Dumnezeu sau pe cei pe care i-am numi „cei mai neînsemnați dintre sfinți”.

RĂSPLATA SUBCONTRACTORULUI

Pavel concluzionează astfel: „Nimeni să nu se înșele” (3:18). Din nefericire, unii creștini nu și-au sfârșit cu bine alergarea, fiindcă s-au abătut de pe cale, ademiniți de farmecul căutării propriilor interese. Au renunțat să mai ridice casa lui Dumnezeu, pentru slava Lui, și au pornit pe urmele unei slave care se vestejește, dorind să se bucure de aprobarea trecătoare a oamenilor sau de bogățiile lumii acesteia, care va arde într-o zi.

Nu vă lăsați înșelați! Rămâneți cu ochii ațintiți spre țel; în Cristos, voi aveți o sarcină de dus la îndeplinire. Lucrarea voastră trebuie să fie încheiată, așa cum a plănuțit-o Dumnezeu de la bun început; altfel, lucrarea pe care erați voi mențiți să o înfăptuiți va fi înlocuită de o alta. Traducerea *The Message* evidențiază acest aspect important:

Fiecare dulgher care se înhamă la lucru să aibă grijă să construiască pe temelie! Nu uitați că este o singură temelie, care a fost deja pusă: Isus Cristos. Fiți cu deosebită băgare de seamă când vă alegeți materialele de construcție. În cele din urmă, veți avea parte de o inspecție. Dacă folosiți materiale ieftine sau de calitate slabă, veți fi dați în vileag. Inspecția va fi amănunțită și riguroasă. Nimic nu va fi trecut cu vederea. Dacă lucrarea voastră trece inspecția, prea bine; însă, *dacă nu o trece, partea de clădire construită de voi va fi dărâmată și ridicată de la început. Voi însă, nu veți fi dărâmați; veți scăpa cu viață, însă cu greu.* (1 Corinteni 3:10-15)

Dacă lucrarea noastră nu corespunde standardelor inspecției lui Dumnezeu, atunci „partea de clădire construită de noi va fi dărâmată și ridicată de la început”. Nimeni nu dorește ca lucrarea lui să fie refăcută, mai cu seamă când este vorba despre lucrarea pe care a făcut-o pentru Creatorul universului!

Îmi amintesc de unul dintre subcontractorii implicați în construirea casei noastre, care nu și-a făcut prea bine lucrarea. Nu a executat partea care-i revenea potrivit planului pe care i-l dăduse Robert. Fiindcă eu și Lisa mergeam în fiecare zi pe șantier, am fost primii care am observat problema. L-am sunat pe Robert și ne-am întâlnit neîntârziat în fața casei. Robert era furios. Subcontractorul acela nu se număra printre cei cu care lucra el de obicei, așa că l-a concediat numaidecât. Omul și-a pierdut răsplata. Nu a rămas doar fără plata bănească, ci și fără satisfacția de a fi contribuit la ridicarea unei case frumoase.

Robert a demolat partea ridicată de omul acela, după care a angajat un alt subcontractor, iar acesta a lucrat întocmai după proiectul care i-a fost dat; a primit apoi răsplata, atât cea financiară, cât și recomandarea că este un constructor de încredere, care construiește case frumoase.

Scriptura ne spune că principiul acesta se confirmă în și mai mare măsură când vine vorba despre construirea casei lui Dumnezeu. Lucrarea pe care o fac unii într-o anumită etapă din viața lor (sau chiar de-a lungul întregii lor vieți) nu dăinuiește; ea va fi dărâmată și nu va face parte din casa cea veșnică.

Dați-mi voie să vă ilustrez gravitatea acestei situații. Fiindcă mergeam în fiecare zi pe șantier, subcontractorii au ajuns să mă cunoască destul de bine; îmi ziceau „predicatorul”. Când mă apropiam cu mașina de locul construcției, muzica lor rock bubuia întruna. La vederea mea, unul dintre subcontractori dădea fuga la difuzor și îl oprea. Zâmbeam în sinea mea, observând reverența pe care o arătau pentru cele sfinte. Apoi stăteam de vorbă o vreme. Am purtat discuții grozave cu unii dintre lucrători și am avut parte chiar de oportunități deosebite de a le sluji.

Îmi amintesc de o zi în care subcontractorii îmi povesteau ce rol important jucaseră ei în construirea unor case impunătoare. Se luminau la față când vorbeau despre contribuția lor și pe chip li se citea satisfacția adusă de faptul că luaseră parte la asemenea lucrări izbutite.

Să mergem acum un pas mai departe. Vă puteți închipui cum s-au simțit subcontractorii care au construit Casa Albă, din Washington? Imaginați-vă ziua în care copiii lor s-au întors de la școală și i-au anunțat, plini de entuziasm, că aveau să meargă în excursie cu clasa lor, să vadă cea mai faimoasă clădire din întreaga țară. Vă puteți închipui mulțumirea și satisfacția uriașă de care a avut parte tatăl care i-a povestit copilului său cum fusese implicat el însuși în ridicarea aceluia edificiu? Vă imaginați simțămintele aceluia părinte când și-a însoțit copilul în excursia făcută la Casa Albă? Cum s-a simțit văzând mândria oglindită pe chipul copilului

său, pe când ceilalți copii aflau că tatăl colegului lor a ajutat la construirea casei în care locuiește președintele Statelor Unite?

La fel stau lucrurile și în cazul nostru, cu privire la casa lui Dumnezeu! Însă noi nu lucrăm la o casă care va fi dăruită în câteva sute de ani, pentru a face loc alteia. Noi lucrăm la o casă asupra căreia se va îndrepta atenția întregului univers în vecii vecilor. Ascultați numai cuvintele profetului Mica:

În vremurile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor și popoarele vor veni grămadă la el. Neamurile se vor duce cu grămada la el și vor zice: „Veniți, haideți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui!” Căci din Sion va ieși Legea. (Mica 4:1-2)

Tot ce ține de univers va gravita în jurul acestei case. Înțelepciunea și legile care cârmuiesc întreaga creație vor emana din conducerea casei acesteia. Iar faptul cel mai uimitor, poate, este acela că Sionul, casa lui Dumnezeu, va fi la fel de frumos după zeci de miliarde de ani ca în prima zi a încheierii zidirii sale.

Am cunoscut un mare slujitor al Evangheliei care a fost credincios până la sfârșitul alergării lui. A lucrat pentru Domnul mai bine de șaizeci de ani și a avut parte de răsplata cerească aproape de intrarea în noul mileniu. La un an după plecarea lui, am ajuns într-o biserică mare din zona centrală a Statelor Unite, unde liderul de închinare mi-a spus că Dumnezeu îi dăduse un vis deosebit. În acesta, se făcea că era în cer și că l-a văzut pe marele slujitor care își încheiase bine cursa. Cu un zâmbet larg, acesta din urmă i-a spus liderului de închinare: „E mult mai bine decât mi-am închipuit vreodată.” Au stat de vorbă câțeva vreme, după care slujitorul s-a întors și i-a arătat lucrarea la care luase el parte în ridicarea Sionului. Era uriașă. Impactul credințioșiei acestui om întrecea cu mult așteptările sale de pe Pământ, iar acum îi stătea chiar în fața ochilor. Putea să le arate altora care era lucrarea lui, după cum subcontractorii care au contribuit la ridicarea casei mele îmi spuneau care a fost partea lor în zidirea altor construcții. Ce răsplată! Ce premiu!

Vă puteți închipui cum va fi ca, de-a lungul veșniciei, să le puteți arăta urmașilor voștri, popoarelor și miliardelor de oameni care vor veni să privească slăvita casă a lui Dumnezeu, *partea voastră* la zidirea ei?

Noi lucrăm la
ridicarea unei
case asupra
căreia se va
îndrepta atenția
întregului
univers în vecii
vecilor.

E un gând nemaipomenit, nu-i așa? Ce răsplată incredibilă ne așteaptă! Ce motivație solidă avem pentru a ne duce alergarea până la capăt!

Gândiți-vă acum la reversul monedei. Vă puteți închipui cum ar fi ca în Sion, casa lui Dumnezeu, să nu se regăsească nicăieri lucrarea voastră, fiindcă nu v-ați sfârșit bine cursa? Vă imaginați cum ar fi ca înaintașii, urmașii voștri și popoarele lumii să vină să vadă ce ați făcut, dar să nu le puteți arăta nimic de-a lungul întregii veșnicii, fiindcă partea voastră a fost dărâmată și înlocuită de cea zidită de un lucrător care s-a dovedit credincios? O asemenea pierdere ar fi una veșnică, după cum spunea și Pavel în 1 Corinteni 3.

O, sfinți preaiubiți, eu nu vă doresc o astfel de soartă. Nici Dumnezeu nu o dorește pentru voi. Din nefericire însă, ea îi așteaptă pe mulți credincioși. Dar voi puteți hotărî chiar acum că nu vă veți număra printre aceștia. Ascultați cu băgare de seamă cuvintele lui Ioan:

Păziți-vă bine, să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină. (2 Ioan 8)

Domnul Însuși a pregătit pentru fiecare dintre copiii Săi o cale de a le da posibilitatea de a primi o răsplată deplină pentru contribuția lor la zidirea casei Sale veșnice. Truda voastră nu se va veșteji, nu va fi atinsă de trecerea vremii și nici nu va fi înlocuită. Dimpotrivă, ea va fi admirată în vecii vecilor de miliarde de oameni și de îngeri. Și aceasta este numai prima răsplată sau primul premiu pe care îl vom primi pentru credințioșia și pentru ascultarea noastră neabătută înaintea Domnului. Oricât de măreață ar fi această motivație, ne așteaptă însă un premiu chiar mai mare, pe care îl vom descoperi în capitolul următor.

APROAPE DE ÎMPĂRAT

Păziți-vă bine, să nu pierdeți rodul
muncii voastre, ci să primiți o răsplată
deplină. (2 Ioan 8)

Necazurile sunt inevitabile. Motivația potrivită ne va ajuta să ne continuăm neabătuți cursa care ne stă înaintea, în vreme ce alții, cărora le lipsește motivația, se vor clătina sau chiar se vor da bătuți. Motivația este esențială pentru sfârșirea cu bine a alergării.

Primul premiu stă în răsplata acceptării muncii voastre la zidirea casei lui Dumnezeu de-a lungul veșniciei și faptul că ea v-a îndreptățit să auziți din partea Domnului cuvintele: „Bine, rob bun și credincios.” Cea de-a doua răsplătire este puțin mai evidentă și stabilește cât de aproape vom fi de Isus în cursul eternității.

O RELAȚIE MAI APROPIATĂ CU ÎMPĂRATUL

De-a lungul anilor în care am călătorit și am stat de vorbă cu numeroși credincioși din lumea întreagă, m-am întrebat uneori dacă nu cumva majoritatea creștinilor din Apus au impresia că Dumnezeu este socialist. Mulți credincioși cred că El îi va răsplăti pe toți oamenii la fel și că toți ne vom bucura de aceeași autoritate, responsabilitate și cinste, odată cu instaurarea cerului și a Pământului nou. Se pare că le scapă, din păcate, următorul adevăr: deși răscumpărarea divină este aceeași pentru toți oamenii, nefiind întemeiată pe faptele sau pe eficiența noastră, Dumnezeu ne răsplătește credințioșia potrivit modului în care L-am ascultat, am perseverat și am respectat Cuvântul Său.

Răsplata cea mai mare care ne va aștepta pentru că ne-am sfârșit cu bine alergarea – un premiu chiar mai mare decât cel despre care am vorbit în capitolul anterior – stă în apropierea de Isus de care ne vom bucura de-a lungul veșniciei. Nu este nimic mai mare decât să ne găsim aproape de Acela pe care Îl iubim și-L adorăm. Scriptura ne oferă dovezi convingătoare în privința aceasta. Găsim o asemenea referință la biruitorii care vor avea privilegiul de a-L urma „pe Miel oriunde merge

El” (Apocalipsa 14:4). Ce privilegiu și ce onoare, să-L urmeze pe Isus oriunde merge El, cât e veșnicia de lungă!

Adevărul acesta răzbate cu limpezime și din Evanghelii. Spre sfârșitul lucrării pământești a lui Isus, mama a doi dintre ucenicii Săi a venit la El cu următoarea cerere: „Poruncește, a solicitat ea, ca acestor doi fii ai mei să li se dea locurile de cea mai mare cinste în Împărăția Ta, ca să șadă unul la dreapta și altul la stânga” (Matei 20:21, traducerea MSG).

De bună seamă că locul cel mai de cinste va fi cel de lângă Isus, care stă, la rândul Său, chiar lângă Tatăl. Nu există un alt loc mai presus de acesta! Biblia vorbește despre serafimi, niște îngeri plini de putere, care stau în preajma tronului lui Dumnezeu (vezi Isaia 6:1-6). Ei strigă neconținut unii spre alții: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!” Și creștinii cântă un imn inspirat din cuvintele acestea. Îngerii însă nu le rostesc pentru a-L face pe Dumnezeu să Se simtă bine în propria piele, ci acesta este răspunsul lor față de ceea ce văd! În fiecare clipă le este descoperită o nouă fațetă a măreției lui Dumnezeu, iar ei nu pot decât să strige: „Sfânt!” Iar strigătul acesta țâșnește cu atâta pasiune din gurile lor, încât ușorii ușii locului în care stau miliarde de îngeri și de sfinți e zguduit de glasul lor răsunător.

Acești îngeri îmbrăcați în tărie nu au obosit să stea mereu în același loc. Ei nu își spun în sinea lor: „Facem același lucru de miliarde de ani. Am început să ne cam plictisim. N-ar fi rău dacă Dumnezeu ar găsi pe altcineva să ne ia locul, să facem și noi o pauză și să putem cerceta și alte locuri din cer sau din univers.”

Nici gând! Îngerii din cer nu-și doresc să se găsească nicăieri altundeva. Nu există în univers vreun loc mai bun decât cel din preajma lui Dumnezeu, de unde pot privi măreția Lui și Îi pot asculta înțelepciunea. Altfel spus, nu există în întreaga creație ceva mai spectaculos decât Creatorul. Trebuie să ne amintim că Lui nu Îi este nimic ascuns, astfel că, atunci când suntem lângă El, vedem totul din perspectiva Sa, care cuprinde totul cu privirea. Pentru o comparație palidă, închipuiți-vă că ați privi cosmosul printr-un telescop, șezând lângă Albert Einstein, Neil Armstrong și Sir Isaac Newton. De ce perspectivă nemaipomenită ați avea parte! Sunt convins că exemplul acesta nici nu se apropie măcar de ceea ce înseamnă să privim lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu, însă cred că ați înțeles ideea.

Cunosc un slujitor al Domnului care a fost răpit la cer și care ne-a împărtășit faptul că, pe când se afla acolo, simțea o dorință nestăvilită de a sta în sala tronului. Toți cei care se aflau în cer simțeau la fel: nu își doreau nimic altceva decât să fie cât mai aproape cu putință de Dumnezeu. Prietenul meu a mărturisit că cerul era cu mult mai frumos decât tot ce își închipuise vreodată, însă nimic din tot ce se găsea acolo nu era mai de dorit decât Domnul Însuși.

Revenind la cererea mamei lui Iacov și a lui Ioan, iată ce i-a răspuns Isus: „A șede la dreapta și la stânga Mea nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu” (Matei 20:23). Trebuie să ne întrebăm acum dacă există cu adevărat locuri de cinste în cer. Spunea oare Isus: „Nu îți bate capul cu așa ceva. De ce te întrebi cine va sta mai aproape de Mine și de Tatăl Meu? Tu și fiii tăi ar trebui doar să vă trăiți viața pentru Dumnezeu. Într-o zi, toate se vor lămuri și locurile date de Dumnezeu creștinilor vor fi la fel în ce privește cinstea, fiindcă se întemeiază pe ceea ce fac Eu, nu voi, astfel că nu lăsa gândul acesta să te frământa”.

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să privim la o alta pe care a pus-o Isus cu privire la viața viitoare. Într-o zi, au venit la El saduchei, să vadă dacă puteau să-L prindă cu vorba. „Au fost șapte frați, au început ei. Cel mai mare s-a căsătorit și a murit fără să aibă copii. Pe nevasta lui a luat-o al doilea, care a murit și el fără copii. A luat-o și al treilea și tot așa toți șapte, astfel că toți au avut-o pe femeia aceea de nevastă. Spune-ne, au întrebat apoi saduchei, la înviere, nevasta căruia dintre ei va fi?”

Răspunsul lui Isus a fost diferit de cel pe care îl dăduse mamei celor doi ucenici. „Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită”, a spus El.

Dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii. (Luca 20:35-36)

Isus i-a corectat, așadar, pe saduchei, apoi le-a spus cum avea să fie privită căsătoria în cer. Însă nu i-a făcut observații mamei lui Iacov și a lui Ioan cu privire la corectitudinea cerinței ei. De fapt, El a dat de înțeles că, în cer, vor fi locuri mai de cinste decât altele, și anume cele aflate alături de El. Cinstea de a sta lângă Isus va fi dată de Dumnezeu Tatăl, la judecată. Alte pasaje din Scriptură arată că locurile de cinste vor fi date celor care își sfârșesc bine alergarea, și anume credincioșilor care au rămas neclintiți.

O IMAGINE A LUCRURILOR VIITOARE

Adevărul acesta răzbate și din cartea Ezechiel. Cu toate că ea se referă la preoții Vechiului Testament, autorul ne aduce în fața ochilor o imagine profetică, o prefigurare a modului în care va decurge viața în marele templu al Sionului, casa cea veșnică a lui Dumnezeu. Prin profetul Ezechiel, Dumnezeu vorbește despre leviți, preoții din vremea

Vechiului Testament. Dar ce legătură au aceștia cu noi? Iată ce ne spune apostolul Ioan:

A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi împărați și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin. (Apocalipsa 1:5-6, traducere din limba engleză)

Ați observat cuvântul *preoți*, pe care l-am subliniat în text? Creștinii, care sunt născuți din Duhul, sunt acum preoți ai lui Dumnezeu în vecii vecilor. Ascultați cuvintele lui Dumnezeu:

Mai mult, leviții (preoții) care s-au depărtat de Mine, când se rătăcea Israel și când se abătea de la Mine ca să-și urmeze idolii, vor purta pedeapsa neleguirii lor: ei vor locui în Locașul Meu cel sfânt ca slugi, vor păzi porțile casei și vor face slujbă în casă. (Ezechiel 44:10-11)

Textul face referire la idolatria poporului Israel. În societatea noastră, cel mai adesea idolatria nu îmbracă formele de atunci, însă este la fel de hidoasă în ochii lui Dumnezeu. Scriptura ne spune: „lăcomia... este o închinare la idoli” (Coloseni 3:5). Idolatria apare atunci când poftim cu ardoare lucrurile atrăgătoare ale vieții acesteia. În cultura noastră apuseană, idolatria stă în așezarea pe un loc de frunte și în urmărirea promovării în carieră, a banilor, a lucrurilor materiale, a statutului, a popularității, a plăcerii, a faimei sau a oricăror altor manifestări ale invidiei sau ale ambițiilor egoiste. Idolul este orice iubim sau dorim mai mult decât Îl iubim sau Îl dorim pe Dumnezeu. Este ceva sau cineva în care ne investim resursele sau din care ne extragem tăria.

Idolatria se poate ivi în orice domeniu al vieții, inclusiv în unul atât de elementar precum mâncatul. Sunt mulți creștinii care sunt lacomi când vine vorba despre mâncare. Dacă sunt triști, mănâncă; dacă sunt fericiți, mănâncă; dacă mâncarea are gust bun, dau iama în ea, indiferent care ar fi valoarea ei nutritivă. Își umplu stomacul cu alimente nesănătoase, fiindcă tânjesc după plăcerea trecătoare a gustului. Ei n-ar pune niciodată ulei de motor uzat sau benzină plină de impurități în mașină, dar au renunțat la judecată când vine vorba despre calitatea și cantitatea hranei pe care o consumă. Au făcut din mâncare un idol. Fiindcă tăria lor este direct legată de senzația vremelnică a gustului și a stomacului plin, se lasă în voia ei.

Idolatria se poate regăsi și în dorința unei persoane de a fi cunoscută. Unii oameni sunt în stare să facă orice pentru a câștiga un „loc de cinste” în biserică, la serviciu sau în societate. Bârfesc, îi ponegresc pe alții, înșală, mint sau își compromit integritatea de dragul recunoașterii, al

poziției sau al autorității. Alții, chiar dacă nu se dedau la astfel de practici viclene, fac un dumnezeu din țelul lor de a ajunge într-o anumită poziție. Popularitatea, statutul și faima sunt elementele din care își extrag resursele și, prin urmare, în acestea și le investesc.

Un idol va căuta să te abată de la credințioșia ta și te va seca de puterea necesară pentru a duce până la capăt alergarea.

În pasajul citat mai sus din Ezechiel, Dumnezeu vorbește despre credințioșii care au încetat să Îl mai caute pe El, de dragul unor lucruri care aduc o împlinire vremelnică. S-ar putea ca idolii aceia să ne aducă plăcere pentru o vreme, însă nu ne vor putea niciodată împlini pe termen lung. Dumnezeu arată că idolatrii vor plăti pentru nelegiuirea lor, văzându-și răsplata mistuită în foc. Vor fi mântuiți, însă cu greu. Vor ajunge în casa Lui, dar ca slujitori care împlinesc sarcini umile și slujbele care țin de bunul mers al casei.

Trebuie să avem în vedere faptul că Dumnezeu ne vorbește și nouă, acum și aici. El nu dorește să pierdem toate bogățiile pe care le are pregătite pentru noi. Cerul va fi cu mult mai frumos decât tot ce ne putem închipui; nimic de pe Pământ nu se compară cu splendoarea lui. Cu toate acestea, în cer vor exista ranguri diferite: locuri de mare cinste și locuri mai puțin însemnate. Orice loc în casa lui Dumnezeu este nespus mai bun decât tot ce există aici, pe Pământ, căci David spune: „Eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu decât să locuiesc în corturile răutății” (Psalmul 84:10). Versiunea *The Message Bible* parafrizează foarte frumos versetul acesta:

O zi petrecută în casa Ta, în acest loc frumos de închinare, întrece mii de zile petrecute pe plajele insulelor grecești. Aș prefera mai degrabă să frec cu peria podelele casei Dumnezeului meu decât să fiu un oaspete de cinste în palatul păcatului.

David spunea că vroia mai degrabă să fie un slujitor în casa Domnului decât să se găsească oriunde altundeva! Nu există în univers loc mai de dorit decât casa lui Dumnezeu, locuința în care sălășluiește prezența Sa tangibilă. Orice loc din Sion este mai bun decât orice altceva sau decât un rang înalt în orice altă parte.

Este important să nu ne scape însă ideea pe care o subliniază Dumnezeu aici: fiindcă ne iubește atât de mult, El încearcă să ne prevină cu privire la întristarea de care putem avea parte dacă pierdem ce are El mai bun pregătit pentru noi: răsplata locului aflat aproape de El și de lucrarea făcută împreună cu El pentru veșnicie. Judecata credințioșilor va fi însoțită de lacrimi, iar pasajul din Apocalipsa 21:4 ne asigură că Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor”. Însă conștientizarea faptului că ne-am folosit în mod greșit scurta viață, stabilind astfel și locul de care avem parte în veșnicie, nu ne va părăsi. Vom ști întotdeauna

ce am pierdut din pricina goanei noastre după ceea ce nu dăinuiește. Aceasta este pierderea veșnică despre care am discutat pe larg în capitolul anterior (vezi 1 Corinteni 3:12-15).

Pe de altă parte, ascultați ce spune Dumnezeu mai departe: „Dar preoții, leviții, fiii lui Țadoc, care au păzit slujba locașului Meu celui sfânt când se rătăceau copiii lui Israel de la Mine, *acea se vor apropia de Mine să-Mi slujească și vor sta înaintea Mea*” (Ezechiel 44:15).

Deși în versetul acesta Dumnezeu Se referă în mod specific la preoții din Vechiul Testament, în Coloseni 2:17 vedem că toate acestea „sunt umbra lucrurilor viitoare” și că „aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde” (1 Corinteni 10:11). În multe situații, evenimentele din Vechiul Testament constituie modele, umbre sau ilustrații a ceea ce urmează în epocile viitoare. Fiți cu luare aminte la cuvintele *să-Mi slujească*. Este una să fim slujitori în casă, frecând dușumelele, așa cum era gata David să facă, și cu totul alta să Îl slujim pe Dumnezeu!

În anul 1983, când am început slujirea cu normă întreagă, eram membru al unei biserici de opt mii de oameni. Aceasta nu era cunoscută numai în orașul nostru, ci și în lume. În vremea aceea, personalul ei număra patru sute cincizeci de oameni. Eu am fost angajat ca asistent al păstorului și al familiei lui. Era o onoare pentru mine simplul fapt că le puteam fi de folos. Eram mai privilegiat decât alți membri ai echipei, fiindcă biroul meu se afla chiar lângă al lor, fiindcă am mers în repetate rânduri la ei acasă și am servit adesea masa împreună cu ei și cu unii dintre cei mai de seamă slujitori din lume. Am avut parte de momente în care am stat cuprins de înfiorare, cu ochii în lacrimi, gândindu-mă cât de binecuvântat eram să mă aflu în preajma

**Idolatria se
poate ivi în orice
domeniu al
vieții.**

acestor lideri deosebiți.

Am auzit cuvintele lor pline de înțelepciune, multe gânduri și idei de care restul personalului nu a fost privilegiat să se bucure. Mi-am însușit principii care mă călăuzesc și astăzi. Poziția mea era cea mai râvnită din toată biserica. Ceilalți membri ai staff-ului îmi spuneau adesea: „Ești atât de privilegiat să slujești în felul acesta.” Unii mă întrebau cu invidie: „Cum se face că tu ai primit slujba aceasta? Ce ai făcut să o capeti?” Alții făceau speculații legate de persoana care urma să-mi ia locul dacă avea să se întâmple într-o bună zi să plec de acolo. Știam că aveau dreptate: era slujba cea mai bună pe care o putea avea cineva care făcea parte din personalul bisericii.

Vă puteți închipui acum ce ar însemna un asemenea statut privilegiat în relația cu Dumnezeu Însuși? Credincioșii neabătuți din drum, cei care își fac bine lucrarea și care își duc alergarea până la capăt sunt oamenii

care vor șede în locuri de cinste. După cum spune Dumnezeu în Ezechiel 44:28, „Iată moștenirea pe care o vor avea: Eu voi fi moștenirea lor.”

Nemaipomenit! Ar putea exista vreo răsplată sau un premiu mai bun? Cei care vor fi lângă Domnul, care îi vor auzi gândurile, viziunea și cunoașterea, care vor contribui alături de El la plănuierea viitorului și la alte chestiuni care țin de conducere, sunt aceia care îndură până la capăt, cu sârguință și credincioșie. Noi vom șede și vom domni împreună cu El pentru totdeauna. Îi vom sluji nemijlocit. Ce promisiune uluitoare!

Ascultați din nou îndemnul lui Pavel:

Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. (1 Corinteni 9:25-26)

Toți sportivii se pregătesc meticulos și perseverează în vederea câștigării unui premiu, fie că este vorba despre trofeul Super Bowl, despre tricoul verde al turneului Masters de golf, cupa Stanley, medalia de aur la Jocurile Olimpice, însă toate acestea pălesc în comparație cu premiul pentru care alergăm noi! De aceea suntem îndemnați: „Să alergăm cu răbdare stăruitoare și cu perseverență statornică în cursa stabilită care ne-a fost pusă înainte” (Evrei 12:1, traducerea AMP). Versiunea *The Message* redă pasajul astfel: „Pregătiți-vă, începeți cursa și nu vă dați niciodată bătăuți!” O altă parafrază contemporană spune în felul următor: „Alergați, deci, în așa fel încât să câștigați premiul” (1 Corinteni 9:24, TEV).

Acum, întrebați-vă singuri: „Au cuvintele acestea mai multă însemnătate acum, după ce am auzit care sunt răsplătirile ce mă așteaptă?”

Cred că știu ce veți răspunde.

NU VĂ DAȚI NICIODATĂ BĂTUȚI!

Nu vă dați bătuți. Nu vă prăbușiți. În cele din urmă, tot efortul se va fi meritat.

Matei 10:22 (MSG)

Nimeni nu vă poate sili să vă dați bătuți; voi sunteți singurii care pot lua hotărârea de a abandona cursa.
Așadar, nu cedați.

Răsplata care vă așteaptă fiindcă ați biruit, atât în viața aceasta, cât și în cea viitoare, este nespus mai mare decât greutatea și necazurile cu care vă confrunțați. După cum a spus Isus, „în cele din urmă, tot efortul se va fi meritat.”

Mântuitorul a prevestit un adevăr trist care va caracteriza aceste zile din urmă: „Atunci mulți vor cădea” (Matei 24:10). Simpla rostire a acestor cuvinte trebuie că l-a frânt inima. Oamenii pe care îi iubea atât de mult, cei pentru care și-a dat viața ca să le ofere libertatea și reușita aveau să se dea bătuți.

Adevărul trist stă în aceea că nu suntem siliți să facem astfel. Dumnezeu ne-a dat harul Său plin de putere nu doar ca să ne ajute să supraviețuim încercărilor, ci ca să ieșim din ele mai tari, mai înțelepți și mai roditori decât eram înainte să avem parte de suferință. Mulți se vor da bătuți pentru că nu au o perspectivă corectă și nu sunt înarmați cum se cuvine.

Renunțarea la luptă îmbracă diferite forme. Cel mai adesea își are rădăcina în compromis, fiind antonimul înaintării *neabătute*. Prin vedenia pe care v-am împărtășit-o în primul capitol suntem chemați să ne asemănăm omului care vâslea împotriva curentului. Umblarea cu Dumnezeu, extinderea Împărăției Sale și deosebirea noastră de ceilalți oameni, de dragul Numelui Său, implică înaintarea împotriva mersului sistemului acestei lumi.

Trebuie să ne alipim în mod neabătut de înțelepciunea divină. Compromisul nu este o opțiune.

E GREU SĂ FIM CREȘTINI

Chiar înainte de a fi martirizat, apostolul Pavel a prevăzut curentul vijelios al zilelor sfârșitului și i-a scris lui Timotei: „În zilele din urmă va fi foarte greu să fii creștin” (2 Timotei 3:1, versiunea TLB). Pavel primise de cinci ori patruzeci de lovituri fără una, fusese bătut de trei ori cu nuiele, o dată a fost împroșcat cu pietre și a petrecut ani de zile în temniță. A înfruntat împotrivirea și prigoana oriunde a mers. Cu toate acestea, a profețit că în vremea noastră va fi mult mai greu să trăim pentru Dumnezeu! Cum putea spune una ca asta după ce el a avut parte de greutăți atât de mari? Apostolul explică apoi de ce a făcut această afirmație:

Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfăți, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu. (2 Timotei 3:2-4)

La prima vedere, s-ar putea să ne întrebăm: „Ce vrea să spună? În ce fel diferă această listă de comportamente prevestite pentru vremea noastră de cele din zilele lui Pavel?” Într-adevăr, aceste trăsături de caracter se regăseau și în societatea din epoca aceea. Oamenii se iubeau pe ei înșiși, iubeau banii, nu erau sfinți și nici iertători, iar lista poate continua. Petru chiar spusese în ziua Cincizecimii: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos (pervertit, nemernic, nedrept)” (Fapte 2:40).

De ce evidențiază atunci Pavel generația noastră? De ce ia în vizor aceste trăsături când descrie cele mai dificile vremuri din istoria umblării cu Dumnezeu? Versetul următor ne aduce răspunsul: „Ei se vor purta ca și cum sunt religioși, însă vor respinge puterea care i-ar putea face evlavioși” (2 Timotei 3:5, traducerea NLT).

Dificultatea cea mai mare, arată Pavel, își are rădăcina în faptul că așa-ziii credincioși compromit adevărul. Alături de alți autori ai cărților Noului Testament, apostolul ne previne că, în vremea noastră, un mare procent al celor care își spun „creștini născuți din nou” nu va rămâne tare în harul lui Dumnezeu. Oamenii aceștia se vor agăța de faptul că sunt mântuiți prin har, dar vor respinge puterea harului menit să îi pună deoparte, ca luptători neobosiți ai Împărăției.

Ei sunt cei care au scos vâslele din apă. Barca lor poate că are vârful îndreptat spre amonte, însă va fi purtată la vale de curentul sistemului lumii. Pentru a înrăutăți lucrurile, în vedenia mea apăreau bărci mari, pline de asemenea oameni. Combinate, convingerile lor fac amăgirea

mai puternică și mai convingătoare. Cei din bărcile amintite nu se înșală doar pe ei înșiși, ci îi îndrumă în mod greșit și pe alții, făcându-i pe mulți oameni sinceri să se împiedice. Aceasta este problema pe care o abordează Pavel.

Privind în urmă, la istoria creștinismului, cred că lupta cea mai aprigă pe care au avut-o de dus părinții Bisericii a fost bătălia purtată împotriva *legalismului*. În loc să pună accent pe credința în harul divin, acesta a încercat să îi aducă înapoi la Lege pe credincioșii proaspăt întorși la Domnul, afirmând că respectarea ei era necesară dacă vroiau să fie mântuiți.

Lupta pe care o ducem astăzi este alta. Înclin să cred că bătălia cea mai însemnată care ne stă înaintea în aceste zile din urmă este *nelegiuirea*. Aceasta din urmă promovează o mântuire care nu așteaptă o schimbare a modului de viață. Odată deveniți creștini, nu trăim altfel decât înainte de a fi mântuiți, însă acum facem parte dintr-un club, purtăm o insignă, vorbim limba clubului, în timp ce barca pe care ne găsim plutește la vale, purtată de curentul apei. Nu se mai poate spune despre noi că suntem neabătuți în încrederea în Dumnezeu și în umblarea pe calea Sa.

Cred că bătălia
cea mai
însemnată care
ne stă înaintea
în aceste zile
din urmă este
împotriva
nelegiurii.

Isus ne avertizează că, în zilele de pe urmă, „din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va *râbda* până la sfârșit va fi mântuit” (Matei 24:12-13). Dar, ia stați o clipă! Și în vremea când a rostit Isus cuvintele acestea fărădelegile erau multe. Cu ce se deosebește situația din zilele noastre de cea de atunci? Iată care este realitatea cutremurătoare: Isus nu vorbea despre societate în general, ci despre cei care pretind că îl urmează pe El. Cristos afirma că păcatul

va stăpâni în voie printre cei care își spun creștini în zilele noastre. Altminteri, de ce și-ar încheia avertismentul prin cuvintele: „Dar cine va *râbda* până la sfârșit va fi mântuit”? Nimeni nu spune unui necredincios: „Dacă îți duci alergarea până la capăt vei fi mântuit”, fiindcă el nici măcar nu a intrat în cursă. Asemenea cuvinte sunt spuse unor oameni care sunt deja la credință și care și-au început deja alergarea.

Cuvântul cheie pe care îl folosește Isus este *a râbda*. Acesta implică faptul că vom întâmpina împotriviri sau greutateți când vom căuta să proclamăm adevărul; de aceea trebuie să fim neabătuți pentru a ne sfârși cu bine alergarea.

A SOSIT TIMPUL

În lumina celor spuse mai sus, a doua Epistolă a lui Pavel către Timotei merită pe deplin atenția noastră. După ce identifică problema cea mai gravă, Pavel ne arată și remedii: „Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat” (2 Timotei 3:13-14).

Adevărul nu se schimbă odată cu moda; el rămâne constant de-a lungul timpului, fără a fi afectat de părerile oamenilor sau de cultura lor. Observați faptul că Pavel își îndeamnă și își avertizează deopotrivă ucenicul să rămână în lucrurile pe care le-a învățat și de care era deplin încredințat. Statornicia față de adevăr constituie remediu.

Momeala ademenitoare a vremurilor noastre ne îndeamnă să urmăm mersul lumii, însă acesta nu va face decât să ne amăgească. Iată de ce Pavel spune în continuare:

Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Cristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. (2 Timotei 3:15-17)

În pasajul acesta am subliniat două expresii esențiale: *Sfintele Scripturi* și *din pruncie*. Dumnezeu a inspirat întreaga Scriptură. Ea reprezintă adevărul Lui, care transcende timpul și cultura, fiind temelie pe care ne clădim viața. Tot ea ne înzestrează cu cunoașterea și cu puterea de care avem nevoie pentru a-l fi plăcuți în toate lui Dumnezeu.

Apropiindu-ne de finalul capitolului 3 din 2 Timotei, cei mai mulți dintre noi s-ar aștepta ca Pavel să fi încheiat ideea aceasta. Însă, trebuie să vă reamintesc faptul că abia în anul 1227 d.Hr. a fost făcută împărțirea Bibliei în capitole și versete. A doua Epistolă a lui Pavel către Timotei constituie, așa cum a redactat-o apostolul, o singură scrisoare, iar cuvintele cu care se continuă și care merg în aceeași direcție ne arată că el nu a sfârșit de abordat subiectul acesta.

Te rog fierbinte [te însărcinez], înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Cristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și împărțirea Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile

să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr. (2 Timotei 4:1-4)

„Te însărcinez înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Cristos Isus”, spunea Pavel ucenicului său. Apostolul nu îi putea da lui Timotei o poruncă mai apăsată. Ce anume îl însărcina să facă? Să propovăduiască și să-i învețe pe alții Cuvântul lui Dumnezeu. Sarcina ucenicului nu era aceea de a-i învăța pe cei din jur filosofia, anumite principii seculare de conducere, tehnici de dezvoltare personală sau alte materiale relevante în vremea aceea. Nu, ci sarcina lui era aceea de a predica Scriptura, care se ridică deasupra timpului.

Pavel tocmai lămurise că întreaga Scriptură a fost inspirată de Dumnezeu și că este de folos pentru a ne conduce viața. Apoi l-a însărcinat pe Timotei să o proclame și să dea învățătură din ea. De ce? Fiindcă avea să vină vremea (iar eu cred că a sosit) când cei care îi înșală pe alții și pe ei înșiși nu vor putea suferi doctrina sănătoasă. La ce anume se referă doctrina? Nu numai la simpla învățătură, ci la adevărurile fundamentale sau la coloana vertebrală a Scripturii. Este învățătura care ține totul încheșat laolaltă.

Din păcate, am întâlnit cazuri în care temelia noastră spirituală (scripturală) a fost modificată pentru a corespunde tendințelor actuale și vremurilor pe care le trăim. Situația a scăpat în așa măsură de sub control, încât se întâmplă ca slujitorul unei mari biserici să se ridice în fața congregației, să declare că este homosexual și să fie aplaudat îndelung de mulțimea ridicată în picioare. Alții declară că voia lui Dumnezeu nu mai este astăzi să vindece, iar enoriașii lor îi cred mai degrabă pe ei decât Cuvântul lui Dumnezeu. Se poate ivi un altul care să scrie o carte în care declară că întreaga omenire va ajunge în cele din urmă în cer (că nimeni nu va arde în focul cel veșnic) și să rămână în istoria creștinătății drept o mare personalitate; se poate ca altul să combată nașterea lui Cristos din fecioară sau revenirea Sa, și totuși, să fie considerat în continuare un lider creștin de seamă. Cu fiecare zi ce trece se ivesc tot mai multe asemenea exemple triste în rândul „creștinilor” de astăzi.

Câteva sondaje recente s-ar putea să ne ajute să înțelegem aceste mutații grotești. Potrivit unei statistici efectuate la nivel național, doar patruzeci și șase la sută dintre „creștinii născuți din nou” cred în adevărul moral absolut. Mai mult de cincizeci la sută dintre „creștinii evanghelicici” cred că oamenii pot ajunge în cer și pe alte căi decât prin jertfa lui Isus Cristos. Numai patruzeci la sută dintre „creștinii născuți din nou” cred că Satan este o forță reală.⁵

5 www.barna.org/transformation-articles/252-barna-survey-examines-changes-in-worldview-amongchristians-over-the-past-13-years.

Cum se poate una ca asta? Răspunsul se găsește în cuvintele lui Pavel adresate lui Timotei: „nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă”; oamenii aceștia nu se țin *neabătuți* de adevăr.

Auzim și declarăm tot mai des o Evanghelie care nu aduce cu sine nicio transformare. Esența mesajului ei nu corespunde doctrinei de bază a Cuvântului divin, spunând: „Isus a murit pentru păcatele noastre, ca să ajungem în cer, dar noi suntem oameni, iar Dumnezeu ne înțelege viciile și preferințele sexuale.” O învățătură tot mai răspândită în ultima vreme stă în eliminarea nevoii de a ne pocăi pentru păcatele săvârșite. Multor creștini li se spune cu voioșie că nu e nevoie să îi mai cuprindă remușcarea în urma neascultării lor sau să o mărturisească înaintea lui Dumnezeu, fiindcă păcatul lor a fost deja acoperit de harul divin. Am auzit oameni care au primit cu brațele deschise învățătura aceasta, lăudându-se apoi cât de simplu, de proaspăt și de eliberator este mesajul ei. Însă, dacă adevărul s-ar recunoaște prin faptul că este simplu, proaspăt și eliberator, atunci orice doctrină care face pe plac firii ar putea fi luată drept adevăr! Dacă învățătura potrivit căreia creștinii nu mai trebuie să se pocăiască ar fi una corectă, atunci cuvintele lui Isus Cristos din cartea Apocalipsa, prin care le-a cerut la cinci din șapte biserici să se „pocăiască”, nu mai au nicio noimă (vezi Apocalipsa 2:5, 16, 21, 22, 3:3, 19).

Adevărul nu se schimbă pentru a fi pe placul celor care vor să păcătuiască. Adevărul nu se conformează dorințelor sau intereselor omenești, nici așa-numitei „corectitudini politice”. Din contră, Fiul lui Dumnezeu declară: „Îngustă este calea care duce la viață” (Matei 7:14).

Am promovat o mulțime de învățători care s-au abătut de la învățătura sănătoasă. Acești oratori înzestrați au născocit o Evanghelie care se potrivește dezintegrării morale a culturii noastre. Adevărul nu mai modelează viața credinciosului, ci adevărul este el însuși remodelat și reinterpretat prin prisma tendințelor culturale. De ce? Fiindcă ne gâdilă urechile să auzim cuvinte care ne îngăduie să cochetăm cu lumea, în loc să fim gata să ieșim din mijlocul lumii și să ne despărțim de ea, cum ne învață pasajul din 2 Corinteni 6:17.

Mulți credincioși simt musturarea Duhului Sfânt când încep să facă loc întâia oară compromisului. Cu toate acestea, din pricina numărului coplesitor al celor care alunecă la vale, în bărcile purtate de curent, cei mai mulți credincioși înăbușe glasul Duhului, își închid urechile și devin insensibili la auzul adevărului.

O GENERAȚIE DE LUPTĂTORI

De ce ne surprinde oare situația aceasta? Scriptura ne-a avertizat cu privire la marea apostazie care va surveni în zilele de pe urmă (vezi 2 Tesaloniceni 2:3).

Pe de altă parte, Cuvântul Domnului ne vorbește și despre o generație de luptători ai credinței care se va ridica în aceeași perioadă, deopotrivă bărbați și femei, tineri și vârstnici (vezi Fapte 2:17-18). Profeții și apostolii din vechime i-au descris pe acești eroi ca pe niște oameni care țin sus adevărul, neabătuți. Împotrivirea întunericului și a amăgirii va grăbi apariția acestor luptători. Ei nu vor da înapoi, ci, prin convingerile și faptele lor pline de dârzenie, vor contribui din plin la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Oamenii aceștia se vor evidenția între ceilalți ca niște lumini strălucitoare în mijlocul întunericului. Vor excela în toate domeniile vieții, fără a recurge la compromis, ci, asemeni lui Daniel, o vor face prin înțelepciunea lui Dumnezeu, care se găsește numai în frica de Domnul și în harul Său cel plin de putere.

Dragi cititori, nădărduiesc să vă numărați și voi printre acești luptători. Mă rog să ajungeți la o asemenea statură, încingându-vă coapsele minții cu adevărul și înarmându-vă cu platoșa neprihănirii. Sper că veți ține sus scutul credinței și că veți alerga neabătuți în cursa care v-a fost pusă înaintea, luptând încrezători împotriva oricărui împotriviri, până la capăt. Voi sunteți niște biruitori. Sunteți urmașii Unuia care a îndurat împotrivirile cele mai aprige de care a avut cineva parte vreodată. Tăria Lui se găsește în voi! Natura Lui este și a voastră. Voi nu ați fost creați să vă dați bătuți, să bateți în retragere, să vă clătinați sau să cedați în fața compromisului. Ați fost binecuvântați cu harul uimitor al lui Dumnezeu.

Oricât de mari ar fi greutățile care vă stau în față, priviți-le ca pe niște trepte spre următorul nivel al stăpânirii. Folosiți necazurile ca pe un prilej de a învăța, așa cum a făcut Pavel:

Era atât de rău, încât nu credeam că vom scăpa cu viață, ci că fuseserăm condamnați la moarte și că ne aștepta pe toți sfârșitul. Însă, după cum avea să se dovedească, acela a fost lucrul cel mai bun care ni se putea întâmpla. În loc să ne punem încrederea în tăria sau în priceperea noastră pentru a ieși din necaz, am fost siliți să ne încredem pe deplin în Dumnezeu, idee deloc de lepădat, având în vedere faptul că El este Dumnezeul care înviază morții! Iar El a intervenit, salvându-ne de la moartea sigură care ne aștepta. Și El o va face din nou, salvându-ne ori de câte ori va fi nevoie. (2 Corinteni 1:8-10, traducerea MSG)

Greutățile întâmpinate de Pavel și de însoțitorii lui erau atât de apăsătoare, încât se părea că nu aveau să scape cu viață. Cu toate

acestea, apostolul afirmă că ele au fost „lucrul cel mai bun care ni se putea întâmpla”. Când a avut de înfruntat felurite împotriviri, Pavel a înaintat spre un nivel superior de autoritate și de putere. Harul (puterea) lui Dumnezeu este întotdeauna de ajuns. Dumnezeu ne va ajuta să ajungem din nou și din nou la liman.

Tot ce trebuie să facem este să perseverăm și să nu ne pierdem credința, căci pe celălalt țărm ne așteaptă victoria, bucuria și împlinirea. După cum scrie Iacov, „Dumnezeu vă va binecuvânta, *dacă nu dați înapoi* când vă este pusă la încercare credința. El vă va răsplăti cu o viață plină de slavă” (Iacov 1:12, traducerea CEV).

Dumnezeu a sădit în voi harul Său care vă dă putere, natura Lui, trăsăturile Sale fundamentale și plinătatea Lui. Voi sunteți una cu El; sunteți trupul lui Cristos. Capul (Isus) nu a dat niciodată greș, după cum nu ar trebui să o facă nici trupul Lui. „Suntem încolțiți în toate chipurile, scrie Pavel, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, *dar nu ne dăm bătuți și nu renunțăm*” (2 Corinteni 4:8, traducerea NLT).

Noi suntem trupul lui Cristos; nu dăm înapoi. Noi nu renunțăm! Pavel repetă mereu și mereu cuvintele acestea: „Noi nu cădem de oboseală [nu ne dăm bătuți]” (2 Corinteni 4:1, 16). Voi ați fost creați să izbândiți într-un mod nemaipomenit.

Să nu vă gândiți niciodată că Dumnezeu v-a abandonat. El nu va face niciodată așa ceva. Ascultați promisiunea Lui de neclintit: „Dumnezeu, care v-a chemat la această aventură spirituală, împărtășește cu voi viața Fiului Său și a Domnului nostru Isus. *El nu vă va abandona cu niciun chip. Să nu uitați aceasta niciodată*” (1 Corinteni 1:9, traducerea MSG).

Să nu vă gândiți
niciodată că
Dumnezeu v-a
abandonat.

Nu este promisiunea aceasta cu totul remarcabilă? Dumnezeu nu vă va abandona niciodată. El Își ține fără preget promisiunea aceasta. Iar dacă El nu vă va abandona, cum ați putea renunța voi la El ori la propria persoană? Înaintați mereu neobosiți.

Ce răsplată vă așteaptă fiindcă ați rămas până la capăt în picioare? Iată cuvintele rostite de însăși gura Domnului:

Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. (Apocalipsa 2:26)

Ce răsplătire! Pavel confirmă promisiunea lui Isus: „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El” (2 Timotei 2:12). Nu uitați: răsplata aceasta nu are de-a face numai cu veacul viitor, ci se aplică și în prezent. „Cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur care este Isus Cristos” (Romani 5:17).

Așadar, iubiții mei frați în Cristos, voi sunteți înzestrați, fără umbră de îndoială, cu puterea de a înainta neabătuți pe calea Domnului. Aveți la îndemână resursa necesară pentru a vă duce până la capăt alergarea: harul lui Dumnezeu, care nu poate da greș. Alergați, deci, plini de încredere spre răsplătire. Fie că este vorba despre o însărcinare divină, despre o poziție cheie, despre o relație din cadrul Împărăției, fie că este vorba despre ceva ce se desfășoară pe termen scurt, lung sau despre întreaga viață, voi sunteți destinați să cuceriți și să domniți. Aveți privilegiul de a experimenta împlinirea și viața din belșug care se revarsă peste voi atunci când rămâneți în picioare. Vă așteaptă cârmuirea. Vă veți evidenția între ceilalți oameni pentru slava Împăratului vostru. Răsplata voastră este, într-adevăr, dulce. De aceea, amintiți-vă întotdeauna îndemnul Scripturii:

Rămâneți lângă Dumnezeu!

Îmbărbătați-vă și nu vă dați bătăuți.

Iarăși vă spun:

Rămâneți lângă Dumnezeu. (Psalmul 27:14, MSG)

ANEXA A

PENTRU CEI CARE VOR SĂ DEVINĂ COPII AI LUI DUMNEZEU

Cum devenim copiii ai lui Dumnezeu? Mai întâi de toate, această transformare nu are nimic de-a face cu voi, ci cu ceea ce a făcut Isus Cristos pentru voi. El și-a dat viața Sa de Împărat, o viață fără pată, pentru ca voi să vă puteți întoarce la Creatorul vostru, la Dumnezeu Tatăl. Moartea Sa pe cruce este singurul preț în schimbul căruia puteți primi viața veșnică.

Oricare ar fi clasa socială din care faceți parte, rasa voastră, mediul din care proveniți, religia sau orice alt aspect bine sau rău văzut de ceilalți oameni, puteți deveni copiii ai lui Dumnezeu. El dorește și tânjește să vă faceți părtași familiei Lui. Aceasta survine atunci când renunțați la păcatul trăirii independente de El și când vă dedicați viața domniei lui Isus Cristos; odată ce faceți pasul acesta, sunteți născuți din nou. Nu vă mai aflați sub robia întunericii, ci sunteți născuți din nou, ca fi și fiice ale lui Dumnezeu. Iată ce afirmă Scriptura:

Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire. (Romani 10:9-10)

Așadar, dacă credeți că Isus Cristos a murit pentru voi și dacă sunteți gata să îi dăruiați Lui viața voastră, nemaitrăind pentru voi înșivă, roștiți rugăciunea aceasta dintr-o inimă sinceră și veți deveni astfel copiii ai lui Dumnezeu:

Doamne, care ești în ceruri, recunosc că sunt un păcătos și că nu mă ridic la înălțimea standardului Tău de neprihănire. Merit să fiu condamnat pentru veșnicie din pricina păcatului meu. Îți mulțumesc însă că nu m-ai lăsat în starea aceasta, căci cred că Tu L-ai trimis pe Isus Cristos, singurul Tău Fiu, care S-a născut din fecioara Maria, să moară pentru mine și să poarte pe cruce pedeapsa mea. Cred că El a fost înviat a treia zi și că șade acum la dreapta Tatălui, ca Domn și Mântuitor al meu. De aceea, în ziua

aceasta de _____, îmi supun întreaga viață domniei lui Isus.

Doamne Isuse, Te mărturisesc pe Tine ca Domn, Mântuitor și Împărat al meu. Vino în viața mea, prin Duhul Tău, și fă din mine un copil al lui Dumnezeu. Renunț la lucrurile întunericului de care mă țineam strâns înainte și, începând de astăzi, nu voi mai trăi pentru mine, ci pentru Cel care S-a dat de dragul meu, ca eu să am parte de viața veșnică.

Îți mulțumesc, Doamne. Viața mea este acum pe deplin în mâinile Tale și, potrivit Cuvântului Tău, nu voi fi dat niciodată de rușine.

Dacă v-ați rugat cu credință, ați fost mântuiți; sunteți copii ai lui Dumnezeu. Tot cerul se bucură alături de voi în clipa aceasta! Bine ați venit în familia lui Dumnezeu! Aș vrea să vă sugerez trei pași care vă vor fi de folos și pe care este important să îi faceți neîntârziat:

1. Împărtășiți hotărârea voastră cu o persoană care este deja credincioasă. Scriptura ne arată că unul dintre modurile în care putem birui întunericul este prin mărturia noastră (vezi Apocalipsa 12:11). Vă invit să luați legătura cu organizația noastră, Messenger International, la www.messengerinternational.org. Ne-am bucura să ne contactați.
2. Alăturați-vă unei biserici sănătoase, în care se propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu. Deveniți membri ai ei și implicați-vă în activitățile acesteia. Părinții nu își lasă copilașii nou născuți în stradă, spunându-le: „De astăzi, supraviețuiți singuri.” Acum, voi sunteți nou născuți în Cristos, iar Dumnezeu, Tatăl vostru, vă pune la dispoziție o familie care să vă ajute să creșteți. Aceasta poartă numele de Biserica nou testamentară.
3. Botezați-vă în apă. Deși sunteți deja copii ai lui Dumnezeu, botezul constituie mărturisirea publică, făcută în fața lumii spirituale și a celei fizice, a faptului că v-ați dăruit viața lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Botezul mai este și un act al ascultării, fiindcă Isus ne-a spus să botezăm noii credincioși „în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19).

Vă doresc ce poate fi mai bun în noua voastră viață în Cristos. Echipa noastră de slujire se va ruga în mod constant pentru voi. Începeți acum să trăiți neobosiți în adevărul divin!

ANEXA B

DE CE FOLOSESC ATÂT DE MULTE TRADUCERI ALE SCRIPTURII

Uneori mi se pune întrebarea aceasta privitoare la motivul pentru care întrebuițez atât de multe traduceri și, în al doilea rând, de ce folosesc numai fragmente din unele versete din Scriptură. Îngăduiți-mi să răspund la aceste întrebări.

1. Biblia a fost scrisă inițial cu ajutorul a peste unsprezece mii de cuvinte, în limbile ebraică, aramaică și greacă. Însă, în medie, o traducere a Scripturii în limba engleză folosește aproximativ șase mii de cuvinte. Aceste cifre sunt suficiente pentru a trage concluzia certă că anumite nuanțe ale sensului textului ne pot scăpa, pierzându-se odată cu traducerea. Întrebuițarea mai multor versiuni ne ajută să pătrundem bogăția deplină a ceea ce ne comunică Dumnezeu în Scriptură.
2. Prin utilizarea unei singure traduceri, atunci când cititorul recunoaște un verset, are tendința să treacă peste el, fiindcă îi este familiar. Este mai puțin probabil să se întâmple așa atunci când sunt folosite mai multe traduceri, iar atenția cititorului rămâne concentrată asupra textului.
3. Atunci când scriu, citesc cu mare atenție pasajul respectiv din cinci până la opt traduceri diferite și decid care anume comunică cel mai bine aspectul discutat. Dacă folosesc o traducere parafrazată, mă asigur, totodată, că pasajul ales nu contravine vreunei versiuni consacrate a Scripturii.
4. Motivul pentru care nu citez întotdeauna versetele biblice în întregime este acela că împărțirea textului biblic în capitole și în versete a avut loc abia după anul 1227 d.Hr. Biblia nu a avut aceste diviziuni atunci când a fost scrisă. În Evanghelii, Isus a citat deseori doar anumite fragmente ale unor versete din Vechiul Testament.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE ȘI DISCUȚII

1. Sunteți sau nu de acord cu faptul că modul în care ne încheiem viața este mai important decât cel în care o începem? Explicați-vă răspunsul.
2. Cum ați defini un „duh neabătut”?
3. Care este semnificația harului divin? În ce fel a sporit modul în care ați înțeles harul, în urma citirii acestei cărți?
4. Care sunt pentru voi implicațiile adevărului conform căruia creștinii sunt chemați „să domnească în viață” (vezi Romani 5:17)? În ce fel influențează acest adevăr familia sau munca voastră? Dar modul în care vă raportați la oricare dintre provocările vieții?
5. Mulți creștini nu par a domni în viață. De ce credeți că se întâmplă așa?
6. Care sunt câteva dintre atitudinile și acțiunile esențiale cu ajutorul cărora un credincios poate domni peste orice provocare îi scoate viața în cale?
7. Care credeți că este planul Satanei de a vă sta împotriva (vezi Ioan 10:10)? În zilele sau în săptămânile trecute, în ce fel l-ați văzut în acțiune, pentru a „junghia, a fura și a prăpădi” în viața voastră?
8. Isus a spus că în lumea aceasta vom întâmpina necazuri, însă El a biruit-o (vezi Ioan 16:33). Ce anume ne ajută să fim și noi biruitori?
9. Care sunt trăsăturile unui om mândru? Dar cele ale unui om smerit?
10. Apostolul Petru i-a îndemnat pe ucenicii lui Isus să se îmbrace cu smerenie (vezi 1 Petru 5:5). În mod practic, la ce s-a referit oare?
11. Care credeți că sunt câteva dintre tacticile pe care le putem folosi pentru a ne împotrivi Diavolului?
12. De ce sunt greutățile o realitate atât de importantă în viața creștină?
13. Care este rolul rugăciunii în viața unui creștin neabătut?
14. Cum ați descrie rugăciunea „arzătoare”?
15. De ce felurile și nivelurile de răsplătire vor fi diferite în cer?
16. În timp ce ați meditat la temele majore ale cărții, în care domenii ale umblării voastre cu Dumnezeu ați descoperit că aveți nevoie de ajutorul Duhului Sfânt pentru a vă întări „duhul neabătut”?

NEABĂTUT

PUTEREA DE CARE AI NEVOIE PENTRU A NU RENUNȚA VREODATĂ

Pentru mai multe informații despre componentele acestui set:

Fișierele MP3 pot fi redade de pe orice media player, smartphone sau computer.

Fișierele digitale PDF pot fi vizualizate de pe computer sau tabletă. Ele pot fi citite cu ușurință, tipărite sau multiplicare. Textul permite copierea și transferul în alte documente.

Cartea eBook este formatul digital al unei cărți tipărite. Acest document poate fi încărcat și citit de pe tabletă, computer sau smartphone.

DVD-ul cu resurse. Dacă din diverse motive nu puteți reda DVD-ul cu un player obișnuit, încercați să deschideți fișierele individuale cu ajutorul computerului. Dacă tot întâmpinați probleme, rugați un specialist să vă ajute pentru a copia datele de pe disc.

Toate aceste materiale sunt un dar pentru tine. Ai libertatea să faci copii ale discului, ale materialelor incluse, să le transmiți prin email prietenilor, să le copiezi și să le transferi în alte documente Word, să le folosești în predare sau predică, să le pui la dispoziția altora pe internet. Distribuie aceste resurse oriunde există o foame după învățătura Cuvântului lui Dumnezeu și după o viață creștină plină de putere.

www.MessengerInternational.org

www.CloudLibrary.org

NEABĂTUT

PUTEREA DE CARE AI NEVOIE PENTRU A NU RENUNȚA VREODATĂ

Manualul pe care îl ții în mână face parte din **Seria de studiu *Neabătut***, de John Bevere. **Citind această carte și folosind materialul auxiliar de studiu care se află pe DVD-ul alăturat, precum și documentele care se pot descărca de la adresa de internet, vei putea să studiezi fiecare aspect al acestei învățături dinamice pentru schimbarea vieții.** Studiul făcut în mod adecvat va aduce o schimbare și o creștere în umblarea ta creștină și îți va da posibilitatea să faci mai mult pentru Dumnezeu.

Materialul disponibil conține următoarele:

- **Cartea *Neabătut***

Este singura parte tipărită a acestui set de materiale. Este cartea pe care o ții acum în mână. Pe DVD există și o ediție electronică a cărții, iar aceasta mai este disponibilă și în format eBook, precum și PDF.

- **DVD-ul *Neabătut*, cu resurse auxiliare**

Discul este atașat cărții și conține cea mai mare parte a materialelor din această serie în format electronic.

- **Ghidul de studiu *Neabătut***

Este pe DVD, în format PDF și eBook.

- **Cartea *Neabătut* în format audio**

Toate cele 18 capitole ale cărții *Neabătut* sunt citite în limba română, în format MP3.

- ***Neabătut* în format video**

Pe disc se găsesc și fișiere parțiale din sesiunile de învățatură *Neabătut*. Toate cele 12 sesiuni sunt disponibile pentru vizionare și descărcare în mod gratuit de pe internet.

- **Sesiunile de învățatură *Neabătut* în format audio**

Toate cele 12 sesiuni de învățatură în format MP3.

- **Cartea *Leoaica***

Se află pe DVD, în format eBook și PDF.

RESURSE SUPLIMENTARE

Studiază resursele din computer
și descarcă și altele online:
www.CloudLibrary.org

search watch online
**Messenger
International.**
MessengerInternational.org

PUTEREA DE CARE AI NEVOIE
PENTRU A NU RENUNȚA VREODATĂ

NEABĂTUT

JOHN BEVERE

Acest disc este un dar din partea lui John Bevere. El îți va oferi acces la o serie de resurse de impact, cu ajutorul cărora vei putea studia mai îndeaproape aceste învățături vitale și le vei putea împărtăși și altora. Te încurajez să multiplici și să distribuie orice parte din acest material. Poți să îl transmiți via email, să îl oferi studenților la cursuri biblice, să îl afișezi pe internet, să îl tipărești sau să faci copii, atâta vreme cât nu folosești aceste resurse pentru profit. Scopul acestor materiale este să îi încurajeze pe creștinii de pretutindeni.

Aceste studii, precum și altele, în limba română!, scrise de John și Lisa Bevere, sunt disponibile la adresa:

www.MessengerInternational.org
www.CloudLibrary.org

Resurse suplimentare în multe alte limbi sunt disponibile pentru vizualizare și descărcare pe

Youtube.com & Youku.com și pe multe alte situri de partajare media.

"Dumnezeu nu este autorul necazului, ci se folosește de acesta pentru a ne întări, în vederea unor biruințe și mai mari. El nu ne va trece niciodată printr-o furtună din care nu ne va da puterea să ieșim biruitori."

- JOHN BEVERE, *Neabătut*

Tu ai deja cele necesare pentru a sfârși bine!

Creștinii n-au fost meniți să trăiască așteptând „să mai treacă vremea”. Tu ai fost creat pentru a te ridica mai presus de împotrivirea vrăjmașului, umblând în măreția aleșilor lui Dumnezeu! În această carte motivatoare, cunoscutul autor John Bevere analizează trăsăturile aceluia care sfârșesc bine. *Neabătut* îți va arăta că mintea înnoită poate declara cu entuziasm împreună cu apostolul Pavel: „Mă bucur în aceste necazuri.” Este o carte bine ancorată în Scriptură care te va pregăti pentru a înflori în fiecare anotimp al vieții.

Alătură-te *neabătut* aventurii!

JOHN BEVERE este un autor cunoscut și un vorbitor apreciat. Împreună cu soția sa, Lisa (și ea autoare de succes), au fondat organizația Messenger Internațional, în 1990. Aceasta s-a dezvoltat, fiind activă în multe națiuni, mai ales datorită programului TV săptămânal, *The Messenger*, care este transmis în 214 națiuni.

Bevere a scris numeroase cărți, printre care *Spune NU intimidării*, *Frica de Domnul* și *Victorie în pustie*.

CONȚINE UN DVD CU RESURSE AJUTĂTOARE

Accesează mai multe resurse:
www.CloudLibrary.org
www.MessengerInternational.org

Această carte este un cadou din partea autorului. Nu este de vânzare.

John Bevere
Facebook / Twitter

Vei mai multe
Scanează aici.

teach/reach/restore
**Messenger
International.**
MessengerInternational.org